

การใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส
เพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน ของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2
โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

รุ่งโรจน์ ตันประดิษฐ์

โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

(งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนการทำวิจัยจากมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย)

กิตติกรรมประกาศ

วิจัยฉบับนี้ได้รับงบประมาณจากกองทุนสนับสนุนงานวิจัยเพื่อพัฒนามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ประเพณีพัฒนาการเรียนการสอน ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุทัศน์ คล้ายสุวรรณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปฐิพันธ์ อุทยานกุล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมหวัง อินทร์ไชย ที่ได้ให้ความกรุณาตรวจสอบ ให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้จนสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณเจ้าหน้าที่สถาบันวิจัยและพัฒนา เจ้าหน้าที่คณะมนุษยศาสตร์ ตลอดจนนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายทุกคน ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

นายรุ่งโรจน์ ต้นประดิษฐ์

มีนาคม 2567

ชื่อเรื่อง : การใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่
ชุมชนของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

ชื่อผู้วิจัย : นายรุ่งโรจน์ ต้นประดิษฐ์

สาขาวิชา/คณะ : สาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยประจำปีงบประมาณ : 2566

ระยะเวลาที่ดำเนินการวิจัยปี : พฤษภาคม พ.ศ. 2566 ถึง พฤษภาคม พ.ศ. 2567

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเพื่อพัฒนาสมรรถภาพทักษะการพูดในที่ชุมชน และเพื่อเสริมสร้าง ศักยภาพ ประสิทธิภาพ ทางด้านทักษะการพูดในที่ชุมชนแก่นักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย และเพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนการพูดโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสสำหรับนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ปีการศึกษา 2566 จำนวน 18 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบประเมินผลการพูดเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูด และแบบสำรวจความพึงพอใจต่อการเรียนการพูดโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส จากนั้นดำเนินการพัฒนาโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส แล้วทำการทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบประเมินผลการพูด เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูด แล้วนำคะแนนที่ได้จากการวัดผลสัมฤทธิ์มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) วิเคราะห์ด้วยสถิติ (t – test) แล้วให้นักศึกษาทำแบบแบบสำรวจความพึงพอใจต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย นำผลไปหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) หลังเรียนโดยการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน หลังเรียนเท่ากับ 16.00 และ ได้ค่า (t – test) เท่ากับ 18.10 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่กำหนดไว้ ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.84 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.27 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่กำหนดไว้

คำสำคัญ : ทักษะปฏิบัติของเดวิส, พัฒนา, การพูดในที่ชุมชน.

Research Title : Development of Public Speaking Skills through Davies' Performance Instructional Model for 2nd year Thai language students,
 Thai Language and Culture Program, Faculty of Humanities,
 Chiang Rai Rajabhat University

Author : Mr. Rungroj Tonpradit

Faculty : Department of Thai Language and Culture, Faculty of Humanities and
 Social Sciences

Fiscal Year : 2023

Year of Research : May 2023 to May 2024

Abstrat

The purposes of this research were to develop public speaking skills and to strengthen the potential and efficiency in public speaking skills through Davies' Performance Instructional Model for 2nd year Thai language students, Thai Language and Culture Program, Faculty of Humanities, Chiang Rai Rajabhat University. And to investigate the students' satisfaction towards the public speaking based on Davies' Performance Instructional Model. The samples were 18 students studying in 2nd year Thai language students, Thai Language and Culture Program, Faculty of Humanities, Chiang Rai Rajabhat University. The research instruments were a speaking evaluation form to measure speaking achievement and a questionnaire investigating satisfaction towards a development of public speaking skills through Davies' Performance. Then develop by using Davies' Performance Instructional Model, the students were asked to do a post-test, and the teacher evaluated them using a public speaking evaluation form. Then, the results from the evaluation were examined for analyzed for mean ($\bar{X}$), standard deviation ($\bar{SD}$), and. (t – test). Then the students were asked to do satisfaction towards the public speaking based on Davies' Performance Instructional Model. the results from the satisfaction were examined for analyzed for mean ($\bar{X}$), standard deviation ($\bar{SD}$).

The findings revealed that the results of the speaking achievement after implementation of the developed was 16.00 percent which was higher than before development. The results corresponded to the first assumption. From the questionnaire, the students were satisfied with Davies' Performance Instructional Model at the highest level, as it can be seen from the mean at 4.84 and S.D.at 0.27. The results corresponded to the second assumption.

Keywords : Davies' Performance Instructional Model, Development, Public Speaking Skills,

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	i
บทคัดย่อ	ii
Abstract	iii
สารบัญ	iv
สารบัญตาราง	iv
สารบัญภาพ	viii
 บทที่	
1 บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
ประโยชน์ของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
กรอบแนวคิดของการวิจัย	4
สมมติฐานของการวิจัย	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
การพูด	7
รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส	35
ความพึงพอใจ	37
การวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	40
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	43
 3 วิธีดำเนินงานวิจัย	
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	46
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	46
วิธีการสร้างและตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	46

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
3	(ต่อ)	
	วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	47
	การสร้างแบบประเมินผลการพูด เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูด.....	48
	การสร้างแบบสำรวจความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนโดยใช้ รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักศึกษาสาขา ภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.....	49
	การวิเคราะห์ข้อมูล	49
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
	ตอนที่ 1 การพัฒนาสมรรถภาพและเสริมสร้าง ศักยภาพ ประสิทธิภาพ ทักษะการพูดในที่ชุมชนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักศึกษาสาขาภาษาไทยชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรม ไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย	54
	ตอนที่ 2 การศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการใช้รูปแบบการเรียน การสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของ นักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย	56
5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
	สรุปผลการวิจัย	61
	อภิปรายผล	61
	ข้อเสนอแนะ	63
	บรรณานุกรม	64

สารบัญ (ต่อ)

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก	รายชื่อและคำสั่งแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมืองานวิจัย	67
ภาคผนวก ข	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	68
ภาคผนวก ค	อื่น ๆ	86
ประวัติผู้วิจัย		124

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 เกณฑ์ประเมินความสามารถทางการพูด	32
2 รูปแบบของการประเมินผลการพูด	33
3 แสดงค่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการพูดและค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ ก่อนและหลัง การใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเพื่อพัฒนาทักษะการพูด ในที่ชุมชนของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและ วัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายแยกเป็น รายบุคคล.....	55
4 ตารางเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ที่เรียนโดยการใช้รูปแบบการเรียนการสอน ทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน.....	56
5 ตารางแสดงผลความพึงพอใจที่มีต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติ ของเดวิสเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.....	57
6 ตารางสรุปผลความพึงพอใจที่มีต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติ ของเดวิสเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.....	58

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	กรอบแนวคิดของการวิจัย	4
	แผนภูมิองค์ประกอบารพูด.....	9
	โมเดลรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ หรือรูปแบบการเรียน การสอนทักษะปฏิบัติตามองค์ประกอบของทักษะ	36

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพูด เป็นกระบวนการใช้ทักษะทางภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีบทบาทสำคัญเป็นอย่างมาก พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2554) ได้ให้ความหมายของการพูดไว้ว่า หมายถึง คำพูด ถ้อยคำ ลัทธิ ความเห็น ซึ่งราชน อินทรวีรัตน์ (2554 : 10) ได้กล่าวถึงความหมายของการพูดไว้ว่า การพูด หมายถึง การสื่อความหมายของมนุษย์โดยการใช้เสียงและกิริยาท่าทาง เป็นเครื่องถ่ายทอดความรู้ ความคิด และความรู้สึก จากผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และวิวัฒน์ อินทรพร (2558 : 255) ที่กล่าวไว้ว่า การพูดเป็นการ ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก หรือความต้องการของผู้พูด เพื่อสื่อความหมายไปยังผู้ฟัง โดยใช้ ถ้อยคำ น้ำเสียง และอากัปกิริยาท่าทาง จนเป็นที่เข้าใจกันได้ สอดคล้องกับ สมิต สัจฉกร (2552 : 9) ที่ ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า การพูด คือ พฤติกรรมในการสื่อสาร ความรู้สึกนึกคิด ถ่ายทอดซึ่งกันและกัน ระหว่างผู้พูดฝ่ายหนึ่งและผู้ฟังฝ่ายหนึ่ง ด้วยการใช้สัญลักษณ์หลายระบบพร้อมกัน ได้แก่ เสียง ภาษา และอากัปกิริยา เป็นการสื่อสารสองฝ่ายในระบบทางคู่ มีผู้ให้การสื่อสาร กับผู้รับสาร

การพูดมีความสำคัญต่อมนุษย์เป็นอย่างมากทั้งในชีวิตประจำวันและชีวิตการทำงาน และดังที่ สนิท สัตโยภาส (2538 : 131) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ว่า นักศึกษาจะเรียนวิชาใดก็ตาม ย่อมใช้การพูดและการฟังเป็นสื่อ หากมีทักษะในการพูดและการฟังแล้ว ย่อมเป็นรากฐานสนับสนุนให้ เกิดทักษะในการเขียนและการอ่าน สอดคล้องกับสมชาติ กิจยรรยง (2555 : 13) ได้แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับความสำคัญของการพูดไว้ว่า การพูดเป็นหนทางหนึ่งที่จะทำให้บุคคลได้แสดงออกซึ่งความคิด เห็น การพูดเป็น พูดดี และมีศิลปะในการพูดนั้นทำให้เราสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างถูกต้อง และมีหลักเกณฑ์ นอกจากนี้ธนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์ (2537 : 79) ก็ได้กล่าวว่า การที่แต่ละบุคคลจะสามารถใช้ ทักษะการพูดเพื่อสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น จะต้องฝึกทักษะการพูดเบื้องต้นเป็นอันดับแรก

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า การพูดเป็นเรื่องของทักษะที่สำคัญทักษะหนึ่งที่ใช้ในการ ติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลให้มีความเข้าใจที่ตรงกัน หากรู้ทฤษฎี หลักเกณฑ์วิธีการพูด และได้ฝึกฝน บ่อย ๆ ผู้นั้นก็จะสามารถพัฒนาทักษะการพูดได้

วิรัช กลริตทนกุล (2543 : 226) ได้กล่าวไว้ว่านักศึกษาที่มีข้อบกพร่องด้านการพูดเกิดจากการ ขาดความรู้พื้นฐานในการพูด ไม่มีความมั่นใจในตนเอง ไม่มีการเตรียมตัว ไม่มีกระบวนการในการ ฝึกซ้อม วางบุคลิกภาพที่ไม่ดีขณะพูด การแสดงสีหน้า แววตาไม่สัมพันธ์กับ เนื้อเรื่อง ไม่มีความรู้เรื่อง การทักทายที่ประชุม การเริ่มต้นที่ไม่ดึงดูดใจผู้ฟัง เรื่องราวที่นำมาพูดไม่มีความชัดเจน น้ำเสียงไม่มี ระดับ ไม่มีความรู้เรื่องเวลาที่ใช้ในการพูด และขาดการสรุปที่เหมาะสมดังนั้นนักศึกษาจะสามารถฝึก

ทักษะทางการพูดได้ดีเพียงใดนั้นรูปแบบหรือวิธีการในการฝึกก็มีความสำคัญมากเช่นกัน สอดคล้องกับ สอดคล้องกับทิวรรณ ศรียาภัย (2560, 2) กล่าวว่า การเป็นนักพูดที่ดีนั้น มิใช่ว่าทุกคนจะสามารถทำได้ดีและประสบความสำเร็จเหมือนกันเสมอไป แต่กีฬาซึ่งงานที่ยากแก่การจะเป็น หากมีการเรียนรู้ มีการฝึกหัด และรู้จักเพิ่มเติมหรือพัฒนาคุณสมบัติแห่งตนให้เหมาะสมที่จะเป็นนักพูดที่ดี

จากงานวิจัยของ ชนนีทวีไล ธงเชื้อ (2555 : 44) ซึ่งศึกษาการใช้รูปแบบการเรียนการสอน ทักษะปฏิบัติของเดวิส ในรายวิชาสาระเพิ่มผลิตภัณท์ลายปักชาวเขา สำหรับนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่ พบว่ารูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส มุ่งเน้นทางด้านทักษะปฏิบัติจริงโดยผู้สอนผู้สอนต้องมีการวิเคราะห์ทักษะปฏิบัติและแตกทักษะย่อย ออกมาให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติและเห็นภาพรวมของงานที่จะทำทั้งหมดก่อนแล้วแตกทักษะย่อยออกมาให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติทักษะย่อยได้เองจนครบทุกทักษะ สิ่งสำคัญคือทุกชิ้นงานต้องให้ผู้เรียนปฏิบัติ ย่อยได้เป็นอย่างดี แล้วผู้สอนสอนเทคนิควิธีการให้ผู้เรียนปฏิบัติชิ้นงานด้วยความชำนาญและถูกต้อง สมบูรณ์รวมถึงกระทำได้เป็นอย่างดีได้เอง โดย ประกอบด้วยกระบวนการ 5 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย โดยไม่มีการสาธิตหรือมีแบบอย่างให้ดู ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิค และขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์

จะเห็นได้ว่ารูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส มีข้อดีคือเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านการปฏิบัติ การกระทำ หรือการแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้หลักการ วิธีการที่แตกต่างออกไปจากการพัฒนาทางด้านจิตพิสัย หรือพุทธิพิสัย

จากการศึกษา ค้นคว้า และประสบการณ์ทางการพูดในที่ประชุมชน ผู้วิจัยเห็นว่า งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูดยังมีน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของนักศึกษา โปรแกรมวิชาภาษาไทย ซึ่งเป็นผู้ที่ต้องอาศัยทักษะการพูดสื่อสารในที่ประชุมชน ให้งานประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ในด้านลีลา ท่าทาง น้ำเสียง การใช้ภาษา การใช้ภาษากาย สายตา บุคลิกภาพ การปรากฏกาย การใช้ไมโครโฟน และเพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายเพื่อเสริมสร้าง ศักยภาพ ประสิทธิภาพ ทางด้านทักษะการพูดในที่ชุมชนซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญทางภาษาไทย เพื่อเป็นพื้นฐานและแนวทางในการพัฒนาสมรรถภาพทักษะการพูดในที่ชุมชน แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ผู้เรียนภาษาไทยในระดับต่าง ๆ และผู้ที่มีความสนใจในทักษะการพูดในที่ชุมชนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้

1. เพื่อพัฒนาสมรรถภาพทักษะการพูดในที่ชุมชนแก่นักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
2. เพื่อเสริมสร้าง ศักยภาพ ประสิทธิภาพ ทางด้านทักษะการพูดในที่ชุมชนแก่นักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนการพูดโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

ประโยชน์ของการวิจัย

ประโยชน์ของการวิจัยมีดังนี้

1. นักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มีศักยภาพ ประสิทธิภาพ ทางด้านทักษะการพูดในที่ชุมชนสูงขึ้น
2. นักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายมีความพึงพอใจต่อการเรียนการพูดโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส
3. ได้รับแนวทางในการศึกษาและพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน สำหรับการพัฒนานักศึกษาในสาขาวิชาอื่น ๆ และผู้ที่มีความสนใจในทักษะการพูด
4. เป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขเกี่ยวกับทักษะการพูดแก่ผู้สอนภาษาไทยหรือผู้ที่สนใจในทักษะการพูด

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากรหรือกลุ่มเป้าหมาย

ประชากรหรือกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย จำนวน 18 คน

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ขอบเขตด้านเนื้อหาของงานวิจัยในครั้งนี้ คือ ทักษะการพูดในที่ชุมชนในด้านลีลา ท่าทาง น้ำเสียง การใช้ภาษา การใช้ภาษากาย สายตา บุคลิกภาพ การปรากฏกาย การใช้ไมโครโฟน รายวิชาการพูดในที่ชุมชน THI2211

3. ขอบเขตด้านตัวแปร

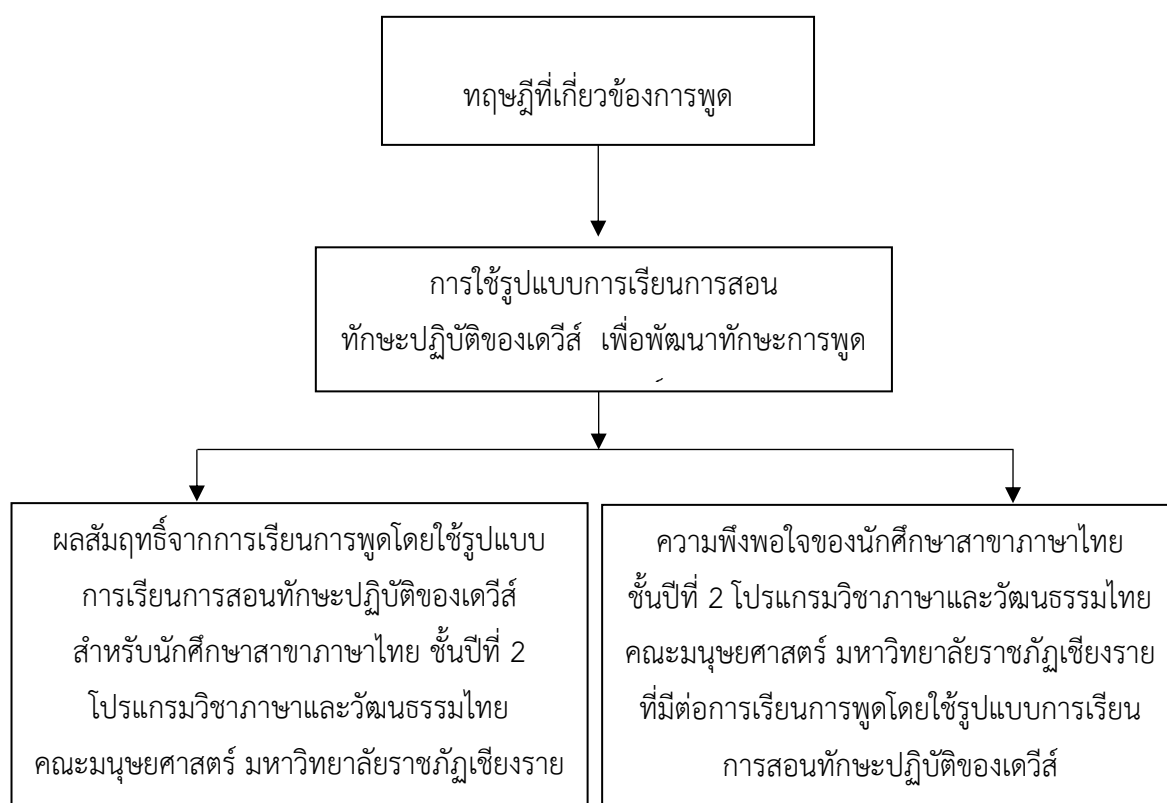
3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดกิจกรรมการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์เพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย และความพึงพอใจต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์เพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

4. ขอบเขตด้านระยะเวลาที่ศึกษา

แผนการดำเนินงานตามโครงการวิจัยครั้งนี้ รวมระยะเวลาทั้งสิ้นจำนวน 12 เดือน

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มีความสามารถทางการพูดในที่ชุมชนสูงขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ
2. นักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มีความพึงพอใจต่อการเรียนการพูดโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสในระดับมากที่สุด

นิยามศัพท์เฉพาะ

การพูดในที่ชุมชน หมายถึง ความสามารถในการพูดในที่ชุมชนเป็นรายบุคคล ของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ที่สามารถใช้ลีลา ท่าทาง น้ำเสียง การใช้ภาษา การใช้ภาษากาย สายตา บุคลิกภาพ การปรากฏกาย การใช้ไมโครโฟน ในรายวิชาการพูดในที่ชุมชน THI2211 ได้อย่างเหมาะสมในการพูด วัดได้จากแบบวัดความสามารถทางการพูดที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส หมายถึง การพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน โดยใช้ขั้นตอนทักษะปฏิบัติของเดวิส 5 ขั้นตอนในการพัฒนา ได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นที่ 2 ขั้นผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยตามผู้สอน ขั้นที่ 3 ขั้นผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิต ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ และ ขั้นที่ 5 ขั้นเชื่อมโยงทักษะย่อยเป็นทักษะที่สมบูรณ์

นักศึกษาสาขาภาษาไทย หมายถึง นักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ปีการศึกษา 2566

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนของนักศึกษาที่ได้จากการพูดหน้าชั้นเรียนในหัวข้อ “มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มหาวิทยาลัยเพื่อปวงชน” โดยใช้แบบสังเกตการพูดที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นสำหรับนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ปีการศึกษา 2566

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกพอใจของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ปีการศึกษา 2566 ที่มีต่อการพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน โดยใช้ขั้นตอนทักษะปฏิบัติของเดวิส 5 ขั้นตอนในการพัฒนา วัดได้จากแบบประเมินความพึงพอใจที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการวิจัยดังต่อไปนี้

1. การพูด
 - 1.1 ความหมายของทักษะการพูด
 - 1.2 ความสำคัญของการพูด
 - 1.3 องค์ประกอบของการพูด
 - 1.4 วัตถุประสงค์ของการพูด
 - 1.5 ประเภทของการพูด
 - 1.6 คุณสมบัตินักพูดที่ดี
 - 1.7 หลักการพูดที่ดี
 - 1.8 คุณธรรมและมารยาทในการพูด
 - 1.9 ข้อควรคำนึงในการสื่อสารด้วยการพูด
 - 1.10 การเตรียมตัวในการพูด
 - 1.11 บุคลิกภาพที่ดีในการพูด
 - 1.12 การประเมินผลการพูด
2. รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส
3. ความพึงพอใจ
 - 3.1 ความหมายความพึงพอใจ
 - 3.2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ
4. การวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 4.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 4.2 วิธีการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูด

5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

ผู้วิจัยจะได้นำเสนอต่อไปตามลำดับต่อไปนี้

1. การพูด

1.1 ความหมายของการพูด

การพูด เป็นทักษะหนึ่งที่ใช้ในกระบวนการติดต่อสื่อสาร หากรู้ทฤษฎี หลักเกณฑ์วิธีการพูด และได้ฝึกฝนเป็นประจำ ก็จะทำให้ผู้นั้นสามารถประสบผลสำเร็จ และพัฒนาทักษะการพูดได้ มีผู้ให้คำนิยามความหมายของการพูดไว้ ดังนี้

คณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (2551 : 106) ได้ให้ความหมายของการพูดไว้ว่า การพูด คือการสื่อสารโดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมทั้งอากัปกิริยาท่าทางของผู้พูดอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก และความต้องการให้ผู้ฟังรับรู้และตอบสนองตรงตามจุดมุ่งหมายที่ผู้พูดตั้งใจไว้

สมิต สัชฌุกร (2552 : 9) ก็ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความหมายของการพูดไว้ว่า การพูด คือ พฤติกรรมในการสื่อสาร ความรู้สึกนึกคิด ถ่ายทอดซึ่งกันและกัน ระหว่างผู้พูดฝ่ายหนึ่งและผู้ฟังฝ่ายหนึ่ง ด้วยการใช้อยุทธลักษณะหลายระบบพร้อมกัน ได้แก่ เสียง ภาษา และอากัปกิริยา การพูดเป็นการสื่อสารสองฝ่ายในระบบทางคู่ หรือทวิวิถี มีผู้ให้การสื่อสารฝ่ายหนึ่ง กับผู้รับสารอีกฝ่ายหนึ่ง

นพดล จันทรเพ็ญ (2553 : 68) ได้กล่าวถึงการพูดไว้ว่า การพูดคือ พฤติกรรมการสื่อสารของมนุษย์ โดยอาศัยภาษา ถ้อยคำ น้ำเสียง ตลอดจนกิริยาท่าทาง และอื่น ๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึนึกคิดของตนแก่ผู้อื่น ให้เกิดผลตอบสนองตามที่ต้องการ

ราชน อินทรวีรัตน์ (2554 : 10) ได้กล่าวไว้ว่า การพูด หมายถึง การสื่อความหมายของมนุษย์โดยการใช้เสียงและกิริยาท่าทาง เป็นเครื่องถ่ายทอดความรู้ ความคิด และความรู้สึก จากผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง

สมชาติ กิจยรรยง (2555 : 13) ก็ได้กล่าวไว้ว่า การพูดเป็นหนทางหนึ่งที่จะทำให้บุคคลได้แสดงออกซึ่งความคิดเห็นได้อย่างถูกต้อง และมีหลักเกณฑ์ ซึ่งหากเรามีความบริสุทธิ์ใจต่อสิ่งที่เราคิดต่อผู้อื่น ก็จะทำให้เกิดความสำเร็จในการพูด

พลภัทร เพ็งบุญ (2557 : 44) กล่าวว่า การพูด หมายถึง กระบวนการสื่อสารความคิดของคนคนหนึ่ง ซึ่งเรียกว่าผู้ส่งสาร ไปสู่อีกคนหนึ่งหรืออีกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งเรียกว่าผู้รับสาร โดยภาษา น้ำเสียง และอากัปกิริยา

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และวีรวัฒน์ อินทรพร (2558 : 255) กล่าวว่า การถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก หรือความต้องการของผู้พูด เพื่อสื่อความหมายไปยังผู้ฟัง โดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และอากัปกิริยาท่าทาง จนเป็นที่เข้าใจกันได้

จากที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การพูด คือ พฤติกรรมการสื่อสารที่แสดงออกมาผ่าน การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง กิริยาท่าทางต่าง ๆ เพื่อสื่อความหมาย ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ ความรู้สึก ความคิดเห็น ตามที่ผู้พูดต้องการ

1.2 ความสำคัญของการพูด

การพูดเป็นการสื่อสารที่มีความเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันมากที่สุด นอกจากจะพูดในโอกาสทั่วไปในชีวิตประจำวันแล้ว ยังมีโอกาสอื่น ๆ ที่ต้องพูดอีกมากมาย

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551 :168) กล่าวว่า การพูดเป็นกระบวนการถ่ายทอดสารที่สำคัญของมนุษย์ ถ้าผู้พูดสามารถนำเสนอได้อย่างมีประสิทธิภาพ ก็จะทำให้เกิดประสิทธิผลในการฟัง และยังแสดงให้เห็นศักยภาพของผู้พูดหลายประการ เช่น ปฏิภาณไหวพริบ เป็นต้น

สมิต สัมบุกร (2552 : 8) ได้กล่าวไว้ว่า การพูดเป็นพฤติกรรมของมนุษย์ที่เกิดจากการเรียนรู้ มีใช้สัญชาตญาณที่มีมาแต่กำเนิด นักพูดที่ดีอาจศึกษาและฝึกฝนได้

นพดล จันทรเพ็ญ (2553 : 69) ได้กล่าวไว้ว่า การพูดมีความสำคัญยิ่ง ผู้ที่มีความสามารถในการพูดจะประสบความสำเร็จในการดำรงชีวิต อยู่ในสังคมเป็นที่ชื่นชอบของบุคคลแวดล้อม และมีความเจริญก้าวหน้าในอาชีพการงาน

ในขณะที่ สมชาติ กิจยรรยง (2555 : 18) ได้กล่าวไว้ว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจ ความคิดเห็น หรือข้อคิดต่อผู้ฟัง โดยใช้เสียง ภาษา อากัปกิริยา ภาพ ฯลฯ เพื่อให้คนฟังรับรู้

พลภัทร เพ็งบุญ (2557 : 16) กล่าวไว้ว่า การพูดเป็นการสื่อสารที่ทำให้มนุษย์เรามีความเข้าใจถึงความต้องการของกันและกันมากที่สุด ถ้าเราทุกคนรู้จักใช้วิธีสื่อสารด้วยคำพูดอย่างถูกต้องแล้ว จะทำให้เราเองสมปรารถนา

จากข้อความข้างต้นสรุปได้ว่า การพูดมีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันของทุกคน เพราะเราต้องอาศัยการพูดในการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ความต้องการไปยังผู้อื่น หรือใช้การพูดเพื่อสร้างมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกันและกัน

1.3 องค์ประกอบของการพูด

มีผู้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูดไว้ดังนี้

ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์ (2548:17) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูดไว้ว่าประกอบด้วย 3 ส่วน ที่สนับสนุนเกื้อกูลกัน ได้แก่ ผู้พูด (Speaker) เนื้อหาสาระ (Speech Materials) และ ผู้ฟัง (Audiences)

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551 :169) ได้จำแนกองค์ประกอบของการพูดไว้ว่าประกอบด้วย

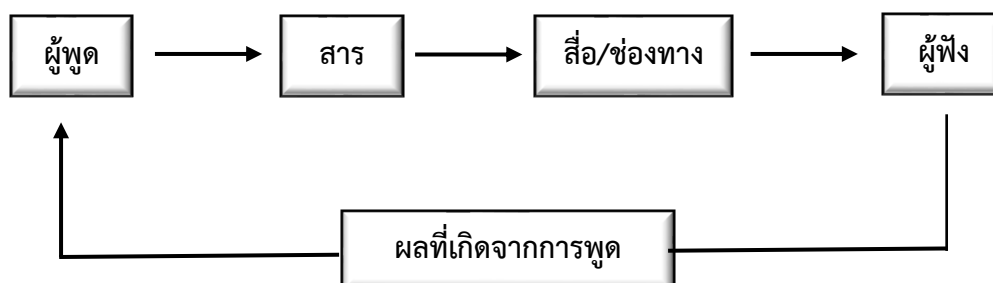
1. ผู้พูด เป็นผู้ถ่ายทอดสารที่ต้องการจะสื่อออกไปด้วยภาษา เพื่อให้ผู้ฟังรับรู้และเข้าใจ
 2. ผู้ฟัง เป็นผู้รับสาร
 3. เนื้อหาหรือเรื่องราว เป็นข้อมูลที่ผู้พูดจะถ่ายทอดไปยังผู้ฟัง
 4. เสียง เป็นเครื่องมือสำคัญเพื่อให้ผู้ฟังได้รับความรู้ ความเข้าใจ ตรงตามวัตถุประสงค์
 5. ถ้อยคำ หรือคำพูด คือการใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสม และออกเสียงถูกต้องตามอักขรวิธี
- นพดล จันทรเพ็ญ (2557 : 70) จำแนกองค์ประกอบของการพูดไว้ 5 ประการ ได้แก่

1. ผู้พูดหรือผู้ส่งสาร คือ ผู้ที่มีสารจะถ่ายทอดสู่ผู้อื่น
2. สาร คือ สาระเรื่องราว ความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ ของผู้พูดที่ต้องการถ่ายทอดให้ผู้อื่นทราบ
3. สื่อ คือ เสียง ถ้อยคำสำนวนภาษาและกริยาท่าทางที่ผู้พูดใช้เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอด

สาร รวมทั้งอุปกรณ์อื่น ๆ ที่ใช้ประกอบการพูดด้วย

4. ผู้ฟัง หรือผู้รับสาร คือผู้รับสารด้วยการฟังเรื่องราวต่าง ๆ จากผู้พูด
 5. ผลซึ่งเกิดจากการพูด คือ ปฏิกริยาจากผู้ฟังที่ผู้พูดแสดงออกอันเป็นผลที่เกิดจากการฟัง
- เช่น ความรู้ความเข้าใจ การปฏิบัติตาม การโต้แย้ง หรือการซักถาม เป็นต้น

จากข้างต้นผู้ศึกษาสามารถสรุปเป็นแผนภูมิองค์ประกอบการพูดได้ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 2 แผนภูมิองค์ประกอบการพูด

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และวีรวัฒน์ อินทรพร (2558 : 255) กล่าวถึงองค์ประกอบการพูดดังนี้

1. ผู้พูด ต้องรู้จักใช้ภาษา น้ำเสียง สีหน้าท่าทางที่เหมาะสม เพื่อให้การพูดบรรลุจุดมุ่งหมาย
2. สาระเนื้อหาที่จะพูด ต้องมีความถูกต้อง ชัดเจน เป็นไปในทางสร้างสรรค์ ควรเลือกเรื่องที่คุณพูดถนัดและมีความรู้
3. ผู้ฟัง เป็นผู้รับสาร ต้องมีความสามารถในการฟัง มีสมาธิ และยอมรับความคิดเห็นของผู้พูด

จากที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบที่สำคัญในการพูด ได้แก่ ผู้พูด สาร หรือข้อความ ช่องทางหรือสื่อ ผู้ฟัง และผลจากการพูด ทั้ง 5 ส่วน ส่งผลให้การพูดบรรลุจุดมุ่งหมายดังที่ผู้พูดต้องการ

1.4 วัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายของการพูด

เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร ผู้พูดจะต้องพูดอย่างมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน มีผู้กล่าวถึงวัตถุประสงค์การพูดไว้ดังต่อไปนี้

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2543 : 245) ได้กล่าวไว้ว่า การพูดมีวัตถุประสงค์เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก ตลอดจนความต้องการ ให้คนฟังได้รับรู้ความหมาย และตอบสนองตามวัตถุประสงค์ของผู้พูด

วิรัช ลภีรัตนกุล (2543 : 52) กล่าวไว้ว่า การพูดของมนุษย์เราอาจแบ่งออกได้ตามความมุ่งหมายทั่วไปเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ 3 ประเภท คือ

1. การพูดเพื่อให้ความรู้ มุ่งให้เกิดความรู้ความเข้าใจอย่างชัดเจนต่อผู้ฟัง
2. การพูดเพื่อโน้มน้าวชักจูงใจ มุ่งให้เกิดความเชื่อถือ กระตุ้น เร่งเร้าให้ผู้ฟังเกิดการกระทำหรือปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง

3. การพูดเพื่อความเพลิดเพลินจรรโลงใจ มุ่งให้เกิดความเพลิดเพลินสนุกสนานแก่ผู้ฟัง

สวานิต ยมาภัยและ ถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์ (2547 : 17) ก็ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการพูดไว้ว่า ในการพูดทุกระดับมีจุดมุ่งหมายโดยทั่วไป 4 ประการด้วยกัน คือ

1. เพื่อค้นหาคำตอบ
2. เพื่อบอกกล่าว
3. เพื่อโน้มน้าวใจ
4. เพื่อจรรโลงใจ

นอกจากนั้น สมิต สัมณกร (2552 : 11) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการพูดไว้ 3 ประการ คือ

1. เพื่อให้ข่าวสารข้อเท็จจริงหรือสอน (to inform or instruct)
2. เพื่อจูงใจ (to persuade)
3. เพื่อให้ความบันเทิง (to entertain)

นพดล จันทรเพ็ญ (2553 : 71) ได้กล่าวไว้ว่า การพูดโดยทั่วไปมีวัตถุประสงค์ 4 ประการ คือ

1. เพื่อค้นหาคำตอบ เป็นการทำความเข้าใจความเป็นมาของปัญหาหรือข้อสงสัย แล้วตั้งคำถามเพื่อค้นหาความรู้หรือความจริงในเรื่องใด

2. เพื่อบอกกล่าว คือการแสดงความรู้และข้อเท็จจริงให้ชัดเจนเป็นลำดับขั้นตอน

3. เพื่อโน้มน้าวใจ คือการชี้ให้เห็นถึงประโยชน์ที่จะได้รับตามข้อชักชวน

4. เพื่อจรรโลงใจ คือการชี้ให้เห็นถึงคุณงามความดี ความประณีต งดงาม คุณค่าอันน่านิยม ตลอดจนความสนุกสนานเบิกบานใจ

สมชาติ กิจยรรยง (2555 : 19) ก็ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการพูดไว้ 4 ประการ ได้แก่

1. เพื่อให้ข่าวสาร ข้อเท็จจริง
2. เพื่อให้ความรู้ ความเข้าใจ ทศนคติที่ถูกต้อง
3. เพื่อให้ความบันเทิง
4. เพื่อให้ผู้ฟังเชื่อถือ

จากที่กล่าวมาข้างต้น การพูดมีวัตถุประสงค์ คือ เพื่อให้ข้อมูลข่าวสาร หรือข้อเท็จจริงต่าง ๆ เพื่อให้ความรู้ ความเข้าใจ หรือเพื่อจรรโลงใจ โนมน้าวใจ ขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้พูด ว่าต้องการให้ผู้ฟังเกิดสิ่งใดหลังจากที่ได้รับสารนั้นแล้ว

1.5 ประเภทของการพูด

มีผู้แบ่งประเภทของการพูดไว้ดังนี้

สวณิต ยมาภัยและ ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์ (2547 :11-14) กล่าวถึงการพูดไว้ว่า เป็นกระบวนการในการสื่อสารของมนุษย์ แบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท ได้แก่

1. การพูดระหว่างบุคคล
2. การพูดในกลุ่ม
3. การพูดในที่ชุมนุมชน
4. การพูดทางสื่อมวลชน

ธนสัจนทร์ วงศ์สุวรรณะ (2547 : 9) ได้แบ่งประเภทของการพูดไว้ 3 ประเภท คือ แบ่งตามวิธีการพูด แบ่งตามจุดมุ่งหมายของการพูด แบ่งตามโอกาสของการพูด มีรายละเอียดดังนี้

แบ่งตามวิธีการพูด ซึ่งเป็นการพูดที่มีผู้พูดเพียงคนเดียว มีรายละเอียดดังนี้

1. การพูดปากเปล่าโดยไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า
2. การพูดปากเปล่าโดยมีการเตรียมตัวล่วงหน้า
3. การพูดโดยวิธีท่องจำ
4. การพูดโดยการอ่านจากต้นฉบับ

แบ่งตามจุดมุ่งหมายของการพูด

1. การพูดเพื่อความบันเทิงใจ
2. การพูดเพื่อให้ความรู้หรือข้อเท็จจริง

แบ่งตามโอกาสของการพูด

1. การพูดแบบเป็นทางการ
2. การพูดแบบไม่เป็นทางการ

สมจิต ชิวปรีชา (2548 : 35) ได้แบ่งการพูดออกเป็น 2 ลักษณะ คือการพูดแบ่งตามวัตถุประสงค์ และการพูดแบ่งตามลักษณะของวิธีพูด ดังนี้

การพูดแบ่งตามวัตถุประสงค์มี 3 แบบ ได้แก่

1.1 การพูดเพื่อให้ความรู้

1.2 การพูดเพื่อจูงใจ หรือโน้มน้าวใจ

1.3 การพูดเพื่อจรรโลงใจ

การพูดแบ่งตามลักษณะของวิธีพูด มี 4 แบบ ได้แก่

2.1 การพูดแบบอ่านจากต้นฉบับ

2.2 การพูดแบบท่องจำ

2.3 การพูดแบบเตรียมตัวล่วงหน้า หรือการพูดแบบมีบันทึก

2.4 การพูดแบบไม่เตรียมตัวล่วงหน้า

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การพูดสามารถแบ่งออกได้หลายประเภท ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ รูปแบบการพูด โอกาสในการพูด จุดมุ่งหมายในการพูดและลักษณะการพูด

หากจำแนกตามรูปแบบในการพูด แยกได้เป็น แบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่ การพูดระหว่างบุคคล การพูดในกลุ่ม และ การพูดในที่ชุมนุม

จำแนกตามโอกาส แบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ การพูดเป็นทางการ และการพูดไม่เป็นทางการ

จำแนกตามจุดมุ่งหมายในการพูด แบ่งได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่ เพื่อบอกเล่า ชี้แจง เพื่จรรโลงใจ เพื่จูงใจและปลุกใจ

จำแนกตามลักษณะการพูด แบ่งได้เป็น 4 ประเภท ได้แก่ การพูดโดยฉับพลัน การพูดโดยเตรียมตัวล่วงหน้า การพูดโดยท่องจำ การพูดโดยอ่านจากต้นฉบับ

จากที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปประเภทของการพูด ออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ จำแนกตามรูปแบบการพูด จำแนกตามวัตถุประสงค์ จำแนกตามลักษณะการพูด จำแนกตามโอกาส ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ประเภทของการพูด จำแนกตามรูปแบบการพูด

1.1 การพูดระหว่างบุคคล เป็นการพูดขั้นพื้นฐานที่สุดของสังคมมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นฐานะ อาชีพ หรือหน้าที่การงานอย่างไรก็ตามจำเป็นต้องใช้การพูดในระดับนี้อยู่ตลอดเวลา เริ่มตั้งแต่การทักทาย การไต่ถามทุกข์สุข การสนทนา ไปจนถึงการถกเถียง การปรึกษาหารือ ซึ่งการพูดระหว่างบุคคลเป็นการพูดแบบไม่เป็นทางการ ผู้พูดไม่ได้เตรียมตัวมาก่อนล่วงหน้า มีขอบเขตของเนื้อหาไม่จำกัด สถานที่ใดหรือเวลาไหนก็ได้ การพูดระหว่างบุคคลสามารถแบ่งออกเป็น การทักทายปราศรัย การแนะนำตนเอง และการสนทนา

1.1.1 การทักทายปราศรัย

หลักในการทักทายปราศรัย มีดังนี้

1. ยิ้มแย้มแจ่มใส ด้วยความรู้สึกยินดี

2. กล่าวคำปฏิสันถารหรือทักทาย เช่น “สวัสดีครับ/ค่ะ”

3. แสดงกริยาอาการประกอบคำปฏิเสธ โดยขึ้นอยู่กับฐานะของผู้ที่เราทักทาย

1.1.2 การแนะนำตนเอง

การแนะนำตนเองเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ ในแต่ละวันมนุษย์ต้องพบปะติดต่อกับผู้อื่นเสมอ

- การแนะนำตนเองในที่สาธารณะ

ในชีวิตประจำวันเรามักจะได้พบปะกับผู้อื่นเสมอในสถานที่ต่าง ๆ กันออกไป อาจมีการสนทนาโต้ตอบกันจากนั้นอาจมีคนหนึ่งกล่าวแนะนำตนเอง และคู่สนทนาจึงจะแนะนำตนเอง

- การแนะนำตนเองในการทำธุรกิจ

การติดต่อธุรกิจมักจะเป็นการพบปะผู้ที่ไม่รู้จักกัน ต้องมีการนัดหมายล่วงหน้า แต่งกายให้เรียบร้อย ไปให้ตรงตามเวลานัดหมาย เมื่อพบบุคคลที่นัดควรแจ้งชื่อ นามสกุลของเราให้ชัดเจนไม่ดังหรือเบาเกินไป ด้วยน้ำเสียงที่สุภาพ หลังจากที่ยกชื่อนามสกุลแล้ว ก็ควรบอกธุรกิจของตน

- การแนะนำตนเองในกลุ่มย่อย

การประชุมกลุ่มย่อย มีผู้เข้าร่วมในการประชุม 10 - 15 คน โดยส่วนใหญ่ไม่รู้จักกันมาก่อน เมื่อเริ่มประชุมควรแนะนำตนเองให้รู้จักกัน เพื่อสร้างความเป็นกันเอง การแนะนำตนเองในกลุ่มย่อย ให้บอกชื่อ และนามสกุล หน่วยงาน เพียงเท่านั้น

1.1.3 การสนทนา

การสนทนา เป็นการพูดคุยกันระหว่างบุคคลสองคนขึ้นไป เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์ต่าง ๆ อย่างไม่เป็นทางการ แต่บทสนทนานั้นต้องมีความเหมาะสมกับสมัย และสังคม

- การสนทนาระหว่างบุคคลที่รู้จักคุ้นเคย การสนทนาที่ดีจะนำความราบรื่น ความเจริญมาให้ ควรคำนึงถึงเรื่องในการสนทนาและคุณสมบัติของผู้ร่วมสนทนา โดยใช้คำให้สุภาพ เข้าใจง่าย และรู้ว่าอะไรควร อะไรไม่ควรพูด

- การสนทนากับบุคคลแรกรู้จัก หัวข้อเรื่องที่นำมาสนทนาควรเป็นเรื่องทั่วไปเช่น เรื่องดินฟ้าอากาศ และข่าวสารต่างๆ ควรระมัดระวังการใช้ถ้อยคำ กริยามารยาท สังเกตคู่สนทนาว่าชอบพูดหรือฟัง จะทำให้การสนทนาดำเนินไปได้ด้วยดี

1.2 การพูดในกลุ่ม_เป็นการพูดที่มีบุคคลตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป มักเป็นการพูดจากกันในเชิงปรึกษาหารือเพื่อหาทางแก้ปัญหาาร่วมกัน อาจเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า การอภิปรายกลุ่ม การสื่อสารโดยการพูดในกลุ่มทำได้หลายวิธี เช่น พูดหรืออ่านจากต้นฉบับที่เขียน พูดตามที่ท่องจำมา พูดอย่างฉับพลัน พูดจากความเข้าใจตามที่ได้เตรียมไว้

1.2.1 การพูดโดยอ่านจากต้นฉบับ เช่น การกล่าวรายงานต่อประธานในที่ประชุม การแถลงข้อเท็จจริง การปราศรัยของบุคคลสำคัญในโอกาสต่างๆ และการประกาศเรื่องราวสำคัญๆ ต้องระมัดระวังในการพูดเพื่อหลีกเลี่ยงความเข้าใจผิด

1.2.2 การพูดตามที่ท่องจำมา มีข้อเสียคือ ไม่เป็นธรรมชาติ ขาดลักษณะความมีชีวิตจิตใจ หากผิดพลาดแม้เพียงคำสองคำ จะทำให้หยุดชะงัก

1.2.3 การพูดอย่างเฉียบพลัน หรือฉับพลัน เป็นการพูดโดยไม่รู้ตัวมาก่อน ควรใช้เวลาคิดอย่างรวดเร็ว หากมีเวลา ให้จดหัวข้อย่อๆ ลงในกระดาษขณะที่คอยเวลาพูด ควรพูดจากความเข้าใจ จะทำให้ผู้พูดสามารถพูดให้เข้าใจถึงจิตใจของผู้ฟังได้

1.3. การพูดทางสื่อมวลชน หรือการพูดในที่ชุมนุมชน เป็นการพูดหน้าที่ประชุม ขึ้นอยู่กับโอกาส กาลเทศะ และเงื่อนไขต่างกันไป ผู้พูดเป็นฝ่ายเตรียมเรื่องที่จะพูด การพูดทางสื่อมวลชนแตกต่างจากการพูดระดับอื่น ๆ คือ สามารถพูดให้คนฟังจำนวนมากรับฟังได้ในเวลาเดียวกัน แต่ผู้พูดจะไม่เห็นปฏิกิริยาตอบสนองจากผู้ฟังพร้อมกันได้ในเวลาเดียวกันในขณะที่พูดอยู่

2. ประเภทของการพูด จำแนกตามวัตถุประสงค์

สมจิต ชิวปรีชา (2548:35) ได้แบ่งประเภทการพูดตามวัตถุประสงค์ไว้ 3 รูปแบบ ดังนี้

2.1 การพูดเพื่อให้ความรู้

เป็นการพูดอธิบาย ชี้แจง แสดงเหตุผลเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะให้ผู้ฟังได้รับความรู้ ความเข้าใจเนื้อหาสาระอย่างครบถ้วน ผู้พูดจะต้องมีความรู้ในเรื่องที่จะพูดเป็นอย่างดี การพูดแบบนี้ได้แก่ การอบรม ปฐมนิเทศ บรรยายสรุป รวมถึงการสอนในชั้นเรียน

2.2 การพูดเพื่อจูงใจ หรือโน้มน้าวใจ

เป็นการพูดเพื่อให้ผู้ฟังเชื่อถือ มีความเห็นคล้อยตามและปฏิบัติตาม แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความเชื่อมั่นเช่นนั้น รวมทั้งปฏิบัติอย่างนั้นมาแล้ว เช่น การชักชวนให้ไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง การโฆษณาสินค้า เป็นต้น

2.3 การพูดเพื่อจรรโลงใจ

เป็นการพูดถึงความดี คุณค่า ตลอดจนเรื่องราวที่สนุกสนานบันเทิงใจ เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกเพลิดเพลิน รู้สึกสบายใจ เช่น การกล่าวแสดงความยินดี การกล่าวในงานรื่นเริงต่าง ๆ

3. ประเภทของการพูด จำแนกตามลักษณะการพูด

สมจิต ชิวปรีชา (2548 : 37) แบ่งประเภทตามลักษณะการพูดเป็น 4 ประเภท ได้แก่ การพูดโดยฉับพลัน การพูดโดยเตรียมตัวล่วงหน้า การพูดโดยท่องจำ การพูดโดยอ่านจากต้นฉบับ ดังนี้

3.1 การพูดโดยฉับพลัน

ผู้พูดจะไม่รู้ตัวมาก่อน แต่มีผู้เชิญให้พูดกะทันหัน ต้องอาศัยพรสวรรค์ ปฏิภาณไหวพริบและช่างสังเกต จึงจะทำให้ผ่านไปได้ด้วยดี เช่น การอวยพร การกล่าวขอบคุณ เป็นต้น

3.2 การพูดโดยเตรียมตัวล่วงหน้า

เป็นการพูดที่ผู้พูดรู้ล่วงหน้า ผู้พูดจะเตรียมหัวข้อหรือบันทึกย่อ เพื่อให้เรื่องที่พูดเป็นไปตามลำดับ ครอบคลุมเนื้อหา ตรงประเด็น เป็นการสร้างความเชื่อมั่นแก่ผู้พูดไม่ให้หลงประเด็น หรือหลงลืมเนื้อหา ผู้พูดควรเตรียมโน้ตย่อเฉพาะหัวข้อที่สำคัญ การพูดประเภทนี้จึงเป็นที่นิยมกันมาก

3.3 การพูดโดยท่องจำ

การพูดแบบนี้ ผู้พูดจะเตรียมตัวมาอย่างดีโดยท่องจำจนขึ้นใจ สิ่งสำคัญคือ ต้องพูดให้เป็นธรรมชาติจึงจะทำให้ผู้ฟังประทับใจ แต่อาจมีข้อเสียอยู่บ้างคือ หากผู้พูดตื่นเต้น อาจทำให้ลืมข้อความที่ท่องจำ วิธีนี้มักใช้ในโอกาสพิเศษ เช่น การกล่าวสุนทรพจน์

3.4 การพูดโดยอ่านจากต้นฉบับ

การพูดแบบนี้ ผู้พูดจะอ่านจากต้นฉบับที่เตรียมไว้ล่วงหน้า ผู้พูดจึงควรซ้อมอ่านมาก่อน แบ่งวรรคตอนให้ถูกต้อง ฝึกออกเสียงตัวควบกล้ำให้ชัดเจน นอกจากนี้ขณะอ่านควรเงยหน้าสบตาผู้ฟังเป็นครั้งคราว และอ่านให้เป็นธรรมชาติ

4. ประเภทของการพูด จำแนกตามโอกาส

การพูด สามารถแบ่งประเภทตามโอกาสในการพูด ได้ 2 ประเภท ได้แก่ การพูดเป็นทางการ และการพูดไม่เป็นทางการ

4.1 การพูดเป็นทางการ

คือ การพูดในงานหรือโอกาสที่เป็นพิธีการ เป็นการพูดอย่างมีแบบแผน ต้องอาศัยความรู้ความสามารถ ศิลปะในการพูด และบุคลิกภาพในการพูด สิ่งเหล่านี้ต้องมีการเตรียมตัวและฝึกฝนมาเป็นอย่างดี ภาษาที่ใช้จะมีลักษณะเป็นทางการ

4.2 การพูดไม่เป็นทางการ

คือ การพูดในโอกาสธรรมดา หรือการพูดในชีวิตประจำวัน ไม่เป็นพิธีการ การใช้ถ้อยคำภาษาไม่เป็นทางการ มีจำนวนผู้ฟังไม่มากนัก เช่น การพูดทั่ว ๆ ไป หรือการสนทนา แต่ก็ควรใช้ถ้อยคำที่สุภาพ เหมาะแก่กาลเทศะ และบุคคล

จากกล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า การเรียนรู้ในเรื่องประเภทของการพูดจะทำให้ผู้พูด เข้าใจลักษณะของการพูด ส่งผลให้สามารถกำหนดจุดมุ่งหมาย และเลือกใช้วิธีการพูดได้อย่างสอดคล้องเหมาะสม

1.6 คุณสมบัติของนักพูดที่ดี

ธนสัจนทร์ วงศ์สุวรรณะ (2547 : 11) ได้กล่าวถึง คุณสมบัติของผู้พูดที่ดีไว้ 12 ข้อ ดังนี้

1. มีความรู้ในเรื่องที่พูดเป็นอย่างดี
2. มีความเชื่อมั่นในตนเอง
3. ใช้ภาษาพูดได้เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล
4. รู้จักเรียงลำดับความสำคัญของเนื้อหา และสรุปความได้
5. มีวัตถุประสงค์ในการพูดที่ชัดเจน
6. มีบุคลิกภาพที่ดี น่าเชื่อถือ
7. มีการใช้วัจนภาษาและลีลาท่าทางประกอบการพูดอย่างเหมาะสม
8. รู้จักวิเคราะห์ปัญหา ก่อนพูด ขณะพูด และหลังพูด
9. มีอารมณ์ขัน รู้จักสร้างบรรยากาศที่ดีในการพูด
10. มีมารยาทในการพูด ไม่แสดงอาการโกรธต่อหน้าผู้ฟัง
11. พูดความจริง
12. ใช้น้ำเสียงพูดเหมาะสมกับเรื่องที่พูด ไม่พูดขู่ ตะคอก หรือใช้คำหยาบคาย

ยุดา รักไทย และปานจิตต์ โกญจนาวรรณ (2550 : 18) ก็ได้กล่าวถึงคุณสมบัติที่นักพูดที่ดีไว้ว่า

- ถูกจังหวะเวลา	- มีอารมณ์ขัน
- ภาษาเหมาะสม	- ให้ผู้ฟังมีส่วนร่วม
- เนื้อหาชวนติดตาม	- เป็นธรรมชาติ
- น้ำเสียงชวนฟัง	- เป็นตัวของตัวเอง
- กิริยาท่าทางดี	

นพดล จันทรเพ็ญ (2553 : 73) กล่าวไว้ว่า พูดแล้วประสบความสำเร็จน่าชื่นชมนั้น ควรมีลักษณะที่เอื้ออำนวยให้ได้รับการยอมรับดังนี้

- สุขภาพดี ผู้มีร่างกายแข็งแรงย่อมดูสง่า น่านับถือ เป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมบุคลิกให้เกิดความน่านิยม
- แต่งกายดี หมายถึง แต่งกายให้สุภาพเรียบร้อย ถูกกาลเทศะ แสดงถึงบุคลิกที่ดีของผู้พูด และให้เกียรติแก่ผู้ฟังด้วย
- ความรู้ดี ทั้งในเรื่องที่จะพูดและความรู้รอบตัวในเรื่องทั่วไป เพื่อแสดงถึงภูมิปัญญาของผู้พูดให้น่าเชื่อถือ
- ความจำดี แม่นยำ ถูกต้อง เพื่อนำเอาความรู้ที่มีอยู่แสดงออกสู่ผู้ฟังได้อย่างถูกต้อง หนักแน่น ไม่เป็นที่ลึงเลสงสัยแก่ผู้ฟัง

- หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส ซึ่งจะช่วยให้ผู้ฟังและผู้พบเห็นเกิดความรู้สึกสบายใจ เป็นมิตร และมีส่วนช่วยกระตุ้นความสนใจให้แก่ผู้ฟัง
- กิริยาท่าทางดีทุกท่วงทีอิริยาบถ ไม่ว่าจะเป็นการยืน เดิน หรือนั่ง ต้องสุภาพและมีสง่า
- พูดชัดเจน ชัดถ้อยชัดคำ ไม่เร็วหรือช้าเกินไป เน้นเสียงหนักเบาได้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง และใช้คำที่สุภาพ ไม่ล่วงเกินผู้ฟัง
- แสดงท่าทางประกอบคำพูดพอสมควร เพื่อให้คำพูดชัดเจน กระจ่างยิ่งขึ้น ให้เป็นไปตามธรรมชาติสอดคล้องกับคำพูด
- กล้า คือ กล้าแสดงออก กล้าพูด กล้าปรากฏตัว ไม่มีความประหม่า ซึ่งจะทำให้เสียบุคลิก และบั่นทอนความเชื่อมั่นกำลังใจของผู้พูดและมีผลถึงผู้ฟังด้วย

จากที่กล่าวมาข้างต้น การเป็นนักพูดที่ดี ควรพูดเรื่องที่เรารู้ดีที่สุด เตรียมตัวให้พร้อม สร้างความเชื่อมั่นให้กับตนเอง แต่งกายให้สะอาด เรียบร้อย เหมาะสมกาลเทศะ ปรากฏกายอย่างสง่างาม มีกิริยาท่าทางประกอบการพูดที่ดี สบายตาแก่ผู้ฟัง ใช้น้ำเสียงให้เป็นธรรมชาติ เสียงดังฟังชัด ไม่พูดซ้ำหรือเร็วเกินไป ไม่พูดเหมือนหรือท่องจำ ยกตัวอย่างประกอบชัดเจน

1.7 หลักการพูดที่ดี

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงหลักการพูดที่ดีไว้ดังนี้

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551 : 176) กล่าวถึงหลักการพูดที่ดีไว้ว่า การพูดที่ดีควรคำนึงถึงหลักต่อไปนี้

1. การเริ่มต้นการพูด ผู้พูดต้องกล่าวทักทายผู้ฟัง และเลือกใช้ถ้อยคำขึ้นต้นให้เหมาะสมกับระดับผู้ฟัง โดยเรียงลำดับจากผู้ที่มีตำแหน่งสูงสุด หรืออาจเรียงลำดับตามความสำคัญ และต้องไม่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความพร้อม เพราะจะทำให้ผู้ฟังเสื่อมศรัทธาในตัวผู้พูด ทำให้ไม่สนใจที่จะติดตามการนำเสนอในครั้งนั้นๆ
2. การนำเข้าสู่เรื่อง จะต้องทำให้เกิดความน่าสนใจ เช่น การใช้คำถาม เพื่อให้ผู้ฟังอยากรู้คำตอบ หรืออาจให้ผู้ฟังมีส่วนร่วม กล่าวนำโดยชี้ให้เห็นความสำคัญของเรื่องที่พูดว่ามีความสัมพันธ์กับผู้ฟังอย่างไร
3. ขณะพูด ควรดึงดูดความสนใจให้ผู้ฟังติดตามเรื่องราวตลอดเวลา ผู้พูดจึงต้องมีศิลปะการนำเสนอ และนำเสนอเรื่องราวที่มีประโยชน์ น่าสนใจ ทันสมัย ชักนำความคิด
4. การจบเรื่อง ต้องสร้างความประทับใจให้เกิดแก่ผู้ฟัง และต้องสัมพันธ์กับบทนำและเรื่องราวที่นำเสนอด้วย

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าการพูดเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ต้องมีความพร้อมตั้งแต่เริ่มพูดจนกระทั่งพูดจบ เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกระทึกใจ บรรลุวัตถุประสงค์ในการพูด

1.8 คุณธรรมและมารยาทในการพูด

สมจิต ชิวปรีชา (2548 : 59) กล่าวว่า ผู้พูดที่ดีต้องรู้จักการวางตัวและมีมารยาทที่ดีในการพูด

1.8.1 มารยาทในการพูด

การพูดของคนเราจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมียกเว้นหลักเกณฑ์ รู้จักกาลเวลา และที่สำคัญต้องคำนึงถึงมารยาทที่ดีในการพูดด้วย มารยาทในการพูดแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ มารยาทในการพูดระหว่างบุคคล และมารยาทในการพูดในที่สาธารณะ

1) มารยาทในการพูดระหว่างบุคคล มีดังนี้

- เรื่องที่พูดควรเป็นเรื่องที่ทั้ง 2 ฝ่าย มีความสนใจและพอใจร่วมกัน
- ไม่พูดเรื่องของตนเองมากเกินไป ควรฟังในขณะที่อีกฝ่ายหนึ่งพูด ไม่แทรกเมื่อเขาพูดยังไม่จบ

- พูดตรงประเด็น อ้าออกนอกเรื่องบ้างพอผ่อนคลายอารมณ์
- เคารพความคิดเห็นของผู้อื่น ไม่บังคับให้ผู้อื่นเชื่อหรือคิดเหมือนตน

2) มารยาทในการพูดในที่สาธารณะ

การพูดในที่สาธารณะต้องรักษามารยาทให้มากกว่าการพูดระหว่างบุคคล เพราะการพูดในที่สาธารณะนั้น ย่อมมีผู้ฟังซึ่งมาจากที่ต่าง ๆ กัน มีวัยวุฒิ คุณวุฒิ และพื้นฐานความรู้ ความสนใจและรสนิยมต่างกันไป มารยาทในการพูดระหว่างบุคคลอาจนำมาใช้ได้และควรปฏิบัติเพิ่มเติมดังนี้

- แต่งกายให้สุภาพเรียบร้อยเหมาะสมแก่โอกาสและสถานที่
- มาถึงสถานที่พูดให้ตรงเวลาหรือก่อนเวลาเล็กน้อย
- ก่อนพูดควรแสดงความเคารพต่อผู้ฟังตามธรรมเนียมนิยม
- ไม่แสดงกิริยาอาการอันไม่สมควรต่อหน้าที่ประชุม
- ใช้คำพูดที่ให้เกียรติแก่ผู้ฟังเสมอ
- ไม่พูดพาดพิงถึงเรื่องส่วนตัวของบุคคลอื่นในที่ประชุม
- ไม่พูดหยาบโลนหรือตลกคะนอง
- พูดให้ดังพอได้ยินทั่วกันและไม่พูดเกินเวลาที่กำหนด

การสื่อสารด้วยการพูดไม่ว่าจะเป็นการพูดกับคนเพียงคนเดียวหรือพูดกับคนจำนวนมาก จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้พูดทุกคนต้องมีมารยาท ถ้าขาดหรือละเลยต่อมารยาทในการพูด แล้วอาจทำให้การพูดประสบความสำเร็จหรือไม่ประสบความสำเร็จได้

1.9 ข้อควรคำนึงในการสื่อสารด้วยการพูด

การพูดจะได้ผลสำเร็จตามความมุ่งหมายขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่าง ดังนั้นการพูดจึงมีข้อควรคำนึงดังนี้

- เหมาะสมกับบุคคล ต้องวิเคราะห์ วัย เพศ ระดับการศึกษา อาชีพ ความสนใจเพื่อเตรียมเรื่องที่จะพูดได้อย่างเหมาะสม
- เหมาะกับกาลเทศะ พิจารณาโอกาสและสถานที่ที่ไปพูด
- พูดให้ผู้อื่นเข้าใจตรงตามความประสงค์ ชัดเจน หลีกเลี่ยงการตีความหลายแง่หลายมุม
- การพูดแสดงความคิดเห็น ผู้พูดต้องใช้ทั้งความรู้ ความคิด เหตุผลหรือหลักการต่าง ๆ หลายอย่างประกอบกัน ความคิดเห็นจึงจะมีคุณค่าน่าเชื่อถือ

การพูดมีความสำคัญ ถ้าผู้พูดมีศิลปะในการพูดก็จะเป็นคุณแก่ตนเอง ส่วนในด้านสังคมนั้น จำเป็นต้องเป็นคนที่มี "พูดดี" คือพูดไพเราะ น่าฟัง และพูดถูกต้องด้วย

1.10 การเตรียมตัวในการพูด

ผู้พูดที่ดีจะต้องมีการเตรียมตัวล่วงหน้า ในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้

1.10.1 การคัดเลือกเรื่องที่จะพูด

การเลือกเรื่องต้องวิเคราะห์ผู้ฟังว่าผู้ฟังมีความสนใจที่จะฟังเรื่องใด และจะเกิดประโยชน์ต่อผู้ฟังอย่างไร ดังที่สมิต สัจฉกร (2552 : 23) กล่าวว่า การพูดจะต้องทำให้ผู้ฟังรู้สึกเร้าความสนใจและปรารถนาที่จะฟัง ต้องเลือกเรื่องให้เหมาะทั้งต่อตัวผู้พูด ผู้ฟัง โอกาส และเวลา ดังต่อไปนี้

1) เหมาะสมกับตัวผู้พูดเอง

เรื่องที่จะพูดต้องเป็นเรื่องที่ผู้พูดมีความรู้มาก่อน หรือพร้อมจะหาข้อมูลเพิ่มเติม เป็นเรื่องที่ผู้พูดศึกษามาโดยตรง เป็นผู้รู้เฉพาะด้านหรือเฉพาะทาง

2) เหมาะกับผู้ฟัง

ผู้ฟังแต่ละกลุ่มมีความสนใจในเรื่องที่แตกต่างกันออกไปตามวัย ประสบการณ์ และการศึกษา เรื่องที่เหมาะสมกับผู้ฟัง มักเป็นเรื่องที่ผู้ฟังมีพื้นฐานความรู้ความเข้าใจมาก่อนหน้า เป็นเรื่องที่ผู้ฟังพึงพอใจ

3) เหมาะกับโอกาส

ต้องคำนึงถึงคำว่า “กาลเทศะ” หมายถึง ต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกับสถานการณ์และกาลเทศะ เป็นไปวัตถุประสงค์ของผู้จัดให้มีการพูด

4) เหมาะกับเวลาที่กำหนดไว้

การเลือกเรื่องที่มีขอบเขตกว้างขวางย่อมใช้เวลาช้านั้นการเลือกเรื่องจึงต้องพิจารณาถึงขอบเขตของเรื่องให้เหมาะสมกับเวลา ไม่ควรอ้างว่าเวลาน้อยมีเรื่องยังไม่ได้พูดอีกมาก

วิจิตร อวทะกุล (2545 : 34) ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า ควรตั้งคำถามก่อนการเตรียมเนื้อเรื่องดังต่อไปนี้

- กำหนดว่าจะพูดเรื่องอะไร
- มีวัตถุประสงค์อย่างไร
- เน้นส่วนใดเป็นพิเศษ เพื่ออะไร
- เนื้อหาจะเป็นอย่างไร
- จัดลำดับความสำคัญก่อนหลังของหัวข้อที่จะพูดอย่างไร
- ขยายความคิด ขยายเนื้อหา ละเอียดลึกซึ่งมากน้อยเพียงใด
- เตรียมเลือกจุดเน้น หรือตอกย้ำความคิดอีกครั้ง

การคัดเลือกเรื่องที่จะพูด ผู้พูดจะต้องมีการวิเคราะห์และสังเคราะห์ จัดเนื้อเรื่องที่จะพูดโดยพิจารณาข้อจำกัดของเรื่อง การเลือกชื่อเรื่อง การรวบรวมและเรียบเรียงสาระต่าง รวมถึงความคิดที่จะนำมาสนับสนุนและจัดทำเป็นหัวข้อต่าง ๆ

1.10.2 การเตรียมเรื่องที่จะพูด

วรวรรณ ศรียาภย์ (2560 : 21) กล่าวว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดในการพูดให้ประสบความสำเร็จ นั่นก็คือ การเสนอเนื้อหาที่สอดคล้องกับเรื่องหรือวาระที่จะพูดในเวลาที่กำหนด ปัญหาจะหมดไปเมื่อ “เตรียมตัว เตรียมเนื้อหา” ให้ยอดเยี่ยม วิธีการเตรียมตัว เตรียมเนื้อหาที่ควรกระทำ ได้แก่ การเลือกหรือได้มาซึ่งหัวข้อเรื่อง การวางโครงเรื่อง และการรวบรวมข้อมูลและการขยายโครงเรื่อง

วิจิตร อวทะกุล (2545 : 35) ก็ได้กล่าวถึง หลักการเตรียมเรื่องที่จะพูดไว้ ดังนี้

1. การวางโครงเรื่องที่จะพูด

- ควรแบ่งเนื้อหาออกเป็น 4-5 หัวข้อในขั้นต้น แต่อาจเพิ่มต่อไปได้ภายหลัง
- หัวข้อย่อยทุกข้อต้องสัมพันธ์กัน สอดคล้องกับหัวข้อใหญ่
- แยกข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็นที่จะพูดให้เป็นที่เข้าใจ ปรับปรุงเนื้อหา ถ้อยคำ

สำนวน ให้เป็นภาษาพูด

- เตรียมตัวอย่าง คำพังเพย โวหาร การเปรียบเทียบ อารมณ์ขัน

2 ขั้นตอนการเตรียม

- Foolscape phase คือ คิดว่าจะพูดเรื่องอะไร มีขอบเขตเพียงใด ข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็นมีอะไรบ้าง บันทึกไว้ทั้งหมดเพื่อปะติดปะต่อเรื่อง

- Quarto phase คือ การย่อเรื่องลงในกระดาด 1 ส่วน 4 ของกระดาด แล้วประมวลและประเมินว่าจะไปพูดให้ใครฟัง ภายในระยะเวลาที่กำหนด จะเลือกข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็นใดมาบันทึกไว้ให้ได้มากน้อยเพียงใด

- Postcard phase คือการเลือกเอาหัวข้อใหญ่ และหัวข้อย่อยที่สำคัญในชั้น Quarto phase มาบันทึกไว้ในแผ่นการ์ด และเขียนให้ตัวโต ๆ เพื่อที่จะมองเห็นได้ชัดเจนในขณะที่ยืนพูด

การเตรียมเรื่องที่จะพูดจะทำให้ผู้พูดเกิดความมั่นใจในตนเอง การเตรียมเรื่องที่จะพูดจะทำให้รู้โครงสร้างของเรื่องที่จะพูดและเนื้อหาโดยรวม

1.10.3 การวางโครงเรื่อง

เนื้อหาของเรื่องที่จะพูด อยู่ในส่วนที่เรียกว่า Body เป็นส่วนของสาระสำคัญในการพูด การวางโครงเรื่องจึงจำเป็นอย่างยิ่ง ผู้พูดต้องเตรียมเนื้อหาให้ยืดหยุ่นได้ตามเวลา และเหตุการณ์เฉพาะหน้าที่เกิดขึ้น แต่ต้องน่าสนใจ สมบูรณ์ครบถ้วน กระชับ ชัดเจน และถูกต้อง เนื้อหาต้องจัดเป็นหมวดหมู่เรียงลำดับไม่สับสน หลักในการวางโครงเรื่อง มีดังนี้

1. ขั้นตอนในการดำเนินเรื่อง 5 ขั้นตอน

- 1.1 ขั้นที่ 1 ดึงดูดความสนใจ
- 1.2 ขั้นที่ 2 ทำให้ผู้ฟังเกิดความต้องการจะฟังต่อไปอีก
- 1.3 ขั้นที่ 3 ทำให้ผู้ฟังเกิดความพอใจ ถูกอกถูกใจ
- 1.4 ขั้นที่ 4 ยกตัวอย่างเหตุผลข้อเท็จจริงให้เห็นภาพคล้อยตาม
- 1.5 ขั้นที่ 5 เรียกร้องให้กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งในที่สุด

2. การจัดลำดับข้อความอย่างกลมกลืน ไม่วกวนกลับไปกลับมา จนจับต้นชนปลายไม่ถูก ที่นิยมมี 5 วิธี คือ

- 2.1 ลำดับตามกาลเวลา จากอดีต - ปัจจุบัน - อนาคต
- 2.2 ลำดับตามเส้นทาง จากจุดเริ่มต้น - จุดสุดท้าย
- 2.3 ลำดับตามความสำคัญ จากสำคัญน้อย - สำคัญมาก
- 2.4 ลำดับเหตุไปหาผล
- 2.5 ลำดับจากปัญหา ไปการแก้ปัญหา

3. คัดเลือกเนื้อหาที่น่าสนใจ

4. เน้นจุดมุ่งหมายของเรื่องเพียงจุดเดียว

5. อายากเหตุผลค้านกันเองในตัว ผู้ฟังจะไม่เข้าใจว่าจะเอาอย่างไรกันแน่

6. ให้รายละเอียดพอเหมาะ ไม่มากหรือน้อยเกินไป

7. เนื้อเรื่องมีความเหมาะสมกับเวลา

8. เนื้อเรื่องมีความเหมาะสมกับผู้ฟัง
9. ได้รับความรู้สึกของผู้ฟังให้มากขึ้นตามลำดับโดยเรียงลำดับเหตุการณ์หรือตัวอย่างที่เบาๆ ไล่ตอนต้น และหนักขึ้น ๆ เรื่องที่คิดว่าจะสร้างความสนใจได้มากที่สุดให้เก็บไว้ตอนท้าย
10. ไม่พูดนอกประเด็น หรือนอกเรื่องที่เตรียมไว้
11. แปลงข้อมูลให้เป็นที่เข้าใจง่าย สามารถรับรู้ ทำความเข้าใจได้รวดเร็ว
12. พร้อมที่จะตัดตอน หรือขยายความได้ในกรณีจำเป็น โดยที่เนื้อเรื่องไม่เสีย

การวางแผนเรื่อง เป็นขั้นตอนหนึ่งที่สำคัญในการเตรียมเรื่องที่จะพูด เพราะเป็นการกำหนดแนวทางการพูด การเรียบเรียงข้อมูล การจัดลำดับความคิด และการจัดลำดับหัวข้อ ดังนั้นการวางแผนเรื่องก่อนที่จะลงมือเขียนบทพูด จะทำให้การพูดนั้นสมบูรณ์ที่สุด

1.10.4 การใช้ถ้อยคำ ภาษา

การใช้ภาษาที่ถูกต้องจะเป็นเครื่องสะท้อนให้เห็นถึงภูมิความรู้ ความสามารถ สติปัญญา และความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ ของผู้พูด ดังที่ สมจิต ชิวปรีชา (2548 : 78) กล่าวว่า หากผู้พูดรู้จักเลือกใช้ภาษา หรือคำพูดที่สั้น กระชับ และประทับใจผู้ฟัง ย่อมจะทำให้ประสบความสำเร็จในการพูดเป็นอย่างดี ซึ่งการเขียนเนื้อเรื่อง มีสิ่งที่ต้องพึงระวังเกี่ยวกับการใช้ถ้อยคำภาษา ดังต่อไปนี้

1. ใช้คำให้ถูกหลักภาษาไทย
2. ใช้ราชาศัพท์ให้ถูกต้อง
3. ห้ามใช้คำต่ำ คำแสลง คำภาษาถิ่น คำตลาด คำย่อ
4. ไม่ใช้คำฟุ่มเฟือย
5. ใช้คำให้ตรงตามความหมาย
6. หลีกเลี่ยงศัพท์วิชาการ
7. ไม่ใช้คำภาษาต่างประเทศโดยไม่จำเป็น
8. ใช้คำให้เหมาะกับบุคคล เพศ วัย การศึกษาของผู้ฟัง

1.10.5 การใช้น้ำเสียงในการพูด

สวนิต ยมาภัย และถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์ (2551 : 85) กล่าวว่า การเปล่งเสียงพูดออกมาเป็นถ้อยคำในภาษา เป็นพฤติกรรมในการแสดงออกของมนุษย์ในการสื่อสารความคิดของตนให้ผู้อื่นทราบ การออกเสียงในการพูดที่ดีควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

- (1) เสียงดังชัดเจน

การพูดเสียงดังชัดเจนชัดถ้อยชัดคำ สามารถปลูกให้ผู้ฟังตื่นตัวในการฟัง และสามารถสร้างความเชื่อมั่นให้เกิดขึ้นทั้งกับผู้พูดและผู้ฟังได้ดีกว่าเสียงพูดที่เบา ควรพิจารณาถึงสภาพแวดล้อม จำนวนผู้ฟัง และสถานการณ์ ไม่ควรพูดดังหรือเบาจนเกินไป

(2) ออกเสียงถูกต้องตามอักขรวิธี

การออกเสียงถ้อยคำอย่างถูกต้อง ชัดเจน ตามอักขรวิธี จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจคำและความหมายได้ตรงตามที่ต้องการ โดยมีสิ่งที่ควรคำนึงถึง ต่อไปนี้

(2.1) การออกเสียงควบกล้ำ (ร ล ว)

(2.2) การพูดออกเสียงให้เต็มถ้อยคำ เช่น มหาวิทยาลัย มักออกเสียงเป็น มหาลัย

(3) เว้นจังหวะและวรรคตอนเหมาะสม

การเว้นวรรคตอนในการพูดจะทำให้ผู้ฟังเกิดความสนใจ และชวนติดตาม ต้องคำนึงถึงการเว้นวรรคให้ถูกต้องด้วย เพราะการเว้นวรรคตอนผิด อาจทำให้ความหมายของคำ หรือประโยคเปลี่ยนไป เช่น วันนี้เมื่อปีกลาย หากเว้นวรรคผิด อาจกลายเป็น ปี-กลาย หรือ ปี-กลาย

(4) เน้นเสียงหนัก-เบา และมีความเร็ว-ช้าพอเหมาะ

เสียงพูดที่ดีไม่ควรเป็นเสียงที่มีระดับเดียวกัน ควรมีความสูง ต่ำของเสียง เพราะจะทำให้ผู้ฟังเบื่อหน่าย ไม่เข้าใจในเรื่องราวที่พูด ควรคำนึงถึงคุณภาพ ไม่ทำเสียงกระด้าง วางโต อดอำนาจ และไม่ใช้น้ำเสียงที่ดูถูกผู้ฟังเป็นอันขาด

การพูดเร็วหรือช้าขึ้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยแวดล้อมหลายประการ เช่น ความยากง่ายของเนื้อหา จำนวนผู้ฟัง บรรยากาศ และความคิดความรู้สึกที่ผู้พูดต้องการเสนอให้แก่ผู้ฟัง ไม่ควรพูดเร็วหรือช้าเกินไปจนน่ารำคาญ

(5) มีน้ำเสียงที่สอดคล้องกับอารมณ์ความรู้สึก

ผู้พูดต้องรู้จักใช้เสียงให้ไพเราะ นุ่มนวล ใช้น้ำเสียงที่สอดคล้องกับอารมณ์ความรู้สึก เรื่องราว และจุดประสงค์ในการพูด แต่ต้องเป็นไปตามธรรมชาติ ไม่ดัดเสียงเลียนแบบผู้อื่น เพราะจะทำให้การพูดไม่จริงใจ ไม่น่าฟัง เสแสร้ง

1.10.6 การวิเคราะห์ผู้ฟัง และโอกาส

สมจิต ชิวปรีชา (2548 : 91) ก็ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า นักพูดที่ดีต้องให้ความสนใจกับผู้ฟัง เพราะผู้ฟังคือองค์ประกอบที่สำคัญที่จะทำให้การพูดประสบผลสำเร็จ หรือล้มเหลว

วรวรรณ ศรียาภย์ (2560 : 34) กล่าวว่า การวิเคราะห์กลุ่มผู้ฟังต้องวิเคราะห์เกี่ยวกับสิ่งต่อไปนี้

- จำนวนผู้ฟัง จะช่วยให้ทราบรูปแบบในการพูด เช่น ทางกร กึ่งทางการ หรือกันเอง และยังช่วยในการเตรียมสื่อหรืออุปกรณ์อย่างเหมาะสมอีกด้วย

- เพศของผู้ฟัง เตรียมเนื้อหาให้สอดคล้องกับเพศของผู้ฟัง เพราะเพศหญิงและชายมีความสนใจที่ต่างกัน

- วัยของผู้ฟัง วัยของบุคคลที่แตกต่างกันย่อมแสดงถึงความแตกต่างของประสบการณ์

- ระดับการศึกษาของผู้ฟัง จะช่วยให้ผู้พูดสามารถกำหนดวิธีการพูดที่สามารถสื่อความเข้าใจที่สอดคล้องกับความสามารถในการรับรู้ของคนกลุ่มนั้น ๆ ได้อย่างเหมาะสม

- อาชีพของผู้ฟัง เป็นข้อมูลสำคัญที่จะช่วยให้ผู้พูดสามารถคาดเดาถึงทัศนคติ รสนิยม ความเชื่อ ความต้องการและปัญหา

- ภูมิหลังทางสังคมและฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ฟัง ความแตกต่างทางด้านเชื้อชาติ ศาสนา เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมของผู้ฟัง มีผลต่อการแสดงความคิดเห็น และความคาดหวังในเรื่องต่าง ๆ ของชีวิตและสังคม

- เจตคติของผู้ฟัง การทราบเจตคติของผู้ฟังทำให้ผู้พูดสามารถเตรียมข้อมูลและเทคนิควิธีการพูดให้เหมาะสมกับผู้ฟัง เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการพูดโน้มน้าว

1.11 บุคลิกภาพที่ดีในการพูด

การพูดต่อหน้าทีประชุมชน บุคลิกภาพเป็นสิ่งแรกที่จะปรากฏแก่สายตาผู้ฟัง เป็นความรู้สึกแรกของผู้ฟังจะรู้สึกต่อเรา บุคลิกภาพที่ดีจึงมีความสำคัญต่อการเป็นนักพูดที่ดี ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.11.1 การแต่งกาย

การแต่งกาย ถือว่าเป็นเรื่องที่สำคัญ เพราะเป็นภาพลักษณ์ที่จะทำให้ผู้ฟังเกิดความศรัทธา หรือเกิดความรู้สึกในด้านบวก

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551 : 179) กล่าวว่า การแต่งกายเป็นการสร้างความนิยมในตัวผู้พูด ได้ดีทางหนึ่ง เป็นการสร้างความประทับใจเมื่อแรกพบ ช่วยสร้างความเชื่อมั่นให้เกิดขึ้นได้ และยังเป็นการให้เกียรติผู้ฟังด้วย

สมิต สัมภูกร (2552 : 56) ก็ได้กล่าวถึงการแต่งกายไว้ว่า การแต่งกายเป็นภาพแรกที่ปรากฏแก่สายตาของผู้ฟัง เป็นส่วนหนึ่งของความน่าเชื่อถือ ฉะนั้นต้องสนใจแต่งกายให้สะอาด เรียบร้อย เหมาะสมกับรูปร่าง หน้าตา และผิวพรรณ นักพูดที่ดีควรแต่งกายให้เหมาะสมกับผู้ฟัง ไม่ควรแต่งกายให้เหนือกว่าผู้ฟังมากเกินไป เพราะอาจเกิดการแบ่งแยก แต่การแต่งตัวที่ไม่เหมาะสม หรือโทรมกว่าผู้ฟัง ถือเป็นความผิดร้ายแรงที่สุด เพราะเป็นการไม่ให้เกียรติผู้ฟัง ไม่เคารพผู้ฟัง เครื่องประดับก็ควรมีความพอดี

ถุงเท้า กับรองเท้า ก็มีส่วนสำคัญ เพราะนักพูดจำนวนมากไม่ให้ความสำคัญ เวลาที่จะต้องถอดรองเท้าถึงรู้ว่ามันสำคัญมาก ไม่ควรสวมถุงเท้าผิดข้าง ผิดสี ผิดแบบ

วรวรรณ ศรียาภย์ (2560 : 48) กล่าวถึงการแต่งกายสำหรับสุภาพบุรุษและสุภาพสตรีผู้เป็นนักพูดที่มีภาพลักษณ์ชวนประทับใจผู้ฟังไว้ 3 ประเด็นดังนี้

(1) หลักการแต่งกายโดยทั่วไป

ต้องพิถีพิถัน ฤกวารวันและเทศะ ให้สละกับสีสันเครื่องแต่งกาย รองเท้าให้ดูง่ายงามสง่า พิถีพิถัน ต้องสะอาดตั้งแต่หัวจรดเท้า ผมต้องมีทรงที่ทันสมัย ดูดี ตกแต่งได้ทรง อาจต้องใช้เจลหรือแวกซ์ใส่ผม ฉีดสเปรย์หรือมูส หรืออาจต้องไคร้ผมด้วย เพราะทรงผมคือจุดแรกที่บ่งบอกว่าพิถีพิถัน

หรือไม่ สำหรับหมวดเคราก็ต้องตัดแต่ง โทนให้ดูดีเช่นกัน เล็บมือสะอาดสะอาดเรียบร้อย เสื้อผ้าต้องรีดให้เรียบเป็นพิเศษ ชุดที่สวมใส่ควรสง่างามเสริมบุคลิกภาพของตนเอง

กฎวาระวันและเทศะ วาระ หมายถึง โอกาสของงานที่จัดขึ้น ส่วน เทศะ หมายถึงสถานที่ซึ่งจัดงานนั้น การแต่งกายให้ถูกต้องเทศะนั้นให้วิเคราะห์จากกลุ่มผู้ฟัง และเรื่องที่พูด หรือสถานที่บรรยาย สุภาพ เรียบร้อย

ให้สาระกับสีสรรเครื่องแต่งกาย สีสรรของเสื้อผ้ามีความสำคัญมากสำหรับนักพูด จะต้องเลือกสีและลายที่ดูดี โดดเด่น คลาสสิก และสุภาพ สำหรับผู้ชายที่มีเนกไท ก็ต้องมีเข็มกลัดเนกไท หากเป็นคนพอมมาก ควรหลีกเลี่ยงเครื่องแต่งกายที่เป็นเชตสีมืดทึบ หรือสีดำ เพราะจะยิ่งทำให้พอมเพริ้วกว่าเดิม และควรหลีกเลี่ยงการใช้เสื้อกั๊กที่แบบลำตัวหรือเสื้อที่มีลายเด่น ๆ แนวตั้ง ถ้าเป็นคนอวบอ้วน การใช้เครื่องแต่งกายที่มีสีสว่างจะยิ่งทำให้ดูตัวใหญ่มากยิ่งขึ้น ควรหลีกเลี่ยงเสื้อสีเด่นหรือลายขวาง

รองเท้าให้ดูง่ายงามสง่า การเลือกรองเท้านั้นต้องยึดหลักสวมใส่สบาย มั่นใจในการเคลื่อนไหว เลือกสีและลวดลายสุภาพ ทั้งต้องไม่มีกลิ่น สำหรับรองเท้านั้นต้องสะอาด ขัดมันให้เงางามเสมอ

(2) หลักการแต่งกายสำหรับสุภาพบุรุษ

- เลือกสีของสูทให้เหมาะสมกับตนเอง
- ควรใส่เสื้อเชิ้ตแขนยาวขนาดพอดีตัว สีขาวหรือสีอ่อน ๆ ที่เข้ากับสูท จะทำให้ดูสุภาพ ไม่ควรเป็นเสื้อเชิ้ตแขนสั้น

- เนกไทควรเลือกสีที่เหมาะสมกับสูท ไม่หือหวาเกินไป
- เลือกกางเกงที่มีเอวพอดีตัว
- ใส่ถุงเท้าที่ยาวพอเพียง มีสีสุภาพเข้าได้กับสีกางเกงและรองเท้าไม่ยืด ไม่ขาด
- เข็มขัดควรเลือกสีและสไตล์ให้เหมาะสมกับบุคลิกภาพ และไม่ควรใหญ่เกินไป เหมาะกับชุดที่สวมใส่

- ควรเลือกรองเท้าให้เหมาะสมกับถุงเท้า เสื้อ กางเกง และสูท หากเป็นนักธุรกิจรองเท้าไม่ควรเป็นสีขาว

- ไม่ควรปล่อยให้ผมยาวเกินไป ผมต้องไม่มิกลิ้น ไม่มีรังแค จัดแต่งให้เรียบร้อย

(3) หลักการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรี

- การใส่สูทหรือแจ็กเกตทับเสื้อและกระโปรงจะช่วยสร้างภาพลักษณ์ได้ ไม่ควรใส่เสื้อคอคว้านลึก มีระบายกรุยกรายหรือเนื้อผ้าบางใส ขวนให้ผู้ฟังคิดไปในทางที่ไม่เหมาะสมได้

- ควรดูแลผิวพรรณเป็นประจำสม่ำเสมอ หากมีปัญหาเรื่องผิวหนังควรปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ การแต่งหน้าไม่ควรฉูดฉาด

- ทรงผมต้องง่ายต่อการดูแล ดูภูมิฐาน ควรเปิดเผยให้เห็นใบหน้าและดวงตา ควรมั่นใจในแบบทรงผมที่เลือก

- เครื่องประดับควรเลือกที่เข้ากันได้ ไม่มากเกินไป
- ชุดชั้นในควรระวังไม่ให้โผล่ออกมาหรือเกิดร่องรอยต่าง ๆ หรือรอบรัดเนื้อจนเป็นร่อง
- ถู้น่องควรรัดพอดีอยู่ที่เอว ไม่ใช่สะโพก ไม่ควรมีรอยย่นบริเวณข้อเท้า เมื่อจะเลือกซื้อควรเข้ากันได้กับสีเสื้อผ้าที่มีอยู่ หากไม่แน่ใจควรเลือกสีธรรมชาติและไม่มีรอยขาด
- รองเท้าควรเป็นสีสุภาพเข้ากับชุดเสื้อผ้า และมีสันสูงขนาดปานกลาง ละเว้นรองเท้าส้นตึก
- สะโพกใหญ่ควรหลีกเลี่ยงการใช้กระโปรงจีบ เอวสั้นไม่ควรรัดบริเวณเอวจริง คอสั้นไม่ควรสวมเสื้อปกใหญ่หรือมีระบายรุงรัง เท้าและขาใหญ่ควรสวมรองเท้าและถู้น่องที่มีสีเดียวกับเสื้อผ้า หากเป็นคนที่มีส่วนสูงน้อยมาก ควรเลือกเสื้อและกระโปรงสีเดียวกับเนื้อ จะทำให้ดูสูงขึ้นและผอมลง
- อย่าหาภาระให้ตนเองด้วยการหอบหิ้วทั้งกระเป๋าถือ กระเป๋าเอกสาร และร่ม ควรจะหากระเป๋าที่รวมทุกอย่างไว้ด้วยกันได้ก็จะดียิ่ง

หากปฏิบัติทาง รวมถึงเครื่องแต่งกายขณะอยู่ต่อหน้าที่ชุมชนนั้น เป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะเครื่องแต่งกายเป็นการบ่งบอกถึงบุคลิกภาพของผู้พูดด้วย ซึ่งการแต่งกายที่ดีนั้น ควรแต่งกายให้ดูเรียบร้อย สะอาด เหมาะสม ถูกกาลเทศะ

1.11.2 การทรงตัวและเคลื่อนไหว

สมิต สัมภูกร (2552 : 82) ได้กล่าวไว้ว่า ไม่ควรปล่อยตัวเกินไป และไม่ควรระวังตัวจนดูเกร็ง จะดูเป็นฝืนธรรมชาติ ท่าทางหลุกหลิก เนิบนาบ เป็นการทำลายบรรยากาศ และความน่าเชื่อถือ

โดยทั่วไปการยืนพูดจะมีพลังมากกว่าการนั่งหรือยืนที่ซึ่งต่ำกว่าผู้ฟัง เพราะผู้ฟังจะเห็นหน้าฟังและพร้อมฟังเรื่องที่พูด ท่าทางในการยืนควรแยกเท้าออกหนึ่งช่วงไหล่ เพื่อให้การยืนมั่นคง ไม่ควรยืนถ่างขากว้างเกินไป จะทำให้ดูน่าเกลียด ผู้หญิงอาจยืนให้ขาชิดกันและหล้อมข้อเป็นลักษณะที่มั่นคง ยืนเหมือนชะงอกไปข้างหน้า เพื่อให้หน้าหนักตัวกดลงที่ปุ่มเนื้อต่อจากหัวแม่เท้า อย่าให้น้ำหนักกดลงที่ส้นเท้า มิฉะนั้นน้ำหนักตัวจะกดกระบังลม ทำให้หายใจไม่สะดวกและทำให้การพูดเหนื่อยเร็ว

การเคลื่อนไหว ไม่ควรยืนแข็งทื่อ ไม่ควรยืนไหล่ห่อ ไม่ควรโยกตัว ไม่ยืนหันหลังให้ผู้ฟัง ไม่ควรยืนปักหลักอยู่ที่เดียว หรือในอิริยาบถเดียวตลอดเวลา แต่ก็ไม่ใช่จะเคลื่อนไหวตลอดเวลา ควรเคลื่อนไหวให้พอดี ควรเคลื่อนไหวเพื่อประกอบคำพูดให้ผู้ฟังเห็นภาพพจน์มากขึ้น หรือเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้ฟัง

1.11.3 การปรากฏกาย

การปรากฏกายที่ดี เป็นสิ่งที่ช่วยสร้างความน่าเชื่อถือให้แก่ผู้พูด และสะท้อนภาพลักษณ์ที่ดีของผู้พูดอีกด้วย วิจิตร อวาทะกุล (2545 : 18) ได้ให้หลักในการปรากฏตนไว้ดังนี้

1. วางตนและสร้างความรู้สึกร่วมเป็นธรรมชาติ สบาย ๆ ไม่ควรแสดงความตื่นเต้น เกร็ง หรือหวาดกลัว
2. ท่าทาง การเดิน มีมารยาท สง่าผ่าเผย ใช้คำสุภาพ ไม่แสดงอาการประหม่าจนเห็นได้ชัด ก้าวขึ้นแทนพูดด้วยความยิ้มแย้ม แสดงความเป็นมิตรและยินดี กระตือรือร้น

3. ให้เกียรติผู้ฟัง ท่าทางต้องเป็นมิตรกับผู้ฟัง เป็นกันเอง มีความปรารถนาที่จะคุยกับผู้ฟัง ยิ้มแย้มแจ่มใส มีชีวิตชีวา สดชื่น ไม่เชื่องซึม อ่อนเปลี้ย ท้อถอย หรือเบื่อหน่าย ไม่แสดงตนในลักษณะ แข็งกระด้าง ควรอ่อนน้อมไว้ดีกว่า

4. การแสดงออกแจ่มแจ้ง ไม่คลุมเครือ พูดด้วยเสียงดังชัดเจน ชัดถ้อยชัดคำ มั่นใจ แต่ต้องไม่ กระโชก หรือดูถูกผู้ฟังด้วยท่าทางหรือคำพูด

5. อย่าพูดแข่งกับเสียงหัวเราะหรือเสียงปรบมือของผู้ฟัง ควรหยุดพูดในระยะดังกล่าว เมื่อ เสียงหยุดแล้วจึงพูดต่อ

6. อย่าทะเลาะกับผู้ฟังด้วยท่าทาง หรือคำพูดที่จะเกิดผลในทางลบ อย่าแสดงอาการโกรธ ฉุนเฉียว หงุดหงิด

7. พูดด้วยระดับเสียงสูงบ้างต่ำบ้าง อย่าพูดด้วยเสียงระดับเดียวกันเพราะจะทำให้วังวนนอน เน้นเสียงตามจังหวะอันสมควร

8. ใช้คำพูดอย่างระมัดระวัง อย่าอวดรู้จนเกินไป ควรจะเป็นลักษณะเสนอแนะ เป็นข้อคิด ให้พิจารณา

9. รักษาเวลาในการพูดให้เที่ยงตรง อย่าให้เกินเวลา

1.11.4 การแสดงสีหน้าและการวางท่าของศิระะ

วรวรรณ ศรียาภัย (2560 : 69) ได้กล่าวถึงการแสดงสีหน้าและการวางท่าของศิระะไว้ว่า ในการพูดปกติ ศิระะควรตั้งตรง แสดงว่าผู้พูดเป็นคนจริง มั่นใจ กล้าหาญ เข้มแข็ง มีอำนาจ หากเป็นการพูดขอร้อง ขอความเห็นใจ หรือขอความเห็น ควรยื่นศิระะไปข้างหน้าเล็กน้อย หากพูดเรื่องตื่นเต้น น่าหวาดกลัว หรือสิ่งประหลาดมหัศจรรย์ หรือแสดงความเป็นอิสระ ให้ท่าพองกศิระะไปเบื้องหลังเล็กน้อย แต่หากปฏิเสธ ไม่พอใจ ไม่เห็นด้วย ควรสั่นศิระะช้า ๆ ขณะกล่าว การแสดงสีหน้า ต้องยิ้มแย้ม เบิกบาน ร่าเริง ทำให้ผู้ฟังสบายใจ และสนใจที่จะฟัง อีกทั้งสีหน้าและดวงตาจะบ่งบอกถึงความเชื่อมั่นในการพูด

สมจิต ชิวปรีชา (2548 : 49) ได้ให้หลักไว้ว่า ควรเคลื่อนไหวศิระะให้ถูกจังหวะของการพูด เช่น หันหน้าไปทางผู้ฟัง โคลงศิระะหรือสั่นศิระะเมื่อต้องการแสดงการปฏิเสธ ผงกศิระะเมื่อต้องการแสดงการยอมรับหรือเห็นด้วย ลักษณะเหล่านี้มีความหมายแทนคำพูดได้อย่างดียิ่ง เพราะช่วยทำให้การพูดนั้น เป็นธรรมชาติ มีชีวิตชีวา ถ้าไม่มีการใช้ศิระะ การพูดจะแห้งแล้งมาก แต่ก็มีข้อควรระวังว่าอย่าปล่อยศิระะไปมา ตลอดเวลาของการพูด

วิจิตร อวาทกุล (2545 : 20) กล่าวว่า ข้อบกพร่องที่มักพบในการแสดงสีหน้าคือ การวางหน้า เคร่งขรึม หรือบูดบึ้งราวกับโกรธผู้ฟัง บางครั้งเรื่องที่พูดทำให้ผู้ฟังขบขันแต่ก็มิได้ยิ้มออกมา หรือหัวเราะ มากเกินไป อาจมีอารมณ์ขันในเรื่องที่พูด แต่ผู้ฟังยังไม่ทันทราบเรื่อง ทำให้ผู้ฟังงงัน หรือเรื่องที่แสดง

อาการโกรธ แต่ใบหน้ามิได้แสดงอาการโกรธออกมาเลย ฉะนั้นการแสดงออกทางสีหน้าต้องสอดคล้องกับเรื่องที่พูดด้วย จึงจะถือเป็นศิลปะในการพูดอย่างหนึ่ง

1.11.5 การใช้สายตา กิริยาอาการต่างๆของผู้พูดเป็นเครื่องที่สะท้อนให้เห็นถึงเจตนาที่แท้จริงของผู้พูด โดยเฉพาะการแสดงออกทางสายตา

วรวรรณ์ ศรียาภัย (2560 : 69) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้สายตาไว้ว่า ในหลักปฏิบัติต้องใช้สายตาที่เป็นกันเองกับผู้ฟัง ไม่หลบตาผู้ฟัง เพราะจะทำให้ผู้ฟังรู้สึกว่าคุณพูดไม่จริงใจ แนวทางในการใช้สายตาประกอบการพูดมีดังนี้

1. ให้หลับตาลงช้า ๆ เมื่อพูดถึงความเหนื่อยหน่าย อ่อนเพลีย
2. ให้หรีตา เมื่อพูดถึงเรื่องที่ควรพิจารณา หรือความเกลียดชัง ไม่ไว้วางใจ
3. ให้เปิดตา มีประกายยิ้มแย้มแจ่มใส เมื่อพูดถึงความยินดี
4. ให้เบิกตากว้างเต็มที่ เมื่อพูดถึงความกลัว ประหลาดใจ
5. ให้ลดสายตาลงเบื้องต่ำ เมื่อแสดงความสุภาพ ความนับถือ
6. ให้ชำเลื่องมองด้วยหางตา เมื่อกล่าวถึงความอิจฉา ริษยา คลางแคลงใจ

วิจิตร อาวะกุล (2545 :21) กล่าวว่า สายตาเป็นสื่อที่สำคัญยิ่งในการพูด ขณะพูดควรจับตามองผู้ฟังด้วยดวงตาอันแจ่มใส โดยการประสานสายตาไปยังผู้ฟังทุกคนเป็นตอน ๆ ค่อย ๆ กวาดสายตาไปให้ทั่ว ช้า ๆ อย่างมองเร็วหรือกวาดสายตาเร็วจนกวักแวกเกินไป หรือส่ายไปมาคล้ายพัดลม ทำให้ผู้ฟังลดความสนใจ ข้อบกพร่องที่มักพบในการใช้สายตา คือ

- ใช้สายตาหลุกหลิก ลอกแลก กะพริบตาตลอดเวลา
- ก้มหน้าก้มตาอ่านต้นฉบับนาน หรือตลอดเวลา
- ไม่กล้าสบสายตากับผู้ฟัง หลบหรือเปลี่ยนสายตาไปมองพื้นห้อง หลังห้อง หรือนอกหน้าต่าง หรือใช้หางตามองผู้ฟัง
- การมองเหม่อระดับสูง เช่น เพดาน หรือเพดานหลังห้อง มองออกไปนอกหน้าต่าง แสดงถึงความประหม่า และไม่คุ้นเคยกับการพูดในที่ประชุมชน
- ใช้แว่นตาสีเข้มจัดจนมองไม่เห็นแววตา หรือแว่นตาลวมจนตกมาอยู่ที่ปลายจมูก มองผู้ฟังลอดแว่น

1.11.6 การใช้ภาษากาย

ภาษากาย (Body language) หรือ อวัจนภาษา คือการใช้พฤติกรรมทางร่างกายเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นภาษาอีกประเภทหนึ่งที่ใช้เพื่อแสดงความหมาย วรวรรณ์ ศรียาภัย (2560 : 71) ได้ให้หลักไว้ว่า เมื่อแสดงความหนักแน่น จริงจัง ให้กำมือ เมื่อแสดงความเป็นมิตร บริสุทธิ์ใจ ให้แบมือทั้งสองข้างแล้วผายออก เมื่อบอกทิศทางให้ชี้นิ้วไปยังตำแหน่งที่ต้องการ

วิจิตร อาวะกุล (2545 : 22) ก็ได้กล่าว การพูดนอกจากสีหน้า ท่าทาง การเคลื่อนไหว สิ่งที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ การใช้มือประกอบการพูด ถ้าการพูดมีแก่นบรรยาย อาจใช้มือจับด้านขวาซ้ายของขอบที่พูด

ข้อควรระวังในการใช้ภาษามือคือ ไม่ใช้มากเกินไปเหมือนการแสดงละคร แต่ควรใช้ให้เป็นธรรมชาติ การพูดในบางโอกาสห้ามใช้มือประกอบ เช่น การกล่าวรายงานอย่างเป็นทางการ การกล่าวเปิดงาน การให้โอวาท การอ่านข่าวทางโทรทัศน์ เป็นต้น

1.11.7 การใช้ไมโครโฟน

ไมโครโฟน (Microphone) เป็นอุปกรณ์ที่มีความสำคัญต่อผู้พูดเป็นอย่างมาก ผู้พูดควรตรวจสอบความพร้อมของไมโครโฟนก่อนเวลาเสมอ

นิรัตน์ จรจิต (2550 : 65) กล่าวถึงการใช้ไมโครโฟนว่า เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้การพูดมีประสิทธิภาพ เพราะผู้ฟังได้ยินชัดเจนทั่วถึง อีกทั้งยังทำให้ผู้ฟังไม่ได้ยินเสียงรบกวนอื่น ๆ จากภายนอกด้วย ผู้พูดที่รู้จักการใช้ไมโครโฟนก็เหมือนกับนักกรที่รู้จักการใช้อาวุธ

เทคนิคการใช้ไมโครโฟน มีดังนี้

1. ผู้พูดควรทำการทดสอบไมโครโฟนก่อนการใช้งานทุกครั้ง เสียงเป็นอย่างไร และจะทิ้งระยะห่างระหว่างไมโครโฟนกับปากในระยะเท่าไร
2. ผู้พูดควรสังเกตตำแหน่งเปิด-ปิดของไมโครโฟน ก่อนพูดต้องเปิดให้เรียบร้อย และ เมื่อพูดจบต้องปิดให้เรียบร้อย เพื่อป้องกันเสียงแทรกในขณะที่ไมโครโฟนไม่ได้ใช้งาน นอกจากนี้ที่ตั้งไมโครโฟนก็มีความสำคัญเช่นกัน เนื่องจากมีหลายรูปแบบ เช่น บางรุ่นจะใช้วิธีหมุนเกลียว บางรุ่นจะใช้วิธียกที่ข้อต่อเพื่อที่จะปรับให้เหมาะสมในแต่ละสถานการณ์
3. ผู้พูดไม่ควรทดลองไมโครโฟนด้วย คำว่า “ฮัลโล...ฮัลโล” หรือ เคาะหัวไมค์ หรือ เป่าลมใส่ไมโครโฟน เพราะอาจจะทำให้ตัวรับสัญญาณเสียงของไมโครโฟนเกิดความเสียหาย นอกจากนั้นการทำเสียงดัง “ปึกๆๆ” ยังเป็นการสร้างความรำคาญแก่ผู้ฟังเป็นอย่างยิ่ง ควรใช้คำว่า “สวัสดีค่ะ” หรือ “สวัสดีครับ” เมื่อประสงค์จะพูดทดลองเสียง
4. การพูดโดยการใช้ไมโครโฟนที่ตั้งอยู่กับที่ ผู้พูดไม่ควรหลุกหลิก และหันหน้าไปอธิบายที่แผ่นป้าย หรือ กระดานดำ หรือ ลูกโป่งมาจนห่างไมโครโฟน จะทำให้เสียงที่พูดขาดตอน ความดังของเสียงจะไม่สม่ำเสมอ ไม่ควรจับหรือเล่นสายไมโครโฟน
5. เมื่อพูดจบในแต่ละช่วงแล้ว ถ้าหากผู้พูดมีความจำเป็นต้องยืนอยู่บนเวที และต้องถือไมโครโฟนไว้ ควรจะถือไว้ระดับเอว ไม่ควรยืนถือแบบตามสบายโดยขนานข้างลำตัว เพราะจะทำให้เสียบุคลิกภาพ

จะเห็นได้ว่า การใช้ไมโครโฟนอย่างถูกต้อง เป็นปัจจัยหนึ่งที่ไม่สามารถมองข้ามได้ เป็นสิ่งที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการพูดเป็นอย่างมาก

1.12 การประเมินผลการพูด

การประเมินผลการพูด เป็นสิ่งที่ช่วยผู้เรียนและผู้สอนได้พัฒนาการพูดอย่างถูกต้องตามวิธีการที่เหมาะสม การประเมินผลการพูดมีส่วนสำคัญในการสะท้อนตัวผู้พูดส่งผลให้ผู้พูดมีโอกาสดำเนินการปรับปรุงตนเองให้ดียิ่งขึ้น จนเกิดสัมฤทธิ์ผลในการพูด การพูดที่มีประสิทธิภาพจะต้องกำหนดเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินอย่างชัดเจน

1.12.1 วัตถุประสงค์ของการประเมินผลการพูด

ความมุ่งหมายเบื้องต้นของการประเมินผลการพูดก็คือ ช่วยให้เกิดสัมฤทธิ์ผลในการพูด เป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้พูดมีโอกาสดำเนินการปรับปรุงตนเองให้ดียิ่งขึ้น

ปานุพันธ์ จันทรากุลนันท (2541 : 123) ก็ได้กล่าวไว้ว่า การประเมินผลการพูดเป็นการพิจารณาผลของการพูดนั้น ๆ ว่าดีหรือไม่ดีอย่างไร เป็นการชี้ให้เห็นถึงข้อบกพร่องของผู้พูด จะช่วยให้ผู้พูดได้ปรับปรุงแก้ไขการพูดของตน

สมิต สัมฤทธิ์ (2552 : 171) ได้แสดงความคิดเห็นว่า ข้อวิจารณ์อย่างถูกต้องต้อง ไม่มีลักษณะเป็นการประจานผู้พูด แต่จะเป็นการสะท้อนภาพเหมือนกระจกเงาให้ผู้พูดเห็นตัวเอง

1.12.2 เกณฑ์ทั่วไปในการประเมินผลการพูด

ปานุพันธ์ จันทรากุลนันท (2541 : 123) ได้ให้เกณฑ์ในการประเมินผลการพูดไว้ว่ากระทำได้ 2 ทาง คือ ประเมินผลโดยผู้พูด และ ประเมินผลโดยผู้ฟัง

1. ประเมินผลโดยผู้พูด

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2543 : 347) กล่าวว่า การประเมินผลโดยผู้พูด เป็นการประเมินผลตนเองหลังการพูดทุกครั้ง เป็นเรื่องจำเป็นและทำได้สะดวกที่สุด การประเมินลักษณะนี้จะขึ้นอยู่กับความใจกว้างและการยอมรับความจริงของผู้พูด ถ้านำไปแก้ไขก็จะสามารถเพิ่มพูนสมรรถภาพทางการพูดของตนได้เป็นอย่างดี โดยถามและตอบตนเองดังนี้

- การเตรียมพูดครั้งนี้เตรียมได้พร้อมมากน้อยเพียงใด
- มีความมั่นใจในการปรากฏตัวบนเวทีเพียงใด
- การแต่งกายเหมาะสมกับที่ประชุมหรือไม่
- การปฏิสันถารทำได้ที่น่าสนใจ เหมาะสมหรือไม่เพียงใด
- คำนำ ได้รับความสนใจและการตอบสนองจากผู้ฟังตามที่คาดคิดไว้หรือไม่
- พูดตามลำดับเรื่องที่เตรียมไว้หรือไม่
- ใช้กริยาท่าทาง สายตา สีหน้า สื่อความหมายประกอบการพูดได้มากน้อย เพียงใด

- ใช้น้ำเสียงเป็นธรรมชาติหรือไม่
- ใช้ระดับความดังของเสียงเหมาะสมหรือไม่
- การใช้ภาษาถูกต้อง เหมาะสม เข้าใจง่ายหรือไม่ เพียงใด
- เนื้อหาสาระมีคุณค่าและเหมาะสมกับผู้ฟังหรือไม่
- การสรุปจบทำได้ประทับใจหรือไม่ เพียงใด
- การใช้เวลาในการพูดพอดี มากหรือน้อยเกินไป
- มีความรู้สึกประหม่า ตื่นเต้นหรือไม่
- การพูดในครั้งนี้มีความผิดพลาดในเรื่องใด
- สร้างอารมณ์ขันแก่ผู้ฟังหรือไม่ มากน้อยเพียงใด
- การพูดครั้งนี้บรรลุจุดมุ่งหมายหรือไม่ มากน้อยเพียงใด

2. ประเมินผลโดยผู้ฟัง

เป็นการประเมินที่ดีที่สุด เพราะผู้ฟังเป็นผู้มองเห็นเป็นผู้ได้ยิน และรับรู้ความรู้สึกต่าง ๆ ดังนั้นจึงสามารถวิเคราะห์ วิจารณ์ผู้พูดได้เป็นอย่างดี และผลที่ได้จากผู้ฟังน่าจะเป็นผลที่น่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น

ผู้วิจารณ์ควรวิจารณ์อย่างตรงไปตรงมาด้วยความจริงใจ ไม่ยกยอผู้พูดเกินความเป็นจริง หรือวิจารณ์อย่างไม่มีเหตุผล ควรเป็นผู้ฟังที่ดี ตั้งใจฟัง ควรตีเพื่อก่อ ไม่ใช่ตีเพื่อทำลาย และควรให้ข้อเสนอแนะที่ผู้พูดสามารถเอาไปปฏิบัติได้

ส่วนผู้ถูกวิจารณ์ก็ควรยอมรับฟังคำวิจารณ์ ไม่ควรโต้แย้งคำวิจารณ์ไม่ว่ากรณีใด ๆ เมื่อได้รับคำวิจารณ์ควรสำรวจตนเองว่าเป็นความจริงอย่างที่เขาวินิจฉัยหรือไม่ ควรบันทึกข้อบกพร่องและข้อดีในการพูดของตนไว้เพื่อฝึกพูดครั้งต่อไป สิ่งที่ต้องพิจารณาคือ

- บุคลิกภาพ ได้แก่ การแต่งกาย ความกระตือรือร้น ความคล่องแคล่วแจ่มใส ความเชื่อมั่นในตนเอง และความสามารถในการปรับตัว
- เสียงและน้ำเสียง คือ พิจารณาความดัง ความค่อย ความชัดเจน อัตราความช้า เร็ว การใช้ น้ำเสียงเป็นธรรมชาติ นุ่มนวล สุภาพ เหมาะสมกับลักษณะเนื้อหา
- การใช้ภาษา การใช้ถ้อยคำ สำนวน การผูกประโยค และเรียบเรียงเนื้อความ ถูกต้อง ชัดเจน ตรงประเด็น กระชับรัดกุม ไม่วกวน
- การใช้ท่าทีกับกิริยาท่าทาง การใช้สายตา สีหน้า มือ แขน เท้า ศีรษะ การเดิน การเคลื่อนไหวต่าง ๆ ทำได้สอดคล้องและสื่อความหมายกับเรื่องที่พูดเพียงใด
- เนื้อหาสาระของเรื่อง มีวัตถุประสงค์ชัดเจนหรือไม่เพียงใด การเลือกเรื่อง คุณค่า ข้อเท็จจริงของเรื่องถูกต้อง เหมาะสมเพียงใด การเสนอความรู้ความคิดเห็นมีความสร้างสรรค์เพียงใด

- การจัดลำดับเรื่องและการนำเสนอเนื้อหา ตั้งแต่เริ่มเรื่องจนจบ มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันเหมาะสมเพียงใด

สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรรย์ (2548 : 95-97) ได้เสนอเกณฑ์ประเมินความสามารถทางการพูดในรูปแบบของตาราง ดังตารางที่ 1 ต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ตารางเกณฑ์ประเมินความสามารถทางการพูด

ข้อ	รายการ	ดีที่สุด 5	ดี 4	ปาน กลาง 3	ไม่ดี 2	ไม่ดี เลย 1
1.	น้ำเสียง (แจ่มใส ชัดเจน ดัง ค่อย แหบ					
2.	สูงต่ำ)					
3.	ท่วงท่าทาง (การใช้มือ ท่ายืน การใช้					
4.	ท่าทางประกอบ)					
5.	การแต่งกาย					
6.	เนื้อหาสาระ (เนื้อเรื่อง ตัวอย่างเนื้อเรื่อง					
7.	ประกอบ)					
8.	การเสนอความคิด					
9.	เวลาที่ใช้					
10.	การใช้อุปกรณ์					
11.	มารยาท					
12.	ความถูกต้อง (ตัว ร ล ว ควบกล้ำ)					
	จังหวะในการพูด					
	ภาษาสำนวนที่ใช้					
	ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง					

(ที่มา : สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรรย์. 2548 : 95-97)

ราเชน อินทวิรัตน์ (2554 : 161) ได้กล่าวถึงเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินผลการพูด ไว้ว่าประกอบด้วยดังนี้

1. บุคลิกภาพและการแสดงออก อันหมายรวมถึงการแต่งกาย การปรากฏตัว ท่าทางการพูด การสร้างบรรยากาศให้เหมาะกับเรื่องที่พูด

2. เสียง พิจารณาถึงระดับเสียง น้ำเสียง และลีลา

3. ภาษา พิจารณาภาษาที่ใช้ควรสุภาพ กระชับรัดกุม มีความหมายชัดเจน ไม่ใช่ภาษาที่เข้าใจยากจนผู้ฟังเกิดความเบื่อหน่าย ความสามารถในการใช้ภาษาสร้างภาพลักษณ์ให้ผู้ฟังจินตนาการได้

4. เนื้อหาสาระ ให้พิจารณาเนื้อหาสาระของเรื่องที่พูดว่ามีจุดมุ่งหมาย มีข้อเท็จจริง มีลักษณะสร้างสรรค์ มีกาขยายความ มีความคิดที่เป็นของผู้พูดเอง

5. การเรียบเรียงเรื่อง การพิจารณาถึงลำดับการพูดเกี่ยวกับการอารัมภบท การสรุป ตลอดจนการลำดับข้อความ ความต่อเนื่องของการพูด

6. อากัปกิริยาท่าทาง พิจารณาถึงท่าทางประกอบขณะพูด การใช้สายตา ตลอดจนการควบคุมการเคลื่อนไหวของอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายนั้นเป็นไปตามธรรมชาติ หรือไม่

7. การรักษาเวลาที่กำหนดให้พูด พิจารณาว่าใช้ได้เหมาะสมเพียงใด

8. การประสานสายตากับผู้ฟัง พิจารณาว่าใช้สายตาได้เหมาะสมเพียงไร

9. การตอบคำถาม ในกรณีที่มีการถาม ผู้พูดสามารถตอบคำถามได้ชัดเจนเพียงไร

10. สรุปผลโดยส่วนรวมทั้งหมด โดยพิจารณาว่าการพูดนั้นควรจัดอยู่ในระดับใด เช่น ดีมาก ดี พอใช้ ต้องปรับปรุง หรือยังใช้ไม่ได้ เป็นต้น

ส่วนสมิต สัชฌกร (2552 : 184) ได้เสนอรูปแบบของการประเมินผลการพูดไว้ในรูปแบบตารางดังตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 ตารางรูปแบบของการประเมินผลการพูด

ข้อพิจารณา	ดีมาก (4)	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควรแก้ไข (1)	ข้อเสนอแนะ
1. การเดินสู่ที่พูด					
2. ลักษณะการปรากฏตัว					
3. การทรงตัว					
4. การกล่าวคำปฏิสันถาร					
5. การกล่าวเริ่มเรื่อง					
6. การลำดับเรื่อง					
7. น้ำเสียง					
8. ภาษาและการเลือกใช้คำ					
9. อากัปกิริยา					
10. การกล่าวสรุป					
11. การเดินกลับ					

(ที่มา : สมิต สัชฌกร. 2552 : 184)

จากข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าการประเมินผลการพูดควรพิจารณาในหัวข้อดังต่อไปนี้

1. การปรากฏตัวและการปฏิสนธิการผู้ฟัง ผู้พูดปรากฏตัวอย่างกระฉับกระเฉงมั่นใจหรือไม่ กล่าวคำปฏิสนธิการผู้ฟังหรือไม่ ถูกต้องเหมาะสมเพียงไร

2. การนำเรื่องหรืออารมณ์บท ผู้พูดนำเรื่องได้น่าสนใจชวนให้ติดตามเรื่องต่อไปหรือไม่ การนำเรื่องช่วยสร้างบรรยากาศการพูดเพียงใด ทำให้ผู้ฟังเลื่อมใสผู้พูด หรือช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจเรื่องที่จะพูดต่อไปหรือไม่ สัดส่วนการนำเรื่องเหมาะสมเพียงใด เป็นต้น

3. เนื้อหาและการดำเนินเรื่อง เนื้อหาน่าสนใจหรือไม่ การดำเนินเรื่องทำให้น่าสนใจและชวนติดตามเพียงไร สัดส่วนของเนื้อหาเหมาะสมหรือไม่ การลำดับเรื่องไม่สับสน เข้าใจง่ายหรือไม่ ตัวอย่างชัดเจน เหมาะสมน่าสนใจเพียงใด

4. การใช้ถ้อยคำสำนวนภาษา และสื่อหรืออุปกรณ์อื่น ๆ ถ้อยคำสำนวนภาษาที่ใช้สุภาพเหมาะสมกับผู้ฟังหรือไม่ ลึกซึ้ง คมคาย สอดคล้องกับเรื่องที่พูดหรือไม่ สื่อที่ใช้เหมาะสม และช่วยสื่อความหมายยิ่งขึ้นหรือไม่ ลักษณะการใช้สื่อเหมาะสมเพียงใด

5. การออกเสียง ระดับเสียง และจังหวะการพูด การออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ชัดเจนหรือไม่ น้ำเสียงแจ่มใส และนุ่มนวลชวนฟัง หรือสั่นเครือ แหบพร่า และเพี้ยนแปร่ง ระดับเสียงดังพอสมควรหรือไม่ มีการเน้นย้ำพอเหมาะชวนให้สนใจติดตามเรื่องหรือไม่ จังหวะการพูดช้า-เร็ว เหมาะสมเพียงใด

6. การใช้สายตาท่าทาง ผู้พูดมองผู้ฟังทั่วถึงหรือไม่ จับตาผู้ฟังเฉพาะคนบ้างหรือไม่ ท่าทางที่ใช้สุภาพเหมาะสมสอดคล้องกับเรื่องที่พูดเพียงใด

7. การลงท้าย ผู้พูดมีการลงท้ายหรือการจบการพูดหรือไม่ ประทับใจหรือไม่ สัดส่วนของการลงท้ายเหมาะสมเพียงใด จบเรื่องภายในเวลาที่กำหนดหรือไม่

8. คุณค่าของเรื่อง เนื้อเรื่องมีคุณค่าต่อผู้ฟังมาน้อยเพียงใด

9. บุคลิกภาพทั่วไป บุคลิกภาพทั่วไป เช่น การแต่งกาย การเดิน การยืน (หรือนั่ง)เหมาะสมหรือไม่

10. ความสนใจของผู้ฟัง ผู้ฟังให้ความสนใจเพียงไร ตั้งใจฟังหรือไม่ ร่วมซักถามหรือแสดงความคิดเห็นบ้างหรือไม่ จะเห็นได้ว่าการประเมินการพูด ประเมินไปตามองค์ประกอบของการพูดนั่นเอง ได้แก่ ประเมินผู้พูด เนื้อหาสาระ การใช้ภาษาและสื่อ และประเมินผู้ฟัง การประเมินการพูดอาจใช้หัวข้อเดียวกัน แต่แทนที่จะบรรยายอาจกำหนดเกณฑ์เป็นค่าระดับคะแนนก็ได้

1.12.3 ข้อปฏิบัติของผู้ประเมินที่ดีในการประเมินผลการพูด

ผู้ประเมินที่ดี ควรมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1. เป็นผู้ฟังที่ดี ฟังอย่างมีสมาธิ และฟังอย่างมีวิจารณ์ญาณตั้งแต่ต้นจนจบ มีมารยาทที่ดีในการฟัง และมีมารยาทที่ดีในการพูด วิจารณ์ด้วยภาษาที่สุภาพ

2. วิจารณ์หรือประเมินด้วยเหตุผล และหลักเกณฑ์ของการวิจารณ์

3. ต้องวิจารณ์ด้วยความสุจริตใจ เที่ยงธรรม โดยถือหลักดีเพื่อก่อ ชมเพื่อให้กำลังใจ
4. ควรเสนอแนะในทางที่ดี มีประโยชน์ เพื่อผู้พูดจะได้นำไปปรับปรุงตนเองให้ดียิ่งขึ้น

1.12.4 ข้อปฏิบัติของผู้พูดที่ดีในการประเมินผลการพูด

ผู้พูดหรือผู้ถูกวิจารณ์ที่ดี ควรมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1. มีมารยาทในการฟัง และทำใจให้เป็นกลาง ยอมรับฟังข้อวิจารณ์ ไม่โกรธ ไม่โต้เถียง ควรขอบคุณผู้วิจารณ์
2. ไม่ควรรู้สึกท้อถอย ต้องคิดเสมอว่าการฝึกพูดกับการวิจารณ์เป็นของคู่กัน
3. ควรนำข้อติชมไปปรับปรุงแก้ไขการพูดของตนเองในครั้งต่อไป

การประเมินผลการพูด เป็นกิจกรรมลักษณะสร้างสรรค์ การวิพากษ์ประเมินผล เป็นการรายงานหรือแจ้งผลให้แก่ตัวผู้พูดได้เห็นภาพการกระทำของตนในทหระณะของผู้ฟัง ผลที่ได้จากการประเมินจะเป็นประโยชน์แก่ตัวผู้พูด โดยสามารถนำไปพัฒนาปรับปรุงตนเองเพื่อให้เป็นนักพูดที่ดีต่อไปในอนาคตได้

2. รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

ทิตนา แชมมณี (2557 : 243 – 247) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนา ด้านทักษะพิสัย เป็นรูปแบบที่มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านการปฏิบัติ การกระทำ หรือ การแสดงออกต่าง ๆ ได้แก่ รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส (Davies' Instructional Model For Psychomotor Domain) หรือรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติตามองค์ประกอบ ของทักษะ (Instructional Model For Psychomotor Domain Based on Skill Components)

ทิตนา แชมมณี (2557 : 246) ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติว่าทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะได้ดีและรวดเร็วขึ้น ซึ่งรูปแบบนี้มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะที่ประกอบด้วยทักษะย่อยจำนวนมาก กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส (Davies' Instructional Model For Psychomotor Domain) หรือรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติตามองค์ประกอบของทักษะ (Instructional Model For Psychomotor Domain Based on Skill Components) มีดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือ การกระทำที่ ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม โดยการสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ ทักษะหรือการกระทำ ที่สาธิตให้ผู้เรียนดูนั้น จะต้องเป็นการกระทำในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ไม่ซ้ำหรือเร็วเกินไปกติก ก่อนการสาธิต ผู้สอนควรให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนในการสังเกต ควรชี้แนะจุดสำคัญที่ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษในการสังเกต

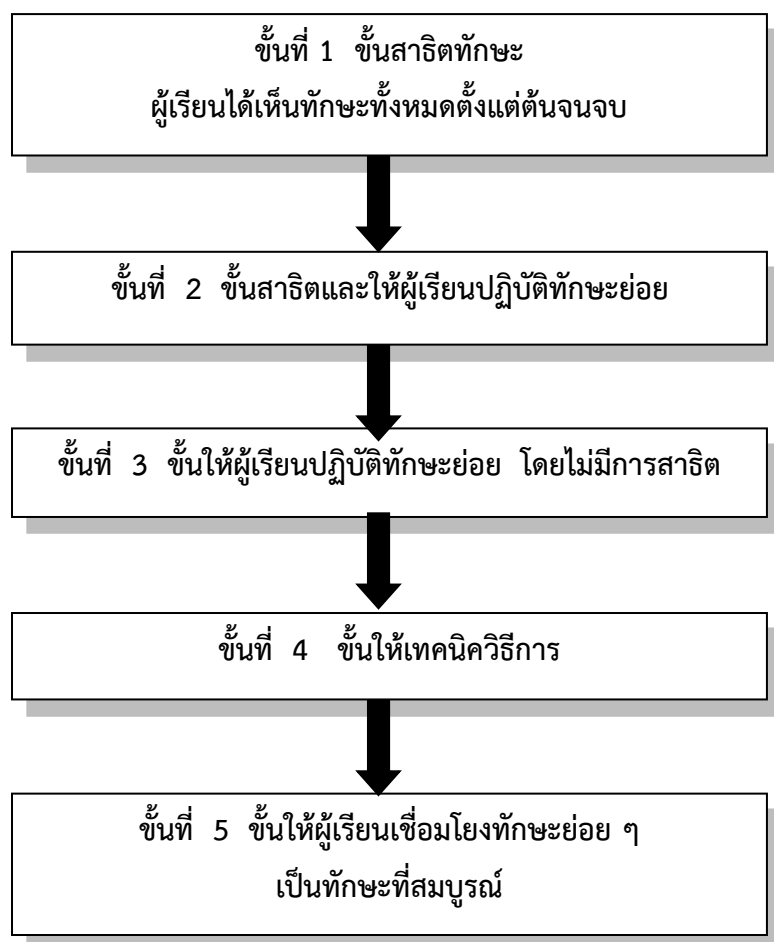
ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย เมื่อผู้เรียนได้เห็นภาพรวมของการกระทำหรือทักษะทั้งหมดแล้ว ผู้สอนควรจะแตกทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ หรือแบ่งสิ่งที่กระทำออกเป็น ส่วนย่อย ๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปทีละส่วนอย่างช้า ๆ

ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิตหรือมีแบบอย่างให้ดู หากติดขัดจุดใด ผู้สอนควรให้คำชี้แนะ และช่วยแก้ไขจนผู้เรียนทำได้ เมื่อได้แล้วผู้สอนจึงเริ่มสาธิตทักษะย่อยส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยนั้นจนทำได้ ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่งครบทุกส่วน

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนอาจแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ประณีตสวยงามขึ้นทำได้รวดเร็วขึ้น ทำได้ง่ายขึ้น หรือสิ้นเปลืองน้อยลง เป็นต้น

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างที่ชำนาญ

ซึ่งแสดงไว้ดังภาพที่ 2 ได้ดังนี้

ภาพที่ 3 โมเดลรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

จากข้างต้นสรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส (Davies' Instructional Model For Psychomotor Domain) มีลักษณะเช่นเดียวกันกับรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติ ตามองค์ประกอบของทักษะ (Instructional Model For Psychomotor Domain Based on Skill Components) (ทศนา แคมมณี, 2557 : 246) ซึ่งแตกต่างกันเพียงชื่อที่ใช้เรียก รูปแบบนี้เหมาะสมกับการปฏิบัติงานของนักศึกษาที่มีทักษะย่อยหลาย ๆ อย่าง ผู้สอนจะต้องแบ่งเนื้อหาของหน่วยใหญ่ออกเป็นหน่วยย่อย ๆ เพื่อให้ผู้เรียนฝึกทักษะย่อยเหล่านั้นให้ได้จนผู้เรียนจะสามารถปฏิบัติทักษะเต็มรูปแบบได้เป็นอย่างดี ผู้วิจัยได้ใช้หลักการของรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสไปดำเนินการเพื่อการศึกษาวิจัยครั้งนี้ต่อไป

3. ความพึงพอใจ

3.1 ความหมายของความพึงพอใจ

การนำสื่อและนวัตกรรมการเรียนรู้เข้ามาช่วยเพื่อเพิ่มการพัฒนาความสามารถของผู้เรียน นับว่าเป็นสิ่งที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความอยากที่จะเรียนหรือทำกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น ทั้งนี้ความอยากที่จะเรียน คือ ความพึงพอใจ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้น รวมถึงผู้สอนซึ่งสามารถพัฒนาผู้เรียนให้เข้าใจและสามารถทำกิจกรรมการเรียนนั้นได้ต้องมีความพึงพอใจ เป็นสิ่งที่มีความสำคัญมาก ต่อทุกคน มีผู้ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจ ดังนี้

พิสุทธา อาริราษฎร์ (2550 : 176) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคล ที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยเฉพาะ ความรู้สึกนั้นทำให้บุคคลเอาใจใส่และอาจกระทำ การบรรลุถึงความมุ่งหมายที่บุคคลมีต่อสิ่งนั้น

อุทัยพรรณ สุดใจ (2544 : 7) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยอาจเป็นไปในเชิงประเมินค่าว่าความรู้สึกหรือทัศนคติต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดนั้น เป็นไปในทางบวกหรือลบ

ศุภสิริ โสมาเกต (2544 : 49) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดหรือเจตคติของบุคคลที่มีต่อการทำงานหรือการปฏิบัติกิจกรรมในเชิงบวก ดังนั้น ความพอใจในเรื่องการเรียนรู้ หมายถึง ความรู้สึกพอใจ ชอบใจในการร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอนและต้องการดำเนินกิจกรรมนั้นๆ จนบรรลุผลสำเร็จ

จากที่กล่าวมา สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ คือ ความรู้สึกของบุคคลที่แสดงออกต่อสิ่งที่ปฏิบัติและความรู้สึกที่แสดงออกเมื่อสามารถตอบสนองความต้องการของบุคคลนั้นได้ทั้งรู้สึกชอบ ยินดี เต็มใจ พอใจ และมีความสุขเมื่อได้รับความสำเร็จ

3.2 ทฤษฎีสำหรับการสร้างความพึงพอใจ

การสร้างความพึงพอใจสามารถทำได้หลายวิธีขึ้นอยู่กับตัวผู้สร้างความพึงพอใจ ผู้ถูกทำให้พอใจ และสภาพแวดล้อม การจะสร้างความพอใจให้เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ ผู้รู้หลายท่านได้เสนอ ทฤษฎีสำหรับการสร้างความพึงพอใจ ดังนี้

Abraham Maslow (Maslow's Hierarchy of Needs. 1970 : unpaged) ได้กล่าวว่า การตอบสนองแรงขับเป็นหลักการเพียงอันเดียวที่มีความสำคัญที่สุดซึ่งอยู่เบื้องหลังพฤติกรรม ของมนุษย์ โดยมีหลักการที่สำคัญเกี่ยวกับแรงจูงใจ โดยเน้นในเรื่องลำดับขั้นความต้องการ ซึ่งเขา มีความเชื่อว่ามนุษย์มี แนวโน้มที่จะมีความต้องการอันใหม่ที่สูงขึ้น แรงจูงใจของคนเรามาจาก ความต้องการพฤติกรรมของ คนเรามุ่งไปสู่การตอบสนองความพอใจ ความต้องการพื้นฐาน ของมนุษย์ แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ด้วยกัน ได้แก่

1. ความต้องการด้านร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการด้านปัจจัย 4 นั่นก็คือ ต้องการอาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค รวมทั้งที่อยู่อาศัยเพื่อป้องกันแดด ฝน ลม อากาศร้อน หนาว และสัตว์ร้าย ความต้องการเหล่านี้มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ทุกคน จึงเป็นเรื่องความ ต้องการพื้นฐานขั้นแรกที่มนุษย์ทุกคนต้องการบรรลุให้ได้ก่อน

2. ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs) หลังจากที่มีมนุษย์บรรลุความต้องการด้าน ร่างกาย ทำให้ชีวิตสามารถดำรงอยู่ในขั้นแรกแล้วจะมีความต้องการด้านความปลอดภัยของชีวิตและ ทรัพย์สินของตนเองเพิ่มขึ้นต่อไป เช่น หลังจากมนุษย์มีอาหารรับประทานจนอิ่มท้องแล้วได้เริ่มหันมา คำนึงถึงความปลอดภัยของอาหารหรือสุขภาพ โดยหันมาให้ความสำคัญกับเรื่องสารพิษที่ติดมากับอาหาร ซึ่งสารพิษเหล่านี้อาจสร้างความไม่ปลอดภัยให้กับชีวิตของเขา เป็นต้น

3. ความต้องการความรักและการเป็นเจ้าของ (Belonging and Love Needs) เป็นความ ต้องการ ที่เกิดขึ้นหลังจากการที่มีชีวิตอยู่รอดแล้วมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินแล้วมนุษย์จะเริ่ม มองหา ความรักจากผู้อื่น ต้องการที่จะเป็นเจ้าของสิ่งต่างๆ ที่ตนเองครอบครองอยู่ตลอดไป เช่น ต้องการ ให้พ่อแม่ พี่น้อง คนรัก รักเราและต้องการให้เขาเหล่านั้นรักเราคนเดียว ไม่ต้องการ ให้เขาเหล่านั้นไปรัก คนอื่น โดยการแสดงความเป็นเจ้าของ เป็นต้น

4. ความต้องการการยอมรับนับถือจากผู้อื่น (Esteem needs) เป็นความต้องการอีกขั้นหนึ่ง หลังจากได้รับความต้องการทางร่างกาย ความปลอดภัย ความรักและการเป็นเจ้าของแล้วจะต้องการการ ยอมรับนับถือจากผู้อื่น ต้องการได้รับเกียรติจากผู้อื่น เช่น ต้องการการเรียกขานจากบุคคลทั่วไปอย่าง

สภาพ ให้ความเคารพนับถือตามควร ไม่ต้องการการกดขี่ข่มเหงจากผู้อื่น เนื่องจาก ทุกคนมีเกียรติและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์เท่าเทียมกัน

5. ความต้องการความเป็นตัวตนอันแท้จริงของตนเอง (Self-Actualization needs) เป็นความต้องการขั้นสุดท้ายหลังจากที่ผ่านความต้องการความเป็นส่วนตัว เป็นความต้องการ ที่แท้จริงของตนเอง ลดความต้องการภายนอกลง หันมาต้องการสิ่งที่ตนเองมีและเป็นอยู่ซึ่งเป็นความต้องการขั้นสูงสุดของมนุษย์ แต่ความต้องการในขั้นนี้มักเกิดขึ้นได้ยากเพราะต้องผ่าน ความต้องการในขั้นอื่นๆ มา ก่อนและต้องมีความเข้าใจในชีวิตเป็นอย่างดี

นงคิต พัฒนปฏิธาน (2533 : 144) กล่าวว่าในการวัดหรือประเมินผลความพึงพอใจจะใช้แบบสอบถามวัดทัศนคติตามมาตรวัดของลิเคิร์ท (Likert Scale) โดยแบ่งเป็น 5 ระดับ คือ

ระดับ 5 หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีความพึงพอใจมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

เกณฑ์การพิจารณาระดับความพึงพอใจของผู้เรียนแปลความหมายจากค่าเฉลี่ยตามน้ำหนักคะแนนเฉลี่ยที่คำนวณได้ 5 ระดับ ดังนี้

4.51 – 5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด

3.51 – 4.50 หมายถึง มีความพึงพอใจมาก

2.51 – 3.50 หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง

1.51 – 2.50 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย

1.00 – 1.50 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

สำหรับขั้นตอนการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจนั้น ต้องอาศัยหลักการ และขั้นตอนการสร้างที่ถูกต้อง แบบประเมินความพึงพอใจจึงจะมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับ

นพพร ธนะชัยพันธ์ (2552 : 6) ได้กล่าวไว้ว่า ขั้นตอนการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจ มีดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจ ของนักศึกษา
2. วิเคราะห์หาลักษณะของข้อมูลที่ต้องการ
3. กำหนดรูปแบบของแบบประเมิน

4. สร้างแบบประเมินความพึงพอใจฉบับร่าง
5. ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 - 5 คน
6. ปรับปรุง แก้ไข เพิ่มเติมหรือตัดทิ้งตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ
7. นำไปใช้และนำคะแนนไปคำนวณ

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับเจตคติของบุคคล โดยมีปัจจัยมาจากสิ่งเร้าและแรงจูงใจ ซึ่งจะปรากฏออกมาทางพฤติกรรมและเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ของบุคคลในการจัดการเรียนการสอน การทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนจึงมีส่วนสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การวัดความพึงพอใจ ทำได้หลายวิธี ทั้งการใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ การสังเกต ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมกับนักศึกษาและความถนัดของผู้สอน โดยการวัดความพึงพอใจจะมีระดับและเกณฑ์การประเมินของความพึงพอใจต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด คิดค่าออกมาสำหรับตัดสินผลความพึงพอใจในเรื่องนั้น ๆ และต้องมีการหา ความเชื่อมั่นของแบบประเมินความพึงพอใจด้วย

4. การวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กล่าวกันว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นส่วนสุดท้ายที่แสดงถึงความสามารถของผู้เรียน โดยผ่านการจัดกิจกรรมการพัฒนา อีกทั้งยังสามารถแสดงให้เห็นถึงความเด่นและความด้อยของการจัดกิจกรรมการพัฒนาดังนี้

ปราณี กองจินดา (2549 : 42) กล่าวว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถหรือผลสำเร็จที่ได้รับจากกิจกรรมการเรียนการสอน เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์เรียนรู้ทางด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย และยังได้จำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ตามลักษณะของวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนที่แตกต่างกัน

พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และเพียว ยินดีสุข (2548 : 125) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงขนาดของความสำเร็จที่ได้จากกระบวนการเรียนการสอน

กระทรวงศึกษาธิการ (2546 : 13) ได้บัญญัติศัพท์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสำเร็จหรือความสามารถในการกระทำใดๆ ที่ต้องอาศัยทักษะหรือมีฉะนั้นก็ต้องอาศัยความรู้ในวิชาหนึ่งวิชาใดโดยเฉพาะ

จากที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ และทัศนคติอันเกิดจากการเรียนรู้ ซึ่งอาจวัดได้จากการทดสอบหลังการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยการทดสอบหรือวิธีการอื่น ๆ หมายรวมถึงผลการวัดการเปลี่ยนแปลง และประสบการณ์การเรียนรู้ในเนื้อหาสาระที่เรียนมาแล้วว่าเกิดการเรียนรู้แล้วเท่าไร มีความสามารถชนิดใด โดยสามารถวัดได้โดยการใช้

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในลักษณะต่าง ๆ และการวัดผลตามสภาพจริง เพื่อบอกถึงคุณภาพการจัดการเรียนการสอนและคุณภาพของการศึกษา

วิธีการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

วิธีการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นสิ่งสำคัญ เพราะทำให้ผลการวัดและประเมินผลมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังนี้

สมนึก ภัททิยธนี (2549 : 67 - 71) กล่าวว่า แบบทดสอบที่ผู้สอนสร้างขึ้นนั้นมีคุณภาพต้องมีคุณลักษณะ 10 ประการ ดังนี้

1. ความเที่ยงตรง (Validity)

ความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง คุณภาพของแบบทดสอบ ซึ่งสามารถวัดได้ตรงคุณลักษณะของสิ่งที่ต้องการวัดตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการวัดได้อย่างถูกต้อง แม่นยำ ความเที่ยงตรง จึงเปรียบเสมือนหัวใจของการทดสอบ ลักษณะความเที่ยงตรงของแบบทดสอบแบ่งออกเป็น 4 ชนิด ดังนี้

1.1 ความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) หมายถึง ความสามารถของแบบทดสอบที่วัดได้ตรงกับเนื้อหาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรหรือตรงกับเนื้อหาที่ได้ทำการสอน กล่าวคือ เมื่อทำการสอนเนื้อหาใดก็ทำการออกข้อสอบวัดให้ตรงกับเนื้อหานั้นและที่เน้นเป็นสำคัญอยู่ที่ต้องเขียนคำถามให้สอดคล้องกับน้ำหนักความสำคัญของเนื้อหานั้นด้วย

1.2 ความตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity) หมายถึง ความสามารถของแบบทดสอบที่วัดได้ตรงกับจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ในหลักสูตรหรือวัดได้ตรงกับพฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดกับนักศึกษา กล่าวคือ เมื่อต้องการจะสอบเนื้อหาใดผู้สอนต้องกำหนดจุดมุ่งหมายไว้ล่วงหน้าว่าจะให้นักศึกษาเกิดสมรรถภาพสมองด้านใดแล้วจึงทำการสอนและเขียนข้อสอบให้ตรงกับพฤติกรรมที่ต้องการ

1.3 ความตรงตามสภาพ (Concurrent Validity) หมายถึง ความสามารถของแบบทดสอบที่วัดได้ตรงกับสภาพความเป็นจริงในชีวิตประจำวัน

1.4 ความตรงตามการพยากรณ์ (Predictive Validity) หมายถึง ความสามารถของแบบทดสอบที่วัดได้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาที่จะเกิดขึ้นในอนาคต กล่าวคือ คะแนนผลการสอบที่เกิดจากแบบทดสอบชุดนั้นสอดคล้องกับผลการเรียนหรือความสำเร็จในอนาคตของนักศึกษา

2. ความเชื่อมั่น (Reliability)

ความเชื่อมั่น (Reliability) หมายถึง ลักษณะของแบบทดสอบทั้งฉบับที่สามารถวัดได้คงที่ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่ว่าจะทำการสอบใหม่กี่ครั้งก็ตาม

3. ความยุติธรรม (Fairness)

ความยุติธรรม (Fairness) หมายถึง ลักษณะของการที่ไม่เปิดโอกาสให้มีการได้เปรียบ เสียเปรียบในกลุ่มที่เข้าสอบด้วยกัน ไม่เปิดโอกาสให้นักศึกษาทำข้อสอบได้โดยการเดา ไม่ให้ขี้เกียจหรือไม่สนใจในการเรียนทำข้อสอบได้ดี ผู้ที่ทำข้อสอบได้ควรเป็นนักศึกษาเก่งและขยันเท่านั้น วิธีการที่จะช่วยให้เกิดความ

ยุติธรรม ได้แก่ ออกข้อสอบให้คลุมหลักสูตรและมีจำนวนมาก ต้องเป็นชุดเดียวกันและเป็นเรื่องที่นักศึกษาเรียนมาแล้ว

4. ความลึกของคำถาม (Searching)

ความลึกของคำถาม (Searching) หมายถึง ข้อสอบแต่ละข้อ จะต้องไม่ถามผิวเผินหรือถามประเภทความรู้ ความจำ แต่ต้องถามให้นำความรู้ ความเข้าใจไปคิดดัดแปลงแก้ปัญหา แล้วจึงตอบได้

5. ความท้าทาย (Challenge) และเป็นตัวอย่างที่ดี (Exemplary)

ความท้าทาย (Challenge) และเป็นตัวอย่างที่ดี (Exemplary) หมายถึง แบบทดสอบที่นักศึกษาทำด้วยความสนุกเพลิดเพลิน ไม่ควรถามคำถามซ้ำซาก น่าเบื่อ วิธีการที่จะให้แบบทดสอบ มีความท้าทายยากตอบ โดยเรียงจากข้อง่ายไปหาข้อยาก ใช้ข้อสอบรูปภาพบ้าง ถามข้อละปัญหาบ้าง รูปแบบของข้อสอบน่าสนใจ ถ้าเป็นข้อสอบแบบอัตนัยก็ให้บรรยาย มีความยาวพอเหมาะและไม่ถามหลายประเด็นในข้อเดียวกัน

6. ความจำเพาะเจาะจง (Definition)

ความจำเพาะเจาะจง (Definition) หมายถึง ข้อสอบที่มีแนวทางหรือทิศทางการถาม การตอบ ชัดเจน ไม่คลุมเครือ ไม่แฝงกลเม็ดให้นักศึกษางง มีคำถามเจาะจง มีความหมายเดียว

7. ความเป็นปรนัย (Objective)

ความเป็นปรนัย (Objective) คือ ตั้งคำถามชัดเจน ตรวจให้คะแนนได้ตรงกันและแปลความหมายของคะแนนได้เหมือนกัน

8. ประสิทธิภาพ (Efficiency)

ประสิทธิภาพ (Efficiency) หมายถึง แบบทดสอบที่มีจำนวนข้อมากพอประมาณ ใช้เวลาสอบพอเหมาะ ประหยัดค่าใช้จ่าย จัดทำด้วยความประณีต ให้คะแนนได้รวดเร็ว สามารถนำไปใช้ได้หลาย ๆ ครั้ง อย่างเหมาะสม โดยไม่เกิดความเสียหายใด ๆ

9. อำนาจจำแนก (Discrimination)

อำนาจจำแนก (Discrimination) หมายถึง ความสามารถของข้อสอบในการจำแนกผู้สอบ ที่มีคุณลักษณะหรือความสามารถแตกต่างกันออกจากกันได้ ข้อสอบที่ดีย่อมมีค่าอำนาจจำแนกสูง

9.1 ทฤษฎีการวัดผลแบบอิงกลุ่ม อำนาจจำแนกของข้อสอบ หมายถึง ความสามารถของข้อสอบที่จำแนกผู้สอบออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน ถ้าอำนาจจำแนกข้อสอบสูงแสดงว่าคนกลุ่มเก่ง ทำข้อสอบข้อนั้นถูก แต่คนกลุ่มอ่อนทำไม่ถูกในข้อสอบข้อนั้น

9.2 ทฤษฎีการวัดผลแบบอิงเกณฑ์ หมายถึง ความสามารถของข้อสอบนั้นจำแนกผู้สอบออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มรอบรู้และกลุ่มไม่รอบรู้ ถ้าข้อสอบมีอำนาจจำแนกสูงแสดงว่ากลุ่มรอบรู้ทำข้อสอบข้อนั้นถูก ส่วนกลุ่มไม่รอบรู้ทำข้อสอบข้อนั้นไม่ถูก

10. ความยาก (Difficulty)

ความยาก (Difficulty) หมายถึง จำนวนคนตอบข้อสอบได้ถูกมากน้อยเพียงใดหรืออัตราส่วนของจำนวนคนตอบถูกกับจำนวนคนทั้งหมดที่เข้าสอบตามทฤษฎีการวัดผลแบบอิงกลุ่ม ข้อสอบที่ดี คือ ข้อสอบที่ไม่ยากหรือง่ายเกินไป เรียกว่า มีความยากพอเหมาะ

สรุปได้ว่า วิธีการสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นต้องอาศัยทฤษฎีและหลักการ ที่ถูกต้องทั้ง ความตรง ความเชื่อมั่น ความยุติธรรม ความลุ่มลึกของคำถาม ยั่วให้ตอบ เฉพาะเจาะจง ชัดเจน มีความเป็นปรนัย มีประสิทธิภาพของข้อคำถามมีอำนาจจำแนกได้ ตลอดจนมีความยาก หากมีวิธีการสร้างเครื่องมือที่ถูกหลักการก็จะได้เครื่องมือในการวัดและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพและเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนต่อไป

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พิมพ์วิธรา วัจนะพุกกะ (2547 : 103) ศึกษาการพัฒนาบุคลิกภาพการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยวัยประถมศึกษา อายุ 6 - 12 ปี พบว่า อุปนิสัยส่วนตัวด้านความกล้าแสดงออกของเด็ก โอกาสในการร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรการพูด การเปิดรับสื่อภาพยนตร์ และการเปิดรับสื่ออินเทอร์เน็ต ส่งผลต่อความสามารถทั้งด้าน วัจนภาษา (verbal) และอวัจนภาษา (non-verbal) ในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยอายุ 6 - 12 ปี

พิชญ์ สกุลวิทย์ (2551 : 45) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการฟัง การดู การพูด และศึกษาพฤติกรรมการเรียนที่ใช้กิจกรรมการพัฒนาแบบร่วมมือของนักศึกษาช่วงชั้นที่ 2 โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือนักศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทพดินทร์วิทยา จำนวน 30 คน พบว่า ผู้เรียนมีการพัฒนาทักษะการฟัง การดูและพูดหลังการเรียน โดยใช้กิจกรรมการพัฒนา แบบร่วมมือสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 พฤติกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยรวมอยู่ในระดับดี

ปนาญฐิตยา จอห์ม่ง (2555 : 85 - 86) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาไทยของนักศึกษาที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ให้ความคิดเห็นต่อ บรรยากาศการเรียนการสอนว่าเอื้อต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาตามแนวธรรมชาติเป็นอย่างมาก ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่สนุกกับกิจกรรมที่ผู้สอนจัดขึ้นทุกกิจกรรม กิจกรรมที่ผู้เรียนส่วนใหญ่ชอบมากที่สุดคือ กิจกรรมฝึกพูดตามสถานการณ์ต่างๆและแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนส่วนใหญ่ชอบมากที่สุดคือ แผนการจัดการเรียนรู้การพูดแนะนำตนเอง ส่วน ด้านประโยชน์ของกิจกรรมการเรียนการสอน หลังจากเรียนจบแล้วผู้เรียนส่วนใหญ่กล้าที่จะพูดกับคนอื่นมากขึ้น โดยภาพรวมผู้เรียนส่วนใหญ่มีเจตคติที่ดีต่อบทเรียนและมีความกล้าที่จะสื่อสารในรูปแบบต่างๆกับผู้สอน พ่อแม่ เพื่อนและบุคคลอื่นรอบข้างมากขึ้นกว่าเดิม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

วริวรรณ โชนงนุช (2551 :111) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาชุดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนลายสังคโลกโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเมืองเซียง อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดสุโขทัย พบว่า ชุดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ เรื่องการเขียนลายสังคโลกโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ 82.38 / 87.50 ความพึงพอใจที่มีต่อชุดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ เรื่องการเขียนลายสังคโลกโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในระดับมาก

ชนันท์วิไล ธงเชื้อ (2555 : 42) ศึกษาการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ในรายวิชาสาระเพิ่มผลิตภัณฑ์ลายปักชาวเขา และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสในรายวิชาสาระเพิ่มเติม ผลิตภัณฑ์ลายปักชาวเขา ในนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 14 คน พบว่า 1.นักศึกษามีทักษะการปฏิบัติงานโดยการที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของ เดวิสในภาพรวมอยู่ในระดับ ดีเยี่ยม คิดเป็นร้อยละ 85.71 และผลสัมฤทธิ์จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน และแบบทดสอบหลังเรียน พบว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน จากร้อยละ 53.21 เป็นร้อยละ 85.00 2. ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษา พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นโดยรวมไปในทางที่สอดคล้องกันอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ด้านการใช้สื่อการจัดกิจกรรม ด้านการวัดผล ประเมินผล และด้านบรรยากาศในการจัดกิจกรรม รองลงมาอยู่ในระดับเห็นด้วยมากในด้านการจัด กิจกรรม ผลการศึกษาค้นคว้านี้ชี้ให้เห็นว่า นักศึกษามีทักษะการปฏิบัติงานทางด้านการได้พัฒนาขึ้นเป็นอย่างดี ควรนำรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสไปใช้ในการเรียนการสอน รายวิชาสาระเพิ่มผลิตภัณฑ์ลายปักชาวเขาอย่างต่อเนื่อง

นัฐพล สุขเสาร์ (2554 : 38) ศึกษาเรื่องการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ในรายวิชาระบบเครือข่ายเบื้องต้น วิทยาลัยเทคนิคสันกำแพงจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยมีคะแนนในระดับสูงคิดเป็นร้อยละ 80.25 ทั้งสองแผนการจัดการ เรียนรู้และทางด้านผลสัมฤทธิ์จากทางด้านผลงานจากการปฏิบัติ ทั้งสองแผนการจัดการเรียนรู้ พบว่าการประเมินผลงานจากการปฏิบัติในภาพรวมอยู่ในระดับ ดีมาก ที่ค่าร้อยละ 80.32 นักศึกษามีความคิดเห็นในภาพรวมไปในทางสอดคล้องกันอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอน มีความ

น่าสนใจและนักศึกษามีความเห็นทางด้านการกำหนดวัตถุประสงค์และเนื้อหาด้านกิจกรรม การเรียนรู้โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

รุ่งโรจน์ ต้นประดิษฐ์ (2557) ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดสุนทรพจน์โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเชียงรายวิทยาคม จังหวัดเชียงราย พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดสุนทรพจน์โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเชียงรายวิทยาคม จังหวัดเชียงรายที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 โดยมีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.12/90.47 ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดหลังการสอนพูดโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดสุนทรพจน์โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเชียงรายวิทยาคม จังหวัดเชียงราย สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 ที่ทางโรงเรียนกำหนดไว้ โดยมีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 89.28 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดสุนทรพจน์โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.77 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.37

จากที่กล่าวมา ผู้วิจัยสามารถสรุปแนวคิดในการสร้างงานวิจัยได้ว่า งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูด โดยเฉพาะการพูดสุนทรพจน์ยังมีน้อย และผู้สอนภาษาไทยยังไม่ได้ให้ความสนใจในการสอนทักษะการพูดมากเท่าที่ควร รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่ประกอบด้วย 5 ขั้นตอนได้แก่ ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยตามผู้สอน ขั้นผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิต ขั้นให้เทคนิควิธีการ และขั้นเชื่อมโยงทักษะย่อย เป็นทักษะที่สมบูรณ์ เหมาะกับการทักษะปฏิบัติแก่นักศึกษา เพื่อสร้างประสิทธิภาพทางด้านทักษะการพูด ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรวิชาภาษาไทย และเป็นพื้นฐานแนวทางในการพัฒนาสมรรถภาพทักษะการพูดสุนทรพจน์แก่ผู้เรียนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และผู้ที่มีความสนใจในทักษะการพูดสุนทรพจน์ต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินงานวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาสมรรถภาพทักษะการพูดในที่ชุมชนแก่นักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย เพื่อเสริมสร้าง ศักยภาพ ประสิทธิภาพ ทางด้านทักษะการพูดในที่ชุมชนแก่นักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย และเพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนการพูดโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ปีการศึกษา 2566 มีจำนวนนักศึกษาทั้งสิ้น 18 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประกอบด้วย

1. เอกสาร ตำราต่างๆ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. แบบประเมินผลการพูด เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูด
3. แบบสำรวจความพึงพอใจต่อการเรียนการพูดโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

วิธีการสร้าง และตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

วิธีการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินผลการพูด เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูด เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบประเมินผลการพูด เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูด

3. สร้างแบบประเมินผลการพูด เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูด ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเกณฑ์การประเมินการพูดของสมิต สัมฤทธิ์ (2552 : 183) มาปรับใช้ในการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการพูด เพราะเป็นแบบประเมินที่มีหัวข้อในการประเมินตามที่ผู้วิจัยต้องการ สำหรับเกณฑ์การประเมินด้านคุณลักษณะ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง โดยศึกษาจากเอกสารและตำราที่เกี่ยวข้องกับการพูด แบบประเมินผลการพูด เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูดพิจารณาคุณลักษณะด้านต่าง ๆ ได้แก่ ท่วงท่าทาง อากัปกริยา และบุคลิกภาพ การขึ้นต้น เนื้อหาสาระ การลำดับเรื่อง น้ำเสียงและความถูกต้องชัดเจนในการออกเสียง ควบกล้ำ การใช้ภาษา การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนในการพูด การสรุป และเวลาที่ใช้ในการพูด

4. เมื่อสร้างแบบประเมินผลการพูด เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูดตามหัวข้อที่ต้องการแล้ว ผู้วิจัยได้นำแบบประเมินดังกล่าวไปขอรับคำแนะนำจากที่ปรึกษางานวิจัย แก้ไขตามคำแนะนำของที่ปรึกษางานวิจัย จากนั้นได้นำแบบประเมินผลสัมฤทธิ์ ไปขอรับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน เพื่อประเมินค่าความเหมาะสมสอดคล้องตามแบบการประเมินค่า IOC เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบประเมินผลสัมฤทธิ์ต่อไป

5. ผู้วิจัยศึกษา และพัฒนา แบบสำรวจความพึงพอใจต่อการเรียนการพูดโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

6. เมื่อสร้างแบบสำรวจความพึงพอใจต่อการเรียนการพูดโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ผู้วิจัยได้นำแบบสำรวจดังกล่าวไปขอรับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบสำรวจความพึงพอใจต่อไป

7. นำไปใช้ในภาคสนาม

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. รวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องที่ได้ศึกษามา
2. ชี้แจงจุดประสงค์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าแก่นักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

3. ทดสอบก่อนการพัฒนาโดยให้นักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายออกมาทดสอบพูดแนะนำตนเอง โดยใช้แบบประเมินผลการพูด เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูด

4 ดำเนินการพัฒนาตามแผนการพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

5. ประเมินผลโดยการทดสอบการพูดกำหนดให้นักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายตามหัวข้อที่กำหนด ได้แก่ “มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มหาวิทยาลัยเพื่อปวงชน”

6. สำนวจความพึงพอใจต่อการพัฒนาการพูดในที่ชุมชนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของ เดวิส

7. สรุปผลการวิจัย และอภิปรายผลการวิจัย

การสร้างแบบประเมินผลการพูด เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูด

1. ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินผลการพูด เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูด เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบประเมิน

2. สร้างแบบประเมินผลการพูด เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูด ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง โดยนำเกณฑ์การประเมินการพูดของสมิต สัจฉกร (2552 : 183) มาปรับใช้ เพราะเป็นแบบประเมินที่มีหัวข้อในการประเมินตามที่ต้องการ โดยศึกษาจากเอกสารและตำราที่เกี่ยวข้องกับการพูด แบบประเมินผลการพูด พิจารณาคูณลักษณะด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ท่วงท่าทาง อากัปกริยา และบุคลิกภาพ
2. การขึ้นต้น
3. เนื้อหาสาระ การลำดับเรื่อง
4. น้ำเสียงและความถูกต้องชัดเจนในการออกเสียงควบกล้ำ
5. การใช้ภาษา การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนในการพูด
6. การสรุป
7. เวลาที่ใช้ในการพูด

3. เมื่อสร้างแบบประเมินผลการพูดเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูดตามหัวข้อที่ต้องการแล้ว ผู้วิจัยได้นำแบบประเมินดังกล่าวไปขอรับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน เพื่อประเมินค่าความเหมาะสม

สอดคล้องตามแบบการประเมินค่า IOC เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบประเมินผลสัมฤทธิ์ตรวจปรับปรุง
ก่อนนำไปใช้จริงกับนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

การสร้างแบบสำรวจความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

1. ศึกษาเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสำรวจความพึงพอใจ
2. ผู้วิจัยพัฒนา แบบสำรวจความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
3. นำแบบสำรวจความพึงพอใจที่ปรับแล้วไปขอรับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน จากนั้นผู้วิจัยทำการปรับแบบประเมินความพึงพอใจตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ
6. นำแบบสำรวจความพึงพอใจมาคำนวณค่าความเชื่อมั่น ด้วยสูตรการหาค่าความเชื่อมั่นในรูปสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach alpha procedure) ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.94
7. นำแบบสำรวจความพึงพอใจที่มีประสิทธิภาพโดยการหาค่าความเชื่อมั่นแล้ว ไปใช้ศึกษาในกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลด้วยตนเอง ดังนี้

1. วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ด้วยสถิติ t - test
2. วิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย โดยใช้การคำนวณค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

การคำนวณหาประสิทธิภาพของกระบวนการ(E_1)ใช้สูตรของนพพร ณะชัยพันธ์ (2552 : 4)

$$E_1 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{A} \times 100\%$$

เมื่อ E_1 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ
 $\sum X$ คือ คะแนนรวมของแบบฝึกหัดหรือกิจกรรมในบทเรียน
 A คือ คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดหรือกิจกรรมในบทเรียน
 N คือ จำนวนผู้เรียน

การคำนวณหาประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)ใช้สูตรของนพพร ณะชัยพันธ์ (2552 : 4)

$$E_2 = \frac{\frac{\sum Y}{N}}{B} \times 100\%$$

เมื่อ E_2 คือ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
 $\sum Y$ คือ คะแนนรวมของแบบทดสอบหลังเรียน
 B คือ คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน
 N คือ จำนวนผู้เรียน

การคำนวณหาค่าคะแนนเฉลี่ย ใช้สูตรของล้วน สายยศ (2543 : 306) ดังต่อไปนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

$\bar{X}$ แทนค่า คะแนนเฉลี่ย
 $\sum X$ แทนค่า ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 n แทนค่า จำนวนนักศึกษาทั้งหมด
 X แทนค่า คะแนนแต่ละตัว

สูตรการคำนวณคะแนนเฉลี่ยร้อยละพัฒนาการและเกณฑ์แปลผลอ้างอิง

$$\text{ร้อยละของคะแนน} = \frac{100(\text{คะแนนหลังเรียน} - \text{คะแนนก่อนเรียน})}{\text{คะแนนเต็ม} - \text{ก่อนเรียน}}$$

เกณฑ์คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์

ร้อยละ 76 – 100	พัฒนาการระดับสูงมาก
ร้อยละ 51 – 75	พัฒนาการระดับสูง
ร้อยละ 26 – 50	พัฒนาการระดับกลาง
ร้อยละ 0 – 25	พัฒนาการระดับต้น

การหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้สูตรของนพพร ธนะชัยพันธ์ (2552: 48) ดังต่อไปนี้

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum X^2}{N} - \left(\frac{\sum X}{N}\right)^2}$$

S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

X แทน คะแนนแต่ละตัว

n แทน จำนวนนักศึกษาทั้งหมด

$\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนนักศึกษาแต่ละคนทั้งหมด

$\sum X^2$ แทน คะแนนเฉลี่ย

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ใช้สูตรของลัวน สายยศ (2543 : 249) ดังต่อไปนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{n}$$

IOC หมายถึง ดัชนีความสอดคล้อง

R หมายถึง คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ

$\sum R$ หมายถึง ผลรวมคะแนนของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน

n หมายถึง จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

การคำนวณหาค่าความเชื่อมั่น ใช้สูตรหาความเชื่อมั่นในรูปสัมประสิทธิ์แอลฟา ของครอนบัค ใช้สูตรของ ล้วน สายยศ (2543 : 218) ดังต่อไปนี้

$$\alpha = \frac{\sum \sigma_i^2}{k-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{\sigma^2} \right\}$$

เมื่อ α = ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ

k = จำนวนข้อของเครื่องมือ

σ_i^2 = คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ

σ^2 = คะแนนความแปรปรวนของทั้งฉบับ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาสมรรถภาพทักษะการพูดในที่ชุมชนแก่นักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย เพื่อเสริมสร้าง ศักยภาพ ประสิทธิภาพ ทางด้านทักษะการพูดในที่ชุมชนแก่นักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย และเพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนการพูดโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ปีการศึกษา 2566 จำนวน 18 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบประเมินผลการพูดเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูด และแบบสำรวจความพึงพอใจต่อการเรียนการพูดโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ซึ่งผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การพัฒนาสมรรถภาพและเสริมสร้าง ศักยภาพ ประสิทธิภาพ ทักษะการพูดในที่ชุมชนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักศึกษาสาขาภาษาไทยชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

ตอนที่ 2 การศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

โดยผู้วิจัยจะได้นำเสนอไปตามลำดับ ดังนี้

**ตอนที่ 1 การพัฒนาสมรรถภาพและเสริมสร้าง ศักยภาพ ประสิทธิภาพ ทักษะการพูดในที่ชุมชนโดย
ใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักศึกษาสาขาภาษาไทยชั้นปีที่ 2
โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย**

ในการวิจัยครั้งนี้ ตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 และ 2 ผู้วิจัยได้พัฒนาสมรรถภาพและเสริมสร้าง ศักยภาพ ประสิทธิภาพ ทักษะการพูดในที่ชุมชนโดยทำการทดสอบก่อนเรียน คือ ให้นักศึกษาออกมาพูดหน้าชั้นเรียน ในหัวข้อ “แนะนำตนเอง” โดยใช้เกณฑ์ประเมินการพูดเช่นเดียวกันกับแบบประเมินการพูดหลังเรียน โดยประเมินความสามารถทางการพูดพิจารณาคุณลักษณะด้านท่วงท่าทาง อากัปกิริยา และบุคลิกภาพ การขึ้นต้น เนื้อหาสาระ การลำดับเรื่อง น้ำเสียงและความถูกต้องชัดเจนในการออกเสียงควบกล้ำ การใช้ภาษา การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนในการพูด การสรุป และเวลาที่ใช้ในการพูด หลังการจัดกิจกรรมการพัฒนาเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน จากนั้นวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบการพรรณนา ดังตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 แสดงค่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการพูดและค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ ก่อนและหลังการใช้รูปแบบ
การเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของนักศึกษา
 สาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์
 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่รายแยกเป็นรายบุคคล

นักศึกษาคนที่	คะแนนการทดสอบ		คะแนนเฉลี่ย ร้อยละ พัฒนาการ	แปลค่า
	ก่อนเรียน (20)	หลังเรียน (20)		
1	13	17	57.14	สูง
2	13	16	42.86	ปานกลาง
3	13	16	42.86	ปานกลาง
4	10	17	70.00	สูง
5	11	15	44.44	ปานกลาง
6	12	15	37.50	ปานกลาง
7	11	15	44.44	ปานกลาง
8	12	16	50.00	ปานกลาง
9	13	16	42.86	ปานกลาง
10	10	15	50.00	ปานกลาง
11	12	16	50.00	ปานกลาง
12	12	16	50.00	ปานกลาง
13	12	17	62.50	สูง
14	11	16	55.56	สูง
15	13	17	57.14	สูง
16	14	18	66.67	สูง
17	11	15	44.44	ปานกลาง
18	11	15	44.44	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	11.89	16.00	50.71	ปานกลาง
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	1.13	0.91	9.04	

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดโดยการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 11.89 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 16.00 คะแนนพัฒนาการเฉลี่ย เท่ากับ 50.71

ตารางที่ 4 ตารางเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ที่เรียนโดยการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน

คะแนน	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน	df	t	p
มาตรฐาน						
ก่อนเรียน	18	11.89	1.13	17	18.10	.000*
หลังเรียน	18	16.00	0.91	14		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4 พบว่า คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ก่อนเรียนของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ที่เรียนโดยการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน เท่ากับ 11.89 และ คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) หลังเรียน เท่ากับ 16.00 วิเคราะห์ด้วยสถิติ (t – test) และได้ค่า t (t – test) เท่ากับ 18.10 แสดงว่าผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตอนที่ 2 การศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

หลังจากการจัดกิจกรรมโดยใช้การใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายแล้ว ผู้วิจัยได้ทำการสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เพื่อการพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะ

ปฏิบัติของเดวิส โดยใช้แบบสอบถาม 5 ระดับ และนำคะแนนมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ปรากฏผลดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ตารางแสดงผลความพึงพอใจที่มีต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส เพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

ข้อที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	รวม	แปลผล
คน												
1	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5.00	มากที่สุด
2	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5.00	มากที่สุด
3	5	5	5	5	4	4	4	4	5	5	4.60	มากที่สุด
4	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5.00	มากที่สุด
5	5	5	5	5	4	5	5	5	5	5	4.90	มากที่สุด
6	5	5	4	5	4	5	4	4	5	5	4.60	มากที่สุด
7	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4.00	มากที่สุด
8	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5.00	มากที่สุด
9	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5.00	มากที่สุด
10	5	5	4	5	4	5	5	4	5	5	4.70	มากที่สุด
11	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5.00	มากที่สุด
12	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5.00	มากที่สุด
13	5	5	5	5	4	4	4	4	5	5	4.60	มากที่สุด
14	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5.00	มากที่สุด
15	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5.00	มากที่สุด
16	5	5	4	5	4	5	5	4	5	5	4.70	มากที่สุด
17	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5.00	มากที่สุด
18	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5.00	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.94	4.94	4.78	4.94	4.61	4.83	4.78	4.67	4.94	4.94	4.84	มากที่สุด
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	0.24	0.24	0.43	0.24	0.50	0.38	0.43	0.49	0.24	0.24	0.27	

ตารางที่ 6 ตารางสรุปผลความพึงพอใจที่มีต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส เพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. ความเหมาะสมของการจัดกระบวนการพัฒนา	4.94	0.24	มากที่สุด
2. ความเหมาะสมของเนื้อหาวิชา (การพูดในที่ชุมชน)	4.94	0.24	มากที่สุด
3. ความเหมาะสมด้านสื่อประกอบการจัดกิจกรรมการพัฒนา (เอกสารประกอบการพัฒนา power point ภาระงาน อุปกรณ์)	4.78	0.43	มากที่สุด
4. ความเหมาะสมของระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการพัฒนา	4.94	0.24	มากที่สุด
5. ความเหมาะสมของรูปแบบการวัดผลประเมินผล	4.61	0.50	มากที่สุด
6. ผู้สอนเป็นผู้ให้แนวทางในการแก้ปัญหาแก่นักศึกษา	4.83	0.38	มากที่สุด
7. นักศึกษามีส่วนร่วมในการวัดผลประเมินผลตามสภาพจริง	4.78	0.43	มากที่สุด
8. นักศึกษาได้รับการพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน หลังจากเสร็จสิ้นการจัดกิจกรรมการพัฒนา	4.67	0.49	มากที่สุด
9. ประโยชน์ที่นักศึกษาได้รับจากการพัฒนาการพูดในที่ชุมชนด้วยทักษะปฏิบัติเดวิส	4.94	0.24	มากที่สุด
10. ประโยชน์ที่นักศึกษาได้รับจากการเรียนด้วยการพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน	4.94	0.24	มากที่สุด
รวม	4.84	0.27	มากที่สุด

จากตารางที่ 6 พบว่า ความพึงพอใจโดยภาพรวมของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.84 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.27 โดย

รายการที่นักศึกษามีความพึงพอใจมากที่สุด คือ ความเหมาะสมของการจัดกระบวนการพัฒนา ความเหมาะสมของเนื้อหาวิชา (การพูดในที่ชุมชน) ความเหมาะสมของระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการพัฒนา ประโยชน์ที่นักศึกษาได้รับจากการพัฒนาการพูดในที่ชุมชนด้วยทักษะปฏิบัติเดวิส ประโยชน์ที่นักศึกษาได้รับจากการเรียนด้วยการพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.94 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.24 รองลงมาได้แก่ ผู้สอนเป็นผู้ให้แนวทางในการแก้ปัญหาแก่นักศึกษา มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.83 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.38

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการพูดในที่ชุมชน ก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสและเพื่อศึกษาความพึงพอใจจากการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ปีการศึกษา 2566 กลุ่มประชากรหรือกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยในครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ปีการศึกษา 2566 จำนวน 18 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยแบบประเมินทักษะการพูดในที่ชุมชน และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของนักศึกษาสาขาภาษาไทย

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูล โดยทำการทดสอบก่อนเรียนกับกลุ่มตัวอย่าง โดยให้นักศึกษาออกมาพูดหน้าชั้นเรียน ในหัวข้อ “แนะนำตนเอง” ใช้เกณฑ์ประเมินการพูดเช่นเดียวกันกับแบบประเมินการพูดหลังเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยประเมินความสามารถทางการพูด พิจารณาคุณลักษณะด้านท่วงท่าทาง อากัปกริยา และบุคลิกภาพ การขึ้นต้น เนื้อหาสาระ การลำดับเรื่อง น้ำเสียงและความถูกต้อง ชัดเจนในการออกเสียงควบกล้ำ การใช้ภาษา การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนในการพูด การสรุป และเวลาที่ใช้ในการพูด จากนั้นดำเนินการพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ปีการศึกษา 2566 และทำการทดสอบหลังการพัฒนาโดยการพูดในที่ชุมชน ในหัวข้อ “มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มหาวิทยาลัยเพื่อปวงชน” แล้วให้นักศึกษาตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ซึ่งผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

สรุปผลการวิจัย

1. การพัฒนาสมรรถภาพและเสริมสร้าง ศักยภาพ ประสิทธิภาพ ทักษะการพูดในที่ชุมชนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักศึกษาสาขาภาษาไทยชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย โดยการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ก่อนเรียนของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน เท่ากับ 11.89 และ คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) หลังเรียน เท่ากับ 16.00 วิเคราะห์ด้วยสถิติที่ (t – test) และได้ค่าที่ (t – test) เท่ากับ 18.10 แสดงว่าผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่กำหนดไว้

2. การศึกษาความพึงพอใจโดยภาพรวมของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย พบว่านักศึกษามีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.84 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.27 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่กำหนดไว้

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่องการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. การพัฒนาสมรรถภาพและเสริมสร้าง ศักยภาพ ประสิทธิภาพ ทักษะการพูดในที่ชุมชนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักศึกษาสาขาภาษาไทยชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย โดยพิจารณาจากผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ก่อนเรียนของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน เท่ากับ 11.89 และ คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) หลังเรียน เท่ากับ 16.00 วิเคราะห์ด้วยสถิติที่ (t – test) และได้ค่าที่ (t – test) เท่ากับ 18.10 แสดงว่านักศึกษามีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของ

เดวิสมุ่งเน้นการปฏิบัติทักษะจริง นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติกิจกรรมในแต่ละทักษะย่อยเองทุกทักษะ โดยผู้สอนสอนเทคนิควิธีการให้ผู้เรียนปฏิบัติด้วยความชำนาญในที่สุด จึงทำให้การใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเป็นเครื่องมือในการจัดกิจกรรมการพัฒนา สามารถพัฒนานักศึกษาให้มีความรู้ความเข้าใจในทักษะการพูดในที่ชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

สอดคล้องกับการพัฒนาทักษะการพูดสุนทรพจน์โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเชียงรายวิทยาคม จังหวัดเชียงราย ของ รุ่งโรจน์ ต้นประดิษฐ์ (2557) ที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดหลังการสอนพูดโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดสุนทรพจน์โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเชียงรายวิทยาคม จังหวัดเชียงราย สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 ที่ทางโรงเรียนกำหนดไว้ โดยมีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 89.28

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลสัมฤทธิ์ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนา ทักษะปฏิบัติของนัฐพล สุขเสาร์ (2554) ที่ได้ทำการศึกษาการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสในรายวิชาระบบเครือข่ายเบื้องต้น วิทยาลัยเทคนิคสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่าผลการศึกษาและผลงานเกี่ยวกับการศึกษาการจัดการเรียนสอนเพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติเดวิสของนักศึกษา เป็นไปในด้านบวก

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า รูปแบบการพัฒนาโดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส มุ่งเน้นทางด้านทักษะปฏิบัติจริง ผู้สอนมีการวิเคราะห์ทักษะปฏิบัติ ให้ผู้เรียนเห็นภาพรวมของกิจกรรมที่จะทำทั้งหมดก่อน แล้วแตกทักษะย่อยออกมาให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติทักษะย่อยได้เองจนครบทุกทักษะ สิ่งสำคัญคือทุกกิจกรรมการพัฒนา ต้องให้ผู้เรียนปฏิบัติย่อยได้เป็นอย่างดี แล้วผู้สอนสอนเทคนิควิธีการให้ผู้เรียนปฏิบัติด้วยความชำนาญและถูกต้อง จนพูดในที่ชุมชนได้อย่างเป็นธรรมชาติได้เองในที่สุด

2. การศึกษาความพึงพอใจโดยภาพรวมของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มีค่าความพึงพอใจโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.84 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.27 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่กำหนดไว้ อาจเนื่องมาจากการพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส เป็นการเรียนรู้ที่นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติด้วย

ตนเอง โดยจากการสังเกตพฤติกรรมการทำกิจกรรมของนักศึกษา นักศึกษามีส่วนร่วมในการพัฒนาด้วยความตั้งใจ และนักศึกษามีคะแนนผลสัมฤทธิ์หลังเรียนที่สูงขึ้น

สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการพัฒนาตามแนวคิดของเดวิส เรื่อง เชิงนั่งข้าวเหนียว ของ ปาริชาติ ตาสว่าง (2554) ที่มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด และสอดคล้องกับผลการศึกษาค้นคว้าของ วรวิพรรณ โชนนุช (2551 : 108) ที่พบว่า นักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ในการเขียนลายสังคโลกโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการพัฒนาทักษะการพูดสุนทรพจน์โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเชียงรายวิทยาคม จังหวัดเชียงราย ของรุ่งโรจน์ ต้นประดิษฐ์ (2557) ที่พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดสุนทรพจน์โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสอยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 ผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ พบว่าการจัดกิจกรรมการพัฒนาโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ทำให้นักศึกษามีผลการพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิ ควรนำทักษะปฏิบัติของเดวิส ไปใช้ในการพัฒนาเนื้อหาอื่น ๆ ในรายวิชาที่เกี่ยวข้องภาษาไทยที่เป็นทักษะการปฏิบัติ หรือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การพัฒนา ในสาขาวิชาอื่น ๆ ที่เน้นทักษะปฏิบัติ

1.2 การพัฒนา หรือเนื้อหาที่เหมาะสมกับรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวิส ควรมีลักษณะเนื้อหาที่เป็นทักษะย่อย ๆ ให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อยนั้นได้ แล้วจึงเชื่อมต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จนเกิดความชำนาญในที่สุด

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้าครั้งต่อไป

2.1 ควรใช้วิธีการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติในรูปแบบอื่น ในการจัดกิจกรรมการพัฒนาการพูดในที่ชุมชน เพราะอาจส่งผลต่อการเรียนรู้ หรือการพัฒนาของนักศึกษาแตกต่างออกไป

2.2 ควรประยุกต์การจัดกิจกรรมการพัฒนาโดยใช้รูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวิส ในการฝึกและพัฒนาการพูดในรายวิชาอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากการพูดในที่ชุมชน เช่น ศิลปะการพูด ภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว เป็นต้น

บรรณานุกรม

- กมล การกุศล. (2534). *การพูดเพื่อประสิทธิผล*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พิมพ์เนต.
- กาญจนา กาบทอง. (2550). *การใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสในรายวิชาระเพิ่มผลผลิตกล้วยปอกขาวเขา สำหรับนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เชียงใหม่.
- กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์. (2551). *ทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- คณาจารย์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2551). *ภาษากับการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ : มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- จิรวัฒน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ. (2555). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และวีรวัฒน์ อินทรพร. *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ชนันท์วิไล ชงเชื้อ. (2555). *การใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสในรายวิชาระเพิ่มผลผลิตกล้วยปอกขาวเขา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เชียงใหม่.
- ฐนสัจจันทร์ วงศ์สุวรรณ. (2547). *การพูดเพื่อการพัฒนาบุคลิกภาพ*. กรุงเทพฯ : เทคนิค 19.
- ทศนา แคมมณี. (2557). *ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. (พิมพ์ครั้งที่ 18). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์. (2548). *พูดได้ พูดเป็น*. (พิมพ์ครั้งที่ 20). กรุงเทพฯ: ฟาร์โกลีป.
- ธนรัชต์ ศิริสวัสดิ์. (2537). *วิธีสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูด. ประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนาทักษะทางภาษา หน่วยที่ 12. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช*.
- นพพร ธนะชัยขันธุ์. (2550). *การสร้างและหาประสิทธิภาพของนวัตกรรม*. เชียงราย: คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- _____. (2552). *ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย*. เชียงราย: คณะวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย. อุดรธานี.
- นภดล จันทร์เพ็ญ. (2553). *หลักการใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : เจเนซิส มีเดียคอม.
- นัฐพล สุขเสาร์. (2554). *การใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสในรายวิชาระบบเครือข่ายเบื้องต้น วิทยาลัยเทคนิคสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เชียงใหม่.
- ปณาสิตยา จงหม่อง. (2555). *การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เชียงใหม่.

- ปานุพันธ์ จันทรากุลนนท์. (2541). *การใช้ภาษาไทย*. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏ เชียงราย.
- พลภัทร เพ็งบุญ. (2557). *ยุทธศาสตร์การพูด สุนทรพจน์*. กรุงเทพฯ : บุ๊คไดมอนด์.
- พิชญา สกลวิทย์. (2551). *การพัฒนาทักษะการฟัง การดู และการพูดภาษาไทยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต).มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เชียงใหม่.
- พิมพ์วิชรา วัจนะพุกกะ.(2547). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการพูดต่อหน้าชุมชนของเด็กไทยอายุ 6 - 12 ปี*. (วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.กรุงเทพมหานคร.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. สาขาวิชาศิลปศาสตร์. (2543). *เอกสารการสอนชุดวิชา การใช้ภาษาไทย หน่วยที่1-8*. (พิมพ์ครั้งที่ 8). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ยุดา รักไทย และปานจิตต์ โภญจนาวรรณ. (2550). *พูดอย่างฉลาด*. กรุงเทพฯ : บิสคิด.
- ราชน อินทรวีรัตน์. (2554). *พูดให้เป็น ไม่เห็นจะยาก*. กรุงเทพฯ: กันยาวิริ์.
- รุ่งโรจน์ ต้นประดิษฐ์. (2558). *การพัฒนาทักษะการพูดสุนทรพจน์โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน ทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเชียงรายวิทยาคม จังหวัด เชียงราย*. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.เชียงราย.
- ล้วน สายยศ. (2543). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาสน์.
- วรวรรณ ศรียาภัย. (2560). *พูดให้สัมฤทธิ์ผล หลักการและศิลปะวิธี*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วริวรรณ โขนงนุช. (2551). *การพัฒนาชุดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ เรื่องการเขียนลายสังคโลกโดยใช้ รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเมือง เสียง อำเภอสรีสชนาลัย จังหวัดสุโขทัย*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏ อุตรดิตถ์. อุตรดิตถ์.
- วิรัช ลภีรัตนกุล. (2543). *วาทนิเทศและวาทศิลป์ หลักทฤษฎีและวิธีปฏิบัติยุคสหวรรษใหม่*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมจิต ชิวปรีชา. (2548). *วาทวิทยา*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมชาติ กิจยรรยง. (2555). *ศิลปะการพูดสำหรับผู้ผู้นำ*. กรุงเทพฯ: เอ็กสเปอร์เน็ท.
- สมิต สัณฐกร. (2547). *การพูดต่อชุมชน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สายธาร.
- _____. (2552). *การพูดต่อชุมชน*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สายธาร.
- สวณิตย ยมาภัย และถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์. (2538). *หลักการพูดขั้นพื้นฐาน*. (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: บริษัทเอลลี่การพิมพ์.
- _____. (2547). *หลักการพูด*. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: บริษัทเอลลี่การพิมพ์.
- สวัสด์ บันเทิงสุข. (2537). *เทคนิคการพูด*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ฉับเกระ.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อและคำสั่งแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมืองานวิจัย

คำสั่งมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
ที่ ๒๖๗/๒๕๖๗
เรื่อง แต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

เพื่อให้การดำเนินการวิจัยและการตรวจเครื่องมือเพื่อการทำวิจัย ของ อาจารย์รุ่งโรจน์ ตันประดิษฐ์ อาจารย์ประจำโปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ เรื่อง “การใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของนักศึกษา สาขาภาษาไทยชั้นปีที่ ๒ โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงราย” เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๑ (๒) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเครื่องมือการวิจัย ดังต่อไปนี้

๑. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุทัศน์ คล้ายสุวรรณ	อาจารย์คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
๒. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปฏิพันธ์ อุทยานกุล	อาจารย์คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
๓. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมหวัง อินทร์ไชย	อาจารย์คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

หน้าที่ ๑. ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการทำวิจัย

๒. ให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงเครื่องมือวิจัยให้มีประสิทธิภาพ

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๑๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๗

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศรัชย์ มุ่งไธสง)
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. มคอ. 3 รายวิชา THI2211 การพูดในที่ชุมชน
2. แบบประเมินผลการพูดในที่ชุมชน
3. แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ที่มีต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส เพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน

มคอ. 3 รายละเอียดของรายวิชา (Course Specification)

ชื่อสถาบันอุดมศึกษา	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
คณะ	คณะมนุษยศาสตร์

หมวดที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. รหัสและชื่อรายวิชา THI2211 การพูดในที่ชุมชน
2. จำนวนหน่วยกิต 3(3-0-6)
3. หลักสูตรและประเภทของรายวิชา หมวดวิชาเฉพาะ () กลุ่มวิชาเอกเลือก
4. อาจารย์ผู้รับผิดชอบรายวิชาและอาจารย์ผู้สอน อาจารย์รุ่งโรจน์ ต้นประดิษฐ์
5. ภาคการศึกษา/ ชั้นปีที่เรียน - ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565
6. รายวิชาที่ต้องเรียนมาก่อน (Pre- requisite) ไม่มี
7. รายวิชาที่ต้องเรียนพร้อมกัน (Co-requisite) ไม่มี

หมวดที่ 2 จุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์

1. จุดมุ่งหมายของรายวิชา 1. นักศึกษามีความรู้หลักการและทฤษฎีเกี่ยวกับการพูดจนสามารถนำไปปรับประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวัน 2. เพื่อให้ให้นักศึกษาสามารถพูดภาษาไทยได้อย่างมีศิลปะและมีประสิทธิภาพตามจุดประสงค์ของผู้พูด 3. เพื่อให้ให้นักศึกษา นักศึกษามีความเชื่อมั่นในตนเองทางด้านการพูดต่อหน้าชุมชน
2. วัตถุประสงค์ในการพัฒนา/ปรับปรุงรายวิชา 1. เพื่อปรับปรุงเนื้อหาและบทเรียนให้มีความกระชับ สามารถพัฒนาผู้เรียนไปสู่เป้าหมายอย่างชัดเจนตามจุดมุ่งหมายของรายวิชาที่กำหนดไว้ 2. เพื่อให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าและความสำคัญของการพูด สามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิต

หมวดที่ 3 ลักษณะและการดำเนินการ

1. คำอธิบายรายวิชา ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการพูด ความหมายของการพูด ความสำคัญของการพูด วัตถุประสงค์ของการพูด องค์ประกอบของการพูด ประเภทของการพูด คุณสมบัติของนักพูดที่ดี หลักการพูดที่ดี คุณธรรมและมารยาทในการพูด การเตรียมตัวในการพูด บุคลิกภาพที่ดีในการพูด การพูดในโอกาสต่าง ๆ ในที่ชุมชน และการประเมินผลการพูด			
2. จำนวนชั่วโมงที่ใช้ต่อภาคการศึกษา			
บรรยาย	สอนเสริม	การฝึกปฏิบัติ / งานภาคสนาม	การศึกษด้วยตนเอง
15 บรรยายในชั้นเรียน	ตามความต้องการ ของนักศึกษา เฉพาะราย	30 - ฝึกปฏิบัติใน ห้องเรียน	60 การศึกษาด้วยตนเอง 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์
3. จำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่อาจารย์ให้คำปรึกษาและแนะนำทางวิชาการแก่นักศึกษาเป็นรายบุคคล - อาจารย์ประจำวิชา ประกาศตารางเวลาให้คำปรึกษาในห้องเรียน ในเอกสารโครงการสอนที่แจกนักศึกษา บอร์ดหน้าห้องทำงาน และผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ e-mail , Line, Facebook - อาจารย์จัดเวลาให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล หรือรายกลุ่มตามความต้องการ 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ หรือมากกว่าในรายที่ต้องการ			

หมวดที่ 4 การพัฒนาการเรียนรู้ของนักศึกษา

1. คุณธรรม จริยธรรม 1.1 คุณธรรม จริยธรรมที่ต้องพัฒนา 1.1.1 นักศึกษามีคุณธรรม จริยธรรมและสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข 1.1.2 นักศึกษามีภาวะความเป็นผู้นำและผู้ตาม สามารถทำงานเป็นทีม และสามารถแก้ไขข้อขัดแย้งและลำดับความสำคัญ 1.1.3 เคารพสิทธิ และรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น รวมทั้งเคารพกฎระเบียบ และข้อบังคับต่างๆขององค์กร และสังคม 1.1.4 มีความรับผิดชอบต่องานในการประกอบวิชาชีพ
1.2 วิธีการสอน

1.2.1 ปลูกฝังให้นักศึกษามีระเบียบวินัย เช่น เน้นการเข้าชั้นเรียนให้ตรงเวลา การส่งงานตามกำหนดที่ได้รับมอบหมาย และการแต่งกายที่เป็นไปตามระเบียบของมหาวิทยาลัยโดยเคร่งครัด 1.2.2 พยายามสอดแทรกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคุณธรรม จริยธรรม เพื่อให้นักศึกษาสามารถพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมไปพร้อมกับวิทยาการต่าง ๆ ที่ศึกษา
1.3 วิธีการวัดผล 1.3.1 อาจารย์ผู้สอนมีคะแนนการเข้าชั้นเรียน การส่งงานตามระยะเวลาที่กำหนด มีการตรวจเช็คเครื่องแต่งกายของนักศึกษาเป็นประจำ 1.3.2 ประเมินผลจากการทำกิจกรรม ของนักศึกษาในแต่ละครั้ง
2. ความรู้ 2.1 ความรู้ที่ต้องได้รับ 2.1.1 นักศึกษามีความรู้หลักการและทฤษฎีเกี่ยวกับการพูดจนสามารถนำไปปรับประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวัน
2.2 วิธีการสอน 2.2.1 การบรรยาย การอภิปราย การทำงานโดยการมอบหมายให้ค้นคว้า จากเอกสารประกอบการเรียนและเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน การนำเสนอการพูด ทั้งหน้าชั้นเรียนและผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น
2.3 การประเมินผล 2.3.1 ประเมินจากคะแนนจิตพิสัย (ความร่วมมือ ความมีวินัยในตนเอง การเข้าชั้นเรียน การทำงาน ความตรงต่อเวลา) การทำแบบฝึกหัดท้ายบท การทดสอบย่อยตามจุดประสงค์ต่าง ๆ การพูดหน้าชั้น การพูดผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ การตอบข้อซักถาม และการสอบปลายภาค
3. ทักษะทางปัญญา 3.1 ทักษะทางปัญญาที่ต้องพัฒนา 3.1.1 พัฒนากระบวนการการพูดจนสามารถนำไปปรับประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวันอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลต่อการศึกษาเรียนรู้ตลอดชีวิต
3.2 วิธีการสอน 3.2.1 บรรยาย อภิปรายกลุ่ม 3.2.2 มอบหมายให้นักศึกษาทำงาน 3.2.3 ศึกษาค้นคว้าเอกสารตำราอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากเอกสาร ตำราในห้องเรียน
3.3 วิธีการประเมินผล 3.3.1 การวิเคราะห์วิจารณ์ การเสนอแนวคิด/แสดงความคิดเห็น การนำเสนอการพูด 3.3.2 แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน แบบทดสอบย่อย และการสอบปลายภาค

4. ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ 4.1 ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบที่ต้องพัฒนา 4.1.1 พัฒนาทักษะในการสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนด้วยกัน 4.1.2 พัฒนาความเป็นผู้นำและผู้ตามในการทำงาน 4.1.3 พัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเอง และมีความรับผิดชอบในงานที่มอบหมายให้ครบถ้วนตามกำหนดเวลา
4.2 วิธีการสอน 4.2.1 จัดกิจกรรมเพื่อทำงานตามที่ได้รับมอบหมายและฝึกฝนพัฒนาทักษะการวิเคราะห์วิจารณ์จากเนื้อหาที่มีความสอดคล้องกับรายวิชา 4.2.2 มอบหมายงาน 4.2.3 นำเสนอการพูดผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์และหน้าชั้นเรียน
4.3 วิธีการประเมินผล 4.3.1 ตรวจสอบและพิจารณาจากคุณภาพการพูดที่นำเสนอ วิธีการนำเสนอ รวมถึงพฤติกรรมการเรียน
5. ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ 5.1 ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่ต้องพัฒนา 5.1.1 พัฒนาทักษะด้านการสืบค้นข้อมูล เพื่อประกอบการเรียนการสอนตามเนื้อหาที่เกี่ยวข้อง 5.1.2 พัฒนาทักษะด้านการถ่ายทอดข้อมูล ความรู้ที่เกี่ยวข้อง ผ่านการนำเสนอผลงานผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์
5.2 วิธีการสอน 5.2.1 มอบหมายงานให้นักศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองจาก เอกสารประกอบการเรียน , website, โดยเน้นการนำเนื้อหา การอ้างอิงจากแหล่งที่มาของข้อมูลที่นำเสนอ
5.3 วิธีการประเมินผล 5.3.1 ตรวจจากแบบฝึกหัดท้ายบท 5.3.2 การทดสอบการพูดทั้งในชั้นเรียน และ คลิปวิดีโอ 5.3.3 ตรวจจากชิ้นงาน

หมวดที่ 5 แผนการสอนและการประเมินผล

ครั้งที่	หัวข้อ / รายละเอียด	ชั่วโมงสอนต่อสัปดาห์		กิจกรรมการเรียนรู้ การสอนในการพัฒนา โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส	สื่อที่ใช้ในการสอน
		ทฤษฎี	ปฏิบัติ		
1	ชี้แจงแนวทางการเรียนการสอน และการเก็บคะแนน บทที่ 1 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการพูด - ความหมาย - ความสำคัญ บทที่ 1 (ต่อ) - วัตถุประสงค์ - องค์ประกอบ - ประเภทของการพูด - แบบฝึกหัดท้ายบท	4		1.1 นักศึกษาเข้าชั้นเรียน พบอาจารย์ผู้สอนเพื่อรับฟังแนวทางการเรียนการสอน และการเก็บคะแนน จากนั้นผู้สอนให้นักศึกษาดูรูปภาพบุคคลจำนวน 5 ภาพ ได้แก่ ท่าน ว.วชิรเมธี, อาจารย์จตุพล ชมพูนิช, คุณอุดม แต้วพานิช, คุณกันต์ กันตถาวร และ นิก วุฒิชัย แล้วให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็นว่า บุคคลในรูปคือใคร มีผลงานที่สร้างชื่อเสียงทางการพูดอย่างไร โดยให้นักศึกษายกมือแล้วลุกขึ้นตอบ แล้วร่วมกันสรุปเกี่ยวกับรูปภาพบุคคล จำนวน 5 ภาพ 1.2 ผู้สอนสาธิตการพูดในที่ชุมชนให้นักศึกษาดู จากนั้นนักศึกษา ศึกษาเอกสารประกอบการเรียน เรื่อง ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการพูด โดยผู้สอนอธิบายเพิ่มเติมในประเด็นดังต่อไปนี้ - ความหมาย และความสำคัญของการพูด - วัตถุประสงค์ หรือจุดมุ่งหมายในการพูด - องค์ประกอบของการพูด - ประเภทของการพูด จากนั้นให้นักศึกษาแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 4-5 คน ค้นคว้าความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการพูดทั้ง 3 ประเด็นเพิ่มเติมจากห้องสมุด หรือจากสื่อต่าง ๆ 1.3 นักศึกษานำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าหน้าชั้นเรียนด้วยรูปแบบที่นักศึกษาที่มีความสนใจ โดยนักศึกษากลุ่มอื่น ๆ ในชั้นเรียนอภิปรายร่วมกัน แล้วแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม 1.4 ผู้สอนและนักศึกษาร่วมกันสรุปความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการพูดด้วยแผนผังความคิด	1. เอกสารประกอบการสอน 2. รูปภาพบุคคล 5 รูป ได้แก่ ท่าน ว.วชิรเมธี, อาจารย์จตุพล ชมพูนิช, คุณอุดม แต้วพานิช, คุณกันต์ กันตถาวร และนิก วุฒิชัย 3. ห้องสมุด 4. อินเทอร์เน็ต 5. แบบฝึกหัด เรื่อง ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการพูด

ครั้งที่	หัวข้อ / รายละเอียด	ชั่วโมงสอนต่อสัปดาห์		กิจกรรมการเรียนรู้ การสอนในการพัฒนา โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส	สื่อที่ใช้ในการสอน
		ทฤษฎี	ปฏิบัติ		
				1.5 นักศึกษาทำแบบฝึกหัด เรื่อง ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการพูด	
2	บทที่ 2 คุณสมบัติของนักพูดที่ดี - คุณสมบัติของนักพูดที่ดี - การเตรียมตัวในการพูด - คุณ ธรรม และ มารยาทในการพูด	4		2.1 นักศึกษาศึกษาเอกสารประกอบการเรียน เรื่อง คุณสมบัติของนักพูดที่ดี การเตรียมตัวในการพูด คุณธรรมและมารยาทในการพูด นักศึกษา สรุปเนื้อหาบทที่ 1 - 2 โดยให้นักศึกษา สร้างสรรค์ชิ้นงาน แผนที่ความคิด (Mind Mapping)	- เอกสารประกอบ การสอน - Power point - ค้นคว้าด้วยตนเอง
3-4	บทที่ 3 การออกเสียงที่ถูกต้องในการพูด	4	4	3.1 นักศึกษาแบ่งกลุ่ม 4 กลุ่ม แต่ละกลุ่มเลือกประธาน และเลขานุการ ศึกษาใบความรู้ เรื่อง การออกเสียงที่ถูกต้องในการพูดทั้ง 4 ประเด็น ดังนี้ ประเด็นที่ 1 การออกเสียงให้ถูกต้องตามอักขรวิธี ประเด็นที่ 2 การเว้นวรรคตอนในการพูด ประเด็นที่ 3 การยืดหยุ่นในการเปล่งเสียง ประเด็นที่ 4 การแปรเปลี่ยนน้ำเสียง 3.2 นักศึกษาแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนกลุ่มออกมา นำเสนอสรุปผลการศึกษาทั้ง 4 ประเด็น นักศึกษากลุ่มอื่น ๆ ร่วมกันแสดงความคิดเห็น และผู้สอนอธิบายเพิ่มเติม 3.3 นักศึกษาและผู้สอนร่วมกันสรุปหลักในการออกเสียงการพูดที่ถูกต้อง 3.4 นักศึกษาแบ่งกลุ่ม 4 กลุ่ม (กลุ่มเดิมจากที่ศึกษาใบความรู้) จัดฐานฝึกทักษะย่อยของการฝึกออกเสียงทั้ง 4 ฐาน ดังนี้ กลุ่มที่ 1 ฝึกทักษะการออกเสียงให้ถูกต้องตามอักขรวิธี	- วิดีทัศน์เกี่ยวกับการพูด - ใบความรู้ เรื่อง การออกเสียงที่ถูกต้องในการพูด - เอกสารประกอบ การสอน - Power point - ค้นคว้าด้วยตนเอง

ครั้งที่	หัวข้อ / รายละเอียด	ชั่วโมงสอนต่อสัปดาห์		กิจกรรมการเรียนรู้ การสอนในการพัฒนา โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส	สื่อที่ใช้ในการสอน
		ทฤษฎี	ปฏิบัติ		
				กลุ่มที่ 2 ฝึกทักษะการเว้นวรรคตอนในการพูด กลุ่มที่ 3 ฝึกทักษะการยืดหยุ่นในการเปล่งเสียง กลุ่มที่ 4 ฝึกทักษะการแปรเปลี่ยนน้ำเสียง นักศึกษาแต่ละกลุ่มฝึกทักษะในแต่ละฐาน จนครบทั้ง 4 ฐาน ฐานละ 10 นาที 3.5 ผู้สอนและนักศึกษาร่วมกันสรุปแนวทางการฝึกทักษะย่อยให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น 3.6 นักศึกษาแต่ละคน ฝึกทักษะการออกเสียงที่ถูกต้องโดยการออกมาพูดหน้าชั้นเรียนในหัวข้อแนะนำตนเอง ใช้เวลาในการพูดคนละ 2 นาที	
5-6	บทที่ 4 บุคลิกภาพที่ดีในการพูด - การแต่งกาย - การทรงตัว และเคลื่อนไหว - การปรากฏกาย - การแสดงสีหน้าและการวางท่าของศีรษะ - การใช้สายตา - การใช้ภาษากาย - แบบฝึกหัดท้ายบท	4	4	4.1 นักศึกษาดูวีดิทัศน์การพูด โดยพิจารณาเกี่ยวกับการบุคลิกภาพในการพูด 4.2 นักศึกษาและผู้สอนแสดงความคิดเห็นร่วมกันถึงบุคลิกภาพของผู้พูดจากวีดิทัศน์ 4.3 ผู้สอนสาธิตการปรากฏกายและบุคลิกภาพในการพูดที่ดีให้นักศึกษาดู แล้วให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติตามทีละขั้นตอน 4.4 นักศึกษาค้นคว้า เรื่อง หลักบุคลิกภาพที่ดีในการพูดจากห้องสมุดหรือสื่อต่าง ๆ 4.5 นักศึกษาแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 3-4 คน ฝึกปฏิบัติบุคลิกภาพที่ดีในการพูด 4.6 นักศึกษาและผู้สอนร่วมกันสรุปหลักบุคลิกภาพที่ดีในการพูด และแนวทางที่จะช่วยให้บุคลิกภาพในการพูดมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น 4.7 นักศึกษาออกมาพูดหน้าชั้นเรียน ในหัวข้ออาหารที่ชอบ โดยผู้สอนพิจารณาเพียงด้านบุคลิกภาพในการพูดเท่านั้น	-เอกสารประกอบ การสอน -Power point -ค้นคว้าด้วยตนเอง
7-8	บทที่ 5 การเปิด-ปิดฉากในการพูด	4	4	5.1 ผู้สอนนำตัวอย่างข้อความที่เป็นการเปิดฉาก – ปิดฉากการพูดให้นักศึกษาดู	- ตัวอย่างข้อความในการ

ครั้งที่	หัวข้อ / รายละเอียด	ชั่วโมงสอนต่อสัปดาห์		กิจกรรมการเรียนรู้ การสอนในการพัฒนา โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส	สื่อที่ใช้ในการสอน
		ทฤษฎี	ปฏิบัติ		
				5.2 นักศึกษาร่วมกันพิจารณาข้อความนั้น ๆ ว่ามีลักษณะการใช้ข้อความในการเปิดฉาก และปิดฉากการพูดอย่างไร 5.3 ผู้สอนสาธิตการพูดเปิดฉาก และปิดฉากการพูดให้นักศึกษาดู แล้วให้นักศึกษาทดลองเขียนบทพูดเปิดฉาก และปิดฉากในหัวข้อที่นักศึกษาสนใจโดยเป็นหัวข้อเดียวกันทั้งห้อง 5.4 นักศึกษาศึกษาใบความรู้เรื่อง หลักในการเปิดฉาก – ปิดฉากการพูดที่ดี 5.5 นักศึกษาฝึกเขียนบทพูดเปิดฉาก – ปิดฉากการพูดในหัวข้อ “บ้านเกิดของฉัน” และฝึกพูดเปิดฉาก – ปิดฉากเป็นรายบุคคล โดยผู้สอนให้คำชี้แนะเพิ่มเติม 5.6 นักศึกษาและผู้สอนร่วมกันสรุปแนวทางที่จะช่วยให้พูดเปิดฉาก – ปิดฉากได้น่าสนใจยิ่งขึ้น 5.7 นักศึกษาฝึกปฏิบัติการพูดเปิดฉาก และการปิดฉากการพูดจากบทพูดที่นักศึกษาได้แก้ไขเรียบร้อยแล้วหน้าชั้นเรียน	เปิดฉาก และปิดฉากการพูด – ใบความรู้เรื่อง หลักในการเปิดฉาก – ปิดฉากการพูดที่ดี -เอกสารประกอบ การสอน -Power point -ค้นคว้าด้วยตนเอง
9	สอบกลางภาค				
10-11	บทที่ 6 เนื้อหาสาระ และการลำดับเรื่อง	4	4	6.1 ผู้สอนให้นักศึกษาดูวีดิทัศน์การพูด 6.2 นักศึกษาแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 3-4 คน แล้วผู้สอนสาธิตการพูดในส่วนเนื้อหา จากนั้นนำบทพูดที่ผู้สอนสาธิต มาให้นักศึกษาอภิปรายร่วมกัน โดยพิจารณาจากใบความรู้เรื่อง เนื้อหาสาระและการลำดับเรื่อง 6.3 นักศึกษาฝึกเขียนบทพูด ในส่วนเนื้อหาสาระ และการลำดับเรื่อง ในหัวข้อ “บ้านเกิดของฉัน”	- เอกสารประกอบ - การสอน - Power point - ค้นคว้าด้วยตนเอง - วีดิทัศน์การพูด - ใบความรู้เรื่อง เนื้อหา

ครั้งที่	หัวข้อ / รายละเอียด	ชั่วโมงสอนต่อสัปดาห์		กิจกรรมการเรียนรู้ การสอนในการพัฒนา โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส	สื่อที่ใช้ในการสอน
		ทฤษฎี	ปฏิบัติ		
				6.4 ผู้สอนสื่อนักศึกษาออกมาพูดหน้าชั้นเรียน เพื่อนำเสนอผลงานการเขียนบทพูด โดยผู้สอนให้เทคนิควิธีการเพิ่มเติม 6.5 นักศึกษาและผู้สอนร่วมกันสรุปหลักในการเขียนเนื้อหาสาระและการลำดับเรื่องในการพูด จากนั้นนักศึกษาปฏิบัติการพูดหน้าชั้นเรียนโดยพิจารณาเฉพาะด้านเนื้อหาสาระและการลำดับเรื่อง	สาระ และการลำดับเรื่อง
12-13	บทที่ 7 การพูดในโอกาสต่าง ๆ - การพูดแนะนำ - การพูดขอบคุณ - การพูดอวยพร(วันเกิด แต่งงาน ขึ้นบ้านใหม่ ขึ้นปีใหม่) - การพูดไว้อาลัย - การพูดต้อนรับ และการตอบต้อนรับ - การพูด อ้อ ล่า แบบฝึกหัดท้ายบท	4	4	7.1 ผู้สอนให้นักศึกษาดูวีดิทัศน์การพูด 7.2 ผู้สอนสาธิตการพูดในโอกาสต่าง ๆ ให้นักศึกษาดู โดยให้นักศึกษาปฏิบัติการพูดตามทีละขั้นตอน 7.3 นักศึกษาเขียนเนื้อหา การเปิด-ปิดฉากการพูด และเนื้อหาสาระ การลำดับเรื่อง ของบทพูด ในหัวข้อที่ได้รับมอบหมาย จัดลำดับบทพูดอย่างถูกต้อง 7.4 นักศึกษาฝึกพูดในโอกาสต่าง ๆ 7.5 นักศึกษาพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน ในหัวข้อ “การพูดในโอกาสต่าง ๆ ” และผู้สอนให้เทคนิควิธีการเพิ่มเติม	- เอกสารประกอบ - การสอน - Power point - ค้นคว้าด้วยตนเอง
14	บทที่ 8 การประเมินผล การพูด	4		8.1 นักศึกษาศึกษาเอกสารประกอบการเรียนเรื่อง การประเมินผลการพูด โดยผู้สอนอธิบายเพิ่มเติม แล้วทำแบบฝึกหัดท้ายบท	- เอกสารประกอบ - การสอน - Power point - ค้นคว้าด้วยตนเอง
15-16	สอบปฏิบัติการพูด ปลายภาค (สอบนอกตาราง)	8		- นักศึกษาสอบพูดหน้าชั้นเรียน คนละ 3 นาที +, - ไม่เกิน 30 วินาที ในหัวข้อ “มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มหาวิทยาลัยเพื่อปวงชน”	

2. แผนการประเมินผลการเรียนรู้

ผลการเรียนรู้	วิธีการประเมิน	สัปดาห์ / ครั้ง ที่ประเมิน	สัดส่วนของ การประเมินผล
2.1.1, 2.2.1, 3.1.1, 3.3.1, 4.2.2, 4.2.3, 4.3.1, 5.1.1, 5.1.2, 5.3.2, 5.3.3	แผนผังความคิด (Mind Mapping)	2	10%
	พูดหน้าชั้นเรียนในหัวข้อ แนะนำตนเอง	4	10%
	พูดหน้าชั้นเรียน ในหัวข้ออาหารที่ชื่นชอบ	6	10%
	สอบกลางภาค		20%
	พูดในหัวข้อ “บ้านเกิดของฉัน”	11	10%
	พูดในหัวข้อ “การพูดในโอกาสต่าง ๆ ”	13	10%
	สอบปลายภาคในหัวข้อ “มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงราย มหาวิทยาลัยเพื่อปวงชน”	15-16	20%
1.2.1, 1.3.2, 3.2.2, 3.2.3, 3.3.2, 4.1.3, 5.2.1, 5.3.1,	แบบฝึกหัดท้ายบทเรียน การส่งงานตามที่ได้รับมอบหมาย	ตลอดภาค การศึกษา	5%
1.1.1, 1.1.2, 1.1.3, 1.1.4, 1.2.2, 1.3.1, 2.3.1, 3.2.1, 4.1.1, 4.1.2, 4.2.1,	การเข้าชั้นเรียน การมีส่วนร่วม ชักถาม-อภิปราย การเสนอ ความคิดเห็น	ตลอดภาค การศึกษา	5%

หมวดที่ 6 ทรัพยากรประกอบการเรียนการสอน

1. เอกสารและตำราหลัก เอกสารประกอบการสอน THI1122 ศิลปะการพูด The Art of Speaking
2. เอกสารและข้อมูลแนะนำ กมล การกุศล. (2534). <i>การพูดเพื่อประสิทธิผล</i> . กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พิมพ์เนต. กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์. (2551). <i>ทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร</i> . กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์. คณาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์. (2551). <i>ภาษากับการสื่อสาร</i> . กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์. จินดา งามสุทธิ. (2531). <i>การพูด</i> . (พิมพ์ครั้งที่ 3) . กรุงเทพฯ:โอเดียนสโตร์. จิตนิภา ศรีไสย์. (2549). <i>ภาษาไทยเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต</i> . กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และวีรวัฒน์ อินทรพร. ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. (พิมพ์ครั้งที่ 2). นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ฐนสจันทร์ วงศ์สุวรรณ. (2547). การพูดเพื่อการพัฒนาบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ : เทคนิค 19.

ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์. (2548). พูดได้ พูดเป็น. (พิมพ์ครั้งที่ 20). กรุงเทพฯ : ฟาร์โกลีบ.

นภตล จันทรเพ็ญ. (2553). หลักการใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : เจเนซิส มีเดียคอม.

ปวิพล ตั้งจักรวรานนท์. (2554). การพูด การนำเสนออย่างมืออาชีพ. กรุงเทพฯ : บริษัทเอ็กซ์เปอร์เน็ท.

ปานใจ สุภาพ. (2532). แนวทางและตัวอย่างการพูด. กรุงเทพฯ : ศูนย์การพิมพ์ดวงกมล.

พลภัทร เพ็งบุญ. (2557). ยุทธศาสตร์การพูด สูตรผู้นำ. กรุงเทพฯ : บิ๊กไดมอนด์.

ไมตรี ชาติบุรุษ และแสง จันทรงาม. (2553). คู่มือนักพูด. เชียงใหม่ : ทิพย์เนตรการพิมพ์.

ยุดา รักไทย และปานจิตต์ โกญจนาวรรณ. (2550). พูดอย่างฉลาด. กรุงเทพฯ : บิสดิต.

ราชน อินทวิรัตน์. (2554). พูดให้เป็น ไม่เห็นจะยาก. กรุงเทพฯ : กันยาวิริ.

รุ่งฤดี แผลงศร. (2555). การบรรยายสรุป การพูด และการเขียน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ลักขณา สตะเวทิน. (2536). หลักการพูด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

วรวรรณ ศรียาภัย. (2560). พูดให้สัมฤทธิ์ผล หลักการและศิลปะวิธี. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิจิตร อาวะกุล. (2545). เพื่อการพูด การฟัง และการประชุมที่ดี. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

วิรัช ลภีรัตนกุล. (2543). วาทนิเทศและวาทศิลป์ หลักทฤษฎีและวิธีปฏิบัติยุคสหประชาชาติใหม่. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมจิต ชิวปรีชา. (2548). วาทวิทยา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมชาติ กิจยรรยง. (2555). ศิลปะการพูดสำหรับผู้ผู้นำ. กรุงเทพฯ : เอ็กซ์เปอร์เน็ท.

สมปราชญ์ อัมมะพันธุ์. (2529). หลักการพูด. ปัตตานี : โครงการผลิตตำรามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.

สมิต สัจฉกร. (2552). การพูดต่อชุมชน. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สายธาร.

สวณิตย ยมาภัย และถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์. (2538). หลักการพูดขั้นพื้นฐาน. (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ : บริษัทเฮอร์โลการพิมพ์.

_____. (2547). หลักการพูด. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ : บริษัทเฮอร์โลการพิมพ์.

สวัสดิ์ บันเทิงสุข. (2537). เทคนิคการพูด. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ฉับแกระ.

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2544). การประเมินผลภาษาไทย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อุดม บัวเพียร. (2533). กลยุทธ์การพูดอย่างมีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ : เคล็ดไทย.

หมวดที่ 7 การประเมินและปรับปรุงการดำเนินการของรายวิชา

1. กลยุทธ์การประเมินประสิทธิผลของรายวิชาโดยนักศึกษา - การสังเกตการณ์จากพฤติกรรมของผู้เรียน - แบบประเมินผู้สอน และแบบประเมินรายวิชา - แบบฝึกหัดท้ายบท - งานที่มอบหมาย
2. กลยุทธ์การประเมินการสอน - ในการเก็บข้อมูลเพื่อประเมินการสอนได้มีกลยุทธ์ดังนี้ - ผลการสอบ - การทวนสอบผลประเมินการเรียนรู้
3. การปรับปรุงการสอน หลังจากผลการประเมินการสอนในข้อ 2 จึงมีการปรับปรุงการสอน โดยการจัดกิจกรรมในการระดมสมอง และหาข้อมูลเพิ่มเติมในการปรับปรุงการสอน
4. การทวนสอบมาตรฐานผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาในรายวิชา ในระหว่างกระบวนการสอนรายวิชา มีการทวนสอบผลสัมฤทธิ์ในรายหัวข้อ ตามที่คาดหวังจากการเรียนรู้ในวิชา ได้จาก การสอบถามนักศึกษา หรือการสุ่มตรวจผลงานของนักศึกษา รวมถึงพิจารณาจากผลการ ทดสอบกลางภาค และหลังการออกผลการเรียนรายวิชา มีการทวนสอบผลสัมฤทธิ์โดยรวมในวิชาได้ดังนี้ - การทวนสอบการให้คะแนนจากการสุ่มตรวจผลงานของนักศึกษา โดยอาจารย์อื่น หรือผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ไม่ใช่อาจารย์ประจำหลักสูตร - มีการตั้งคณะกรรมการในสาขาวิชา ตรวจสอบผลการประเมินการเรียนรู้ของนักศึกษา โดยตรวจสอบ ข้อสอบ รายงาน วิธีการให้คะแนนสอบ และการให้คะแนนพฤติกรรม - มีการสนทนากลุ่มระหว่างผู้สอน
5. การดำเนินการทบทวนและการวางแผนปรับปรุงประสิทธิผลของรายวิชา จากผลการประเมิน และทวนสอบผลสัมฤทธิ์ผลรายวิชา ได้มีการวางแผนการปรับปรุงการสอนและ รายละเอียดวิชา เพื่อให้เกิดคุณภาพมากขึ้น ดังนี้ - ปรับปรุงรายวิชาทุก 2 ปี หรือตามข้อเสนอแนะและผลการทวนสอบมาตรฐานผลสัมฤทธิ์ตามข้อ 4 - เปลี่ยนหรือสลับอาจารย์ผู้สอน เพื่อให้นักศึกษามีมุมมองในเรื่องการประยุกต์ความรู้นี้ กับปัญหาที่มาจากงานวิจัยของอาจารย์หรือจากบทความวิจัยต่างๆ

แบบประเมินผลการพูดในที่ชุมชน

ชื่อ – นามสกุลผู้พูด.....วัน/เดือน/ปี.....

เรื่องที่พูด.....เวลาที่ใช้.....นาที

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ท่านคิดว่าเหมาะสมและโปรดให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมด้วย

หัวข้อในการประเมิน	ดีมาก (4)	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)	ข้อเสนอแนะ
1. ท่วงท่าทาง อากัปกริยา และบุคลิกภาพ					
2. การขึ้นต้น					
3. เนื้อหาสาระ การลำดับเรื่อง					
4. น้ำเสียงและ ความถูกต้องชัดเจนในการ ออกเสียงควบกล้ำ					
5. การใช้ภาษา การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนใน การพูด					
6. การสรุป					
7. เวลาที่ใช้ในการพูด					

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

เกณฑ์การให้คะแนนการพูด

ระดับ คะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน			
	4	3	2	1
ท่วงทีท่าทาง อากัปกริยา และ บุคลิกภาพ	สายตามองผู้ฟัง ทั่วถึง มีภาษา ท่าทางที่สอดคล้อง กับเนื้อหาที่พูด ควบคุมตนเองได้ เป็นอย่างดี มีบุคลิกภาพที่ดี มีความเชื่อมั่นใน ตนเอง	สายตามองผู้ฟัง บางครั้ง มีภาษา ท่าทางที่สอดคล้อง กับเนื้อหาที่พูดเป็น บางครั้ง ควบคุม ตนเองได้ มีบุคลิกภาพที่ดี มีความเชื่อมั่นใน ตนเองปานกลาง	ไม่สบสายตามอง ผู้ฟัง มีภาษาท่าทางที่ ไม่สอดคล้องกับ เนื้อหาที่พูด ควบคุม ตนเองได้บ้าง มี อาการประหม่า ตื่นเต้นเป็นบางครั้ง มีบุคลิกภาพที่ดี มี ความเชื่อมั่นใน ตนเองน้อย	ไม่สบสายตามอง ผู้ฟัง ไม่มีการใช้ ภาษาท่าทาง ไม่สามารถควบคุม ตนเองได้ มีอาการ ประหม่าตื่นเต้น อย่างชัดเจน มี บุคลิกภาพที่ไม่ดี ไม่มีความเชื่อมั่นใน ตนเอง
การขึ้นต้น	ประทับใจน่าสนใจ และเร้าความสนใจ ได้เป็นอย่างดี	ไม่ ประทับใจ น่าสนใจหรือเร้า ความสนใจปาน กลาง	ไม่ ประทับใจ น่าสนใจหรือเร้า ความสนใจน้อย	ไม่ประทับใจ ไม่ น่าสนใจ ไม่เร้า ความสนใจ
เนื้อหาสาระ การ ลำดับเรื่อง	เนื้อหาตรงตาม ข้อเท็จจริง ตรง ตามประเด็น มี ความคิดสร้างสรรค์ มีการลำดับเรื่อง อย่างเป็นอย่างเป็น ลำดับขั้นตอน เข้าใจง่าย ไม่วกวน	เนื้อหาตรงตาม ข้อเท็จจริง ตรง ตามประเด็น มี ความคิดสร้างสรรค์ บ้าง มีการลำดับ เรื่องไม่วกวน เข้าใจยาก	เนื้อหาตรงตาม ข้อเท็จจริง ไม่ตรง ตามประเด็นเท่าที่ ควร มีความคิด สร้างสรรค์ มีการ ลำดับเรื่องวกวน เข้าใจยาก	เนื้อหาไม่ตรงตาม ข้อเท็จจริง ไม่ตรง ตามประเด็น ไม่ มี ความคิดสร้างสรรค์ มีการลำดับเรื่องไม่ เป็นลำดับขั้นตอน เข้าใจยาก วกวน

น้ำเสียงและความถูกต้องชัดเจนในการออกเสียงควบกล้ำ	เสียงดังชัดเจน นุ่มนวล จังหวะไม่เร็วหรือช้าเกินไป เน้นหนักเบาเหมาะสมกับเนื้อหาออกเสียงควบกล้ำได้ ถูกต้องตามหลักการออกเสียงทุกคำ	เสียงดัง หรือเบาไม่ชัดเจน จังหวะไม่เร็วหรือช้าเกินไป เน้นหนักเบาเหมาะสมกับเนื้อหาบ้าง ออกเสียงควบกล้ำได้ ถูกต้องตามหลักการออกเสียงบางคำ	เสียงดังหรือเบาไม่ชัดเจนจังหวะเร็วหรือช้าเกินไป เน้นหนักเบาไม่เหมาะสมกับเนื้อหาออกเสียงควบกล้ำได้ ไม่ถูกต้องตามหลักการออกเสียง	เสียงดังเกินไปหรือเสียงเบาเกินไป จังหวะ เร็วหรือช้าเกินไป ไม่มีการเน้นหนักเบา ไม่สามารถออกเสียงควบกล้ำตามหลักการออกเสียงได้เลย
การใช้ภาษา การเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนในการพูด	การเลือกใช้ถ้อยคำมีความเหมาะสมกับผู้ฟัง สละสลวย ถูกต้องตามหลักภาษา กระชับ ไม่ซ้ำซาก ไม่วกวน	การเลือกใช้ถ้อยคำมีความเหมาะสมกับผู้ฟังบ้าง ถูกต้องตามหลักภาษาเป็นบางแห่ง กระชับ ไม่ซ้ำซาก ไม่วกวน	การเลือกใช้ถ้อยคำมีความเหมาะสมกับผู้ฟังน้อย ไม่ถูกต้องตามหลักภาษา กระชับ ไม่ซ้ำซาก ไม่วกวน	การเลือกใช้ถ้อยคำไม่เหมาะสมกับผู้ฟัง ไม่สละสลวย ไม่ถูกต้องตามหลักภาษา ไม่กระชับซ้ำซาก วกวน
การสรุป	ประทับใจ ไม่เยิ่นเย้อ ไม่นอกเรื่อง ไม่จบโดยกะทันหัน ไม่ลืมนำประเด็นที่สำคัญ	ไม่ประทับใจ แต่ไม่เยิ่นเย้อ ไม่นอกเรื่อง ไม่จบโดยกะทันหัน ไม่ลืมนำประเด็นที่สำคัญ	ประทับใจ แต่เยิ่นเย้อ หรือ นอกเรื่อง หรือ จบโดยกะทันหัน หรือ ลืมนำประเด็นที่สำคัญ	ไม่ประทับใจ เยิ่นเย้อ นอกเรื่อง จบโดยกะทันหัน ลืมนำประเด็นที่สำคัญ
เวลาที่ใช้ในการพูด	ใช้เวลาได้คุ้มค่า ภายในระยะเวลาที่กำหนด มีความตรงต่อเวลา	ใช้เวลาน้อยกว่าหรือเกินระยะเวลาที่กำหนดไม่เกิน 30 วินาที	ใช้เวลาน้อยกว่าหรือเกินระยะเวลาที่กำหนดเกิน 30 วินาที แต่ไม่เกิน 1 นาที	ใช้เวลาน้อยกว่าหรือเกินระยะเวลาที่กำหนดเกิน 1 นาที

แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2

โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
ที่มีต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส เพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน

คำชี้แจง แบบประเมินความพึงพอใจฉบับนี้ จัดทำขึ้นเพื่อสำรวจความพึงพอใจในด้านต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยได้จัดการเรียนรู้ให้นักศึกษา เพื่อให้ได้รับข้อมูลที่สามารถนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนรู้อัตลักษณ์การพูดในที่ชุมชนต่อไป จึงขอความร่วมมือจากนักศึกษาทุกคนได้กรอกข้อมูลและทำเครื่องหมาย ✓ ในช่อง ☐ หน้าข้อความที่เห็นควร

ตอนที่ 1 ข้อมูลของนักศึกษา

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง

ตอนที่ 2 ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส เพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน สำหรับนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความพึงพอใจของท่าน ดังต่อไปนี้

- 5 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด 4 หมายถึง พึงพอใจมาก 3 หมายถึง พึงพอใจปานกลาง
2 หมายถึง พึงพอใจน้อย 1 หมายถึง พึงพอใจน้อยมาก

ความพึงพอใจของนักศึกษา	5	4	3	2	1
1. ความเหมาะสมของการจัดกระบวนการเรียนรู้					
2. ความเหมาะสมของเนื้อหาวิชา (การพูดในที่ชุมชน)					
3. ความเหมาะสมด้านสื่อประกอบการจัดกิจกรรมการพัฒนา (ใบความรู้ ใบงาน กิจกรรมการพัฒนา ภาระงาน สื่อ อุปกรณ์)					
4. กระบวนการจัดกิจกรรมตรงกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้					
5. ความเหมาะสมของระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการพัฒนา					
6. ความเหมาะสมของรูปแบบการวัดผลประเมินผล					
7. ผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะและให้แนวทางในการแก้ปัญหาแก่นักศึกษา					
8. นักศึกษามีส่วนร่วมในการวัดผลประเมินผลตามสภาพจริง					
9. นักศึกษาได้รับการพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน หลังจากเสร็จสิ้นการจัดกิจกรรมการพัฒนา					
10. ประโยชน์ที่นักศึกษาได้รับจากการเรียนด้วยการพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน					

ตอนที่ 3 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

ข้อคิดเห็น หรือข้อเสนอแนะอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

.....

.....

.....

ขอขอบพระคุณที่ให้ความร่วมมือและมีส่วนร่วมในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้

นายรุ่งโรจน์ ตันประดิษฐ์
โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

ภาคผนวก ค

อื่น ๆ

1. แบบฝึกหัด เรื่อง ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการพูด
2. รูปภาพบุคคลทางการพูด 5 รูป
3. แบบสังเกตการพูดแนะนำตนเอง
4. แบบสังเกตการออกเสียงในการพูด
5. ใบความรู้เรื่องการออกเสียงที่ถูกต้องในการพูด
6. ทักษะการออกเสียงให้ถูกต้องตามอักขรวิธี
7. ทักษะการเว้นจังหวะและวรรคตอนในการพูด
8. ทักษะการแปรเปลี่ยนน้ำเสียง
9. แบบสังเกตบุคลิกภาพในการพูด
10. ใบความรู้ เรื่อง การเปิดฉากในการพูด
11. ตัวอย่างข้อความ การเปิดฉากในการพูด
12. ใบความรู้ เรื่อง การปิดฉากในการพูด
13. ตัวอย่างข้อความ การปิดฉากในการพูด
14. แบบสังเกตการเปิดฉาก – ปิดฉากในการพูด
15. แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานรายบุคคล
16. แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม
17. ใบความรู้ เรื่อง การเขียนเนื้อเรื่อง และการลำดับเรื่อง
18. แบบสังเกตการพูดโดยพิจารณาด้านเนื้อเรื่อง และการลำดับเรื่อง
19. แบบประเมินความสอดคล้องของแบบประเมินการพูด
20. คะแนนการทดสอบก่อน - หลังเรียน
21. แบบบันทึกคะแนนนักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน
22. แบบบันทึกความพึงพอใจ นักศึกษาสาขาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ที่มีต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส เพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน

แบบฝึกหัด เรื่อง ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการพูด

ให้นักศึกษาตอบคำถามต่อไปนี้

1. บอกความหมาย ของการพูดมาโดยสังเขป

.....

.....

.....

.....

2. การพูด มีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันของนักศึกษาอย่างไร

.....

.....

.....

.....

3. วัตถุประสงค์ หรือจุดมุ่งหมายในการพูดโดยทั่วไปได้แก่อะไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

4. การพูดประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่

.....

.....

.....

.....

5. จงบอกชื่อนักพูดที่มีชื่อเสียงมา 3 ท่าน

.....

.....

.....

.....

เฉลย แบบฝึกหัดท้ายบท เรื่อง ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการพูด

ให้นักศึกษาตอบคำถามต่อไปนี้

1. บอกความหมายของการพูดมาโดยสังเขป

การพูด หมายถึง พฤติกรรมการสื่อสารทางภาษา ที่แสดงออกมาผ่านการใช้เสียงในการสื่อความหมาย เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ ความรู้สึก ความคิดเห็น เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ผู้พูดต้องการ

2. การพูด มีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันของนักศึกษาอย่างไร

การพูดมีความสำคัญในการดำเนินชีวิตประจำวันของทุกคน มนุษย์ทุกคนต้องอาศัยการพูดในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด หรือใช้การพูดในการสร้างมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกันและกัน เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายที่ผู้พูดต้องการ

3. วัตถุประสงค์ หรือจุดมุ่งหมายในการพูดโดยทั่วไปได้แก่อะไรบ้าง

1. เพื่อให้ข่าวสาร ข้อเท็จจริง
2. เพื่อให้ความรู้ ความเข้าใจ ทักษะที่ต้องการ
3. เพื่อให้ความบันเทิง
4. เพื่อให้ผู้ฟังเชื่อถือ

4. การพูดประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่

องค์ประกอบที่สำคัญในการพูด ประกอบด้วยส่วนประกอบที่สำคัญ 4 ส่วน ได้แก่ ผู้พูด sender สารหรือข้อความ message ช่องทางหรือสื่อ chanel และผู้ฟัง receiver ทั้ง 4 ส่วนมีความสัมพันธ์ที่ทำให้การพูดบรรลุจุดมุ่งหมายดังที่ผู้พูดต้องการ

5. จงอธิบายประเภทของการพูดโดยสังเขป

1. จำแนกตามรูปแบบการพูด แบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่ การพูดระหว่างบุคคล การพูดในกลุ่ม และการพูดในที่ชุมนุม

2. จำแนกตามโอกาส แบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ การพูดเป็นทางการ และการพูดไม่เป็นทางการ

3. จำแนกตามวัตถุประสงค์ แบ่งได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่ เพื่อบอก-เล่า ชี้แจง เพื่อบรรโลงใจ เพื่อบูชาใจและปลุกใจ

4. จำแนกตามลักษณะการพูด แบ่งได้เป็น 4 ประเภท ได้แก่ การพูดโดยฉับพลัน การพูดโดยเตรียมตัวล่วงหน้า การพูดโดยท่องจำ การพูดโดยอ่านจากต้นฉบับ

6. จงบอกชื่อที่มีชื่อเสียงทางทักษะการพูดมา 5 ท่าน

จตุพล ชมภูนิช, อภิชาติ คำดี, สุนีย์ สันธูเดชะ, เสรี วงษ์มณฑา, ปัญญา นิรันดร์กุล, ไตรภพ ลิมปพัทธ์, พีเค ปิยะวัฒน์ เข็มเพชร, เกียรติ กิจเจริญ เป็นต้น

รูปภาพบุคคลทางการพูด

พระเมธีวชิโรดม (วุฒิชัย วชิรเมธี)

อาจารย์จตุพล ชมพูนิช

คุณอุดม แต้วพานิช

คุณกันต์ กันตถาวร

ນິກ ວູຈີຊິດ

แบบสังเกตการพูดแนะนำตนเอง

ชื่อ-สกุลนักศึกษา.....รหัสประจำตัวนักศึกษา.....

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ท่านคิดว่าเหมาะสมและโปรดให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมด้วย

หัวข้อในการประเมิน	ดีมาก (4)	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควร ปรับปรุง (1)	ข้อเสนอแนะ
การปรากฏกาย ท่าทางที่ท่าทาง อากัปกริยา และบุคลิกภาพ					
เนื้อหาสาระ การลำดับเรื่อง					
น้ำเสียงและความถูกต้องชัดเจนใน การออกเสียงควบกล้ำ					
การใช้ภาษา การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนในการพูด					
เวลาที่ใช้ในการพูด.....นาที					
รวม					

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....
.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

เกณฑ์การให้คะแนนการพูด

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน			
	4	3	2	1
การปรากฏกาย ท่วงท่าทาง อากัปกิริยา และบุคลิกภาพ	ปรากฏกาย อย่างมั่นใจ สายตามอง ผู้ฟังทั่วถึง มีภาษาท่าทาง ที่สอดคล้อง กับเนื้อหา ควบคุมตนเอง ได้เป็นอย่างดี มีบุคลิกภาพที่ ดี มีความ เชื่อมั่นใน ตนเอง	ปรากฏกาย อย่างมั่นใจ ปานกลาง สายตามอง ผู้ฟังบางครั้ง มีภาษาท่าทาง ที่สอดคล้อง กับเนื้อหาเป็น บางครั้ง ควบคุมตนเอง ได้ มีบุคลิกภาพ ที่ดี มีความเชื่อมั่น ในตนเองปาน กลาง	ปรากฏกายไม่ มั่นใจ ไม่สบ สายตามอง ผู้ฟัง มีภาษา ท่าทางที่ไม่ สอดคล้องกับ เนื้อหา ควบคุมตนเอง ได้บ้าง มีอาการ ประหม่า ตื่นเต้นเป็น บางครั้ง มีบุคลิกภาพที่ ดี มีความ เชื่อมั่นใน ตนเองน้อย	ปรากฏกาย ไม่มั่นใจ ไม่ สบสายตา มองผู้ฟัง ไม่มีการใช้ ภาษาท่าทาง ไม่สามารถ ควบคุม ตนเองได้ มีอาการ ประหม่า ตื่นเต้นอย่าง ชัดเจน มีบุคลิกภาพ ที่ไม่ดี ไม่มีความ เชื่อมั่นใน ตนเอง

เนื้อหาสาระ การลำดับเรื่อง	เนื้อหาตรงตามข้อเท็จจริงตรงตามประเด็น มีความคิดสร้างสรรค์ มีการลำดับเรื่องอย่างเป็นอย่างเป็นลำดับขั้นตอนเข้าใจง่าย ไม่วกวน	เนื้อหาตรงตามข้อเท็จจริงตรงตามประเด็น มีความคิดสร้างสรรค์ บ้าง มีการลำดับเรื่องไม่วกวน เข้าใจยาก	เนื้อหาตรงตามข้อเท็จจริงไม่ตรงตามประเด็นเท่าที่ควร มีความคิดสร้างสรรค์ มีการลำดับเรื่องวกวน เข้าใจยาก	เนื้อหาไม่ตรงตามข้อเท็จจริงไม่ตรงตามประเด็น ไม่มีความคิดสร้างสรรค์ มีการลำดับเรื่องไม่เป็นลำดับขั้นตอนเข้าใจยากวกวน
น้ำเสียงและความถูกต้องชัดเจนในการออกเสียงควบกล้ำ	เสียงดังชัดเจนนุ่มนวลจังหวะไม่เร็วหรือช้าเกินไปเน้นหนักเบาเหมาะสมกับเนื้อหาออกเสียงควบกล้ำได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงทุกคำ	เสียงดัง หรือเบาไม่ชัดเจนจังหวะไม่เร็วหรือช้าเกินไปเน้นหนักเบาเหมาะสมกับเนื้อหาบ้างออกเสียงควบกล้ำได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงบางคำ	เสียงดังหรือเบาไม่ชัดเจนจังหวะเร็วหรือช้าเกินไปเน้นหนักเบาไม่เหมาะสมกับเนื้อหาออกเสียงควบกล้ำได้ไม่ถูกต้องตามหลักการออกเสียง	เสียงดังเกินไปหรือเสียงเบาเกินไปจังหวะ เร็วหรือช้าเกินไปไม่มีการเน้นหนักเบาไม่สามารถออกเสียงควบกล้ำตามหลักการออกเสียงได้เลย

การใช้ภาษา การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนในการพูด	การเลือกใช้ ถ้อยคำมีความ เหมาะสมกับ ผู้ฟัง สละสลวย ถูกต้องตาม หลักภาษาไทย กระชับ ไม่ซ้ำซาก ไม่วกวน	การเลือกใช้ ถ้อยคำมีความ เหมาะสมกับ ผู้ฟังบ้าง ถูกต้องตาม หลักภาษาไทย เป็นบางแห่ง กระชับ ไม่ซ้ำซาก ไม่วกวน	การเลือกใช้ ถ้อยคำมีความ เหมาะสมกับ ผู้ฟังน้อย ไม่ ถูกต้องตาม หลักภาษาไทย กระชับ ไม่ซ้ำซาก ไม่วกวน	การเลือกใช้ ถ้อยคำไม่ เหมาะสมกับ ผู้ฟัง ไม่ สละสลวย ไม่ ถูกต้องตาม หลัก ภาษาไทย ไม่กระชับ ซ้ำซาก วกวน
เวลาที่ใช้ในการพูด	ใช้เวลาได้ คุ้มค่าภายใน ระยะเวลาที่ กำหนด มีความตรงต่อ เวลา	ใช้เวลา น้อยกว่า หรือเกิน ระยะเวลาที่ กำหนดไม่เกิน 30 วินาที	ใช้เวลา น้อยกว่า หรือเกิน ระยะเวลาที่ กำหนดเกิน 30 วินาที แต่ไม่เกิน 1 นาที	ใช้เวลา น้อยกว่า หรือเกิน ระยะเวลาที่ กำหนดเกิน 1 นาที

แบบสังเกตการออกเสียงในการพูด

ชื่อ-สกุลนักศึกษา.....รหัสประจำตัวนักศึกษา.....

คำชี้แจง ให้เขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องตัวเลขตามความสามารถในการออกเสียงในการพูด

กำหนดให้ 5 = ดีที่สุด 4 = ดีมาก 3 = ปานกลาง 2 = พอใช้ 1 = ควรปรับปรุง

รายการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน					หมายเหตุ
	5	4	3	2	1	
1. เสียงดังชัดเจน						
2. ออกเสียงควบกล้ำ ร ล ว ถูกต้อง						
3. ออกเสียงถูกต้องตามอักขรวิธี						
4. เว้นจังหวะและวรรคตอนเหมาะสม						
5. เน้นเสียงหนัก-เบา และมีความเร็ว-ช้าพอเหมาะ						
6. มีน้ำเสียงที่สอดคล้องกับอารมณ์ความรู้สึก						
รวมคะแนน						

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

ผู้ประเมิน.....

...../...../.....

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
24 – 30	ดีมาก
18 – 23	ดี
12 – 17	พอใช้
6 - 11	ปรับปรุง

เกณฑ์การให้คะแนน

ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้ระดับคะแนน				
	5	4	3	2	1
1. เสียงดังชัดเจน	พุดเสียงดัง ชัดเจน และ น้ำเสียงเป็น ธรรมชาติ	พุดเสียงดัง ชัดเจน แต่ น้ำเสียงไม่ เป็น ธรรมชาติ	พุดเสียงดัง แต่ไม่ชัดเจน น้ำเสียงเป็น ธรรมชาติ	พุดเสียงดัง แต่ไม่ชัดเจน น้ำเสียงไม่เป็น ธรรมชาติ	พุดเสียงเบา และน้ำเสียง ไม่เป็น ธรรมชาติ
2. ออกเสียงควบ กล้ำ ร ล ว ถูกต้อง	ออกเสียงควบ กล้ำ ได้ ชัดเจนทั้ง ร ล และ ว	ออกเสียง ควบกล้ำ ได้ เพียง 2 เสียง จากทั้งหมด 3 เสียง และ ชัดเจน	ออกเสียง ควบกล้ำ ได้ ทั้ง ร ล และ ว แต่ ไม่ชัดเจน	ออกเสียงควบ กล้ำได้เพียง เสียงเดียว จากทั้งหมด 3 เสียงแต่ ชัดเจน	ออกเสียงควบ กล้ำได้ถูกต้อง เพียงเสียง เดียวและไม่ ชัดเจน
3. ออกเสียง ถูกต้องตาม อักขรวิธี	ออกเสียงคำ/ ประโยค ทั้งหมด ถูกต้องตาม อักขรวิธี	ออกเสียงคำ / ประโยค ได้ถูกต้อง ตามอักขรวิธี เป็นส่วนใหญ่	ออกเสียงคำ / ประโยค ได้ถูกต้อง ตามอักขรวิธี เป็นบางส่วน	ออกเสียงคำ / ประโยค ได้ถูกต้องตาม อักขรวิธี เป็นบางส่วน	ออกเสียงคำ / ประโยค ได้เป็นส่วน น้อย แต่ยังไม่ ถูกต้องตาม อักขรวิธี
4. เว้นจังหวะและ วรรคตอน เหมาะสม	เว้นจังหวะ และ วรรคตอนได้ ถูกต้อง เหมาะสม	เว้นจังหวะ และ วรรคตอนได้ ถูกต้อง เหมาะสม เป็นส่วนใหญ่	เว้นจังหวะ หรือ วรรคตอน ถูกต้อง เหมาะสม เป็นส่วนใหญ่	เว้นจังหวะ หรือ วรรคตอน ถูกต้อง เหมาะสมเป็น ส่วนน้อย	เว้นจังหวะ และ วรรคตอนได้ ถูกต้องเป็น ส่วนน้อย
5. เน้นเสียงหนัก- เบา และมี ความเร็ว-ช้า พอเหมาะ	มีเสียงเน้น หนัก-เบา อย่างสมบูรณ์ พุดต่อเนื่อง ไม่ติดขัด	มีเสียงเน้น หนัก-เบา อย่าง สมบูรณ์ พุดติดขัด ไม่ ต่อเนื่อง	มีเสียงเน้น หนัก-เบาแต่ ไม่สมบูรณ์ พุดต่อเนื่อง ไม่ช้า-เร็ว เกินไป	ไม่เน้นเสียง หนัก-เบา หรือไม่ สมบูรณ์ พุดต่อเนื่อง ช้า-เร็วเกินไป	มีเสียงไม่ เน้นหนัก-เบา และไม่ สมบูรณ์ พุดไม่ต่อเนื่อง ช้า-เร็วเกินไป

	ไม่ช้า-เร็ว เกินไป	ไม่ช้า-เร็ว เกินไป			
6. มีน้ำเสียงที่ สอดคล้องกับ อารมณ์ ความรู้สึก	มีน้ำเสียงที่ สอดคล้องกับ อารมณ์ ความรู้สึกเป็น อย่างดีตลอด ทั้งเรื่อง	มีน้ำเสียงที่ สอดคล้องกับ อารมณ์ ความรู้สึก เป็นส่วนมาก	มีน้ำเสียงที่ สอดคล้องกับ อารมณ์ ความรู้สึก เป็นบางส่วน	มีน้ำเสียงที่ สอดคล้องกับ อารมณ์ ความรู้สึกเป็น ส่วนน้อย	มีน้ำเสียงที่ไม่ สอดคล้องกับ อารมณ์ ความรู้สึก

ใบความรู้

เรื่อง การออกเสียงที่ถูกต้องในการพูด

เสียง เป็นปัจจัยสำคัญในการสื่อสารด้วยการพูด การออกเสียงที่ถูกต้อง เป็นสิ่งที่มีผลต่อการพูด เพื่อถ่ายทอดอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง การออกเสียงที่ดีและส่งผลให้การพูดมีประสิทธิภาพจะต้องมีความสัมพันธ์ เหมาะกับเนื้อเรื่อง มีระดับเสียงเน้นหนัก เบา สูง ต่ำ ตามแต่ใจความ เว้นจังหวะและวรรคตอน พรั้งพรู ไม่ตะกุกตะกัก มีอัตราซ้ำและที่พอเหมาะ ไม่ดังหรือค่อยจนเกินไป การออกเสียงในการพูดที่ดีควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. เสียงดังชัดเจน

การพูดเสียงดังชัดเจนชัดถ้อยชัดคำ ไม่เอ้ออ้าอิกอ๊ก สามารถปลูกให้ผู้ฟังตื่นตัวในการฟัง และสามารถสร้างความเชื่อมั่นให้เกิดขึ้นทั้งกับผู้พูดและผู้ฟัง ได้ดีกว่าเสียงพูดที่เบา ซึ่งปัจจัยที่ส่งผลต่อความดัง หรือเบาของเสียงควรพิจารณาถึงสภาพแวดล้อม จำนวนผู้ฟัง และสถานการณ์ ไม่ควรพูดดังหรือเบาจนเกินไป เพราะจะส่งผลต่อประสิทธิภาพของเสียงพูดได้

2. ออกเสียงถูกต้องตามอักขรวิธี

การออกเสียงถ้อยคำอย่างถูกต้อง ชัดเจน จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจคำและความหมายที่ผู้พูดได้ตรงตามที่ผู้พูดต้องการเรื้อยั้งขึ้น สิ่งที่ควรคำนึงถึง ได้แก่

2.1 การออกเสียงควบกล้ำ ร ล ว

2.2 การพูดออกเสียงให้เต็มถ้อยคำ

เช่น มหาวิทยาลัย มักออกเสียงเป็น มหาลัย

คอมพิวเตอร์ มักออกเสียงเป็น คอม

3. เว้นจังหวะและวรรคตอนเหมาะสม

การเว้นวรรคเป็นศิลปะ และลีลาหนึ่งในการพูดที่จะช่วยเน้นประเด็นสำคัญ และช่วยให้ความคิดชัดเจนยิ่งขึ้น เพราะการเว้นวรรคตอนในการพูดจะทำให้ผู้ฟังเกิดความสนใจ และชวนติดตาม แต่ต้องคำนึงถึงความถูกต้องของคำและความหมายของคำในการเว้นวรรคให้ถูกต้องด้วย เพราะการเว้นวรรคตอนผิด อาจทำให้ความหมายของคำหรือประโยคเปลี่ยนไป

4. เน้นเสียงหนัก-เบา และมีความเร็ว-ช้าพอเหมาะ

เสียงพูดที่ดีควรมีระดับสูง ต่ำ ของเสียง ไม่ควรเป็นเสียงที่มีระดับราบเรียบเสมอกัน เพราะจะทำให้ผู้ฟังเบื่อหน่าย ไม่เข้าใจในเรื่องราวที่พูด แต่ควรคำนึงถึงความรู้สึกสภาพ ไม่ทำเสียงกระด้าง วางโต อดอานาจ และไม่ใช้น้ำเสียงที่ดูถูกผู้ฟังเป็นอันขาด

การพูดเร็วหรือช้าเกินไปไม่สามารถกำหนดให้ตายตัวได้แต่ขึ้นอยู่กับปัจจัยแวดล้อมหลายอย่าง เช่น ความยากง่ายของเนื้อหา จำนวนผู้ฟัง บรรยากาศ และความคิดความรู้สึกที่ผู้พูดต้องการเสนอให้แก่ผู้ฟัง แต่ก็ไม่ควรพูดเร็วหรือช้าจนน่ารำคาญ

5. มีน้ำเสียงที่สอดคล้องกับอารมณ์ความรู้สึก

การใช้น้ำเสียงที่สอดคล้องกับอารมณ์ความรู้สึกและเรื่องราว ผู้พูดต้องรู้จักใช้เสียงให้ไพเราะ นุ่มนวล มีการทอดเสียง ตวัดเสียง ทิ้งหางเสียง ลดเสียง ลากเสียง หรือขึ้นเสียงสูง ให้เหมาะกับเรื่องราว และจุดประสงค์ในการพูด และต้องเป็นไปตามธรรมชาติ ไม่ดัดเสียงเลียนแบบผู้อื่น เป็นกันเอง เพราะจะทำให้การพูดจริงใจ น่าฟัง ไม่เสแสร้ง

ทักษะการออกเสียงให้ถูกต้องตามอักขรวิธี

แบบฝึกการออกเสียงควบกล้ำ ร ล และ คำควบกล้ำ

ฝึกออกเสียง ร

กรู	เครา	ปรู้ง	เคร้ง
กริ่ง	เคราะห์	แปรง	แครง
เกรง	โครม	โปรด	ครี
กรู	ครี้ม	เปราะ	ครุ
โกรธ	คราง	ปรีม	ครวญ
ขร้ว	ตรู๋	พระ	ตรีม
ขรม	ตรอง	พรุ้ง	เตร
ขรุ	ตรม	พรม	ตรง
ขระ	เตร	พราหมณ์	ตรม
ขรีม	ตรี	เพริศ	ตราบ

ฝึกออกเสียง ล

ลู่ว่าง	ละลาย	เหลาะแหละ
ลีลา	ลากลอย	ลั้มละลาย
โลเล	ลั่นหลาม	หลงละเลิง
ลอยลม	ละลาน	ลอยละล่อง
ละเลย	ลิลิต	ลอยละลิว
ล่อลวง	ลบเลือน	เล่นลึงโลด
ลอกแลก	หลายเหลี่ยม	ละล้าละล้ง
ลั้มลุก	หลับไหล	ลุกลี้ลुकณ
เล่นเล่อ	หลุกหลิก	ละล้าละลัก
และเลี่ยม	หลบหลีก	ละลาบละล้วง
ลูกลาม	หลากหลาย	ละลนละลาน
เลื่องลือ	หล่อหลอม	
เลหล้ง	หละหลวม	
ละลอก	แห่หล้งหล้า	
ลิปลับ	เหลือหลาย	

ฝีกออกเสียง

อย่าหลงลืมเดี๋ยวลาภจะหลุดลอยไป
 ล้อเลียนผู้ใหญ่หลังจะลายไม่ลบเลือน
 เขาหลงใหลอ่านลิลิตพระลอเลยลืมหลับใหล
 อย่าละเลียดกินลาบเลือดจนเวลาล่วงเลยไป
 ลูกลิงลูกลี้ลูกกลนหลบหลีกไม่ลืบลับ
 สามล้อเลี้ยวหลบหลุมเลยลงโคลนติดล้อเลอะ
 ลีลาถูกล่อลวงล้มละลายสูญเงินหลายล้าน

รุ่งโรจน์ผู้ร่ำรวยจัดงานรับรองแขกที่โรงแรมอย่างหรูหรา
 หริตหรีงเรไร้องระงมจนรุ่งอรุณแสงทองเรืองรองส่องรำไร
 ฉันทรับรองว่าจะทำงานให้เรียบร้อยรวดเร็วโดยไม่เรรวน
 นายฤทธิ์พายเรือรอนแรมไปเรียไรเงินช่วยราษฎรที่เดือดร้อนจากน้ำท่วม
 รวยรินและรจเรชรำร้องจะไปงานรื่นเริงนักศึกษาเก่ายุโรป
 วยรุ่นบางคนแต่งตัวรุ่มร่ามขาดรุ่งริ่งส่งเสียงรี้ริกเรียกร้องความสนใจ

คว้นไฟในกองฟาง	กวาดหาพางความหวานคม
ขวกไขว่คว้นไฟรม	หวานขวกคมไขว่ไขวไป
ฝนถึงความควายหาย	ให้ขวัญหายกว่าฝนไฟ
ทองกวาวขวางมะไฟ	ชวนขวยไปหาแดงกวา
พันเพื่อนเหมือนเห็นกวาง	ความตาฟางไม่เห็นฝา
ควัวไขวไปซ้ายขวา	ควายเดินมาขวิดกองฟาง

ทักษะการเว้นจังหวะและวรรคตอนในการพูด

ข้อสังเกตในการเว้นวรรค

1. เว้นวรรคเมื่อจบประโยค หรือข้อความที่ไม่ติดต่อกัน
2. เว้นวรรคเพื่อเน้นถ้อยคำ หรือใจความสำคัญ
3. เว้นวรรคเพื่อเน้นให้ผู้ฟังยึดมั่นในความคิด หรือต้องการให้ผู้ฟังเกิดจินตนาการ
4. เว้นวรรคท้ายประโยคคำถาม
5. เว้นวรรคทำยวลิที่ยังไม่จบความ
6. เว้นวรรคเมื่อพูดถึงคำสันธานที่ใช้เชื่อมประโยค
7. เว้นวรรคเมื่อพูดถึงคำวิเศษณ์ที่อยู่หน้าประโยค
8. ห้ามหยุด หรือเว้นวรรคกลางคำ หรือใจความสำคัญ เพราะอาจทำให้เกิดความหมาย

แบบฝึก อ่านบทพูดที่กำหนดให้ และปฏิบัติดังนี้

1. พิจารณาบทพูดตามข้อสังเกตในการเว้นวรรคข้างต้น
2. ใช้เครื่องหมายต่อไปนี้ กำกับบทพูดที่กำหนดให้
 - 2.1 เครื่องหมาย / สำหรับการหยุดเว้นวรรคช่วงจังหวะสั้น
 - 2.2 เครื่องหมาย // สำหรับการหยุดเว้นวรรคช่วงจังหวะยาว
3. ฝึกปฏิบัติการพูด

พระตำหนักดอยตุงเป็นสถานที่ที่สวยงามมากตั้งอยู่ที่ตำบลแม่ฟ้าหลวงอำเภอแม่ฟ้าหลวง จังหวัดเชียงรายเป็นพระตำหนักที่พักของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีเป็นพระตำหนักอีกพระตำหนักที่สวยงามที่สุดพระตำหนักดอยตุงเริ่มดำเนินการก่อสร้างเมื่อวันที่26ธันวาคม2530เมื่อสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีมีพระชนมายุ 88 พรรษาโดยก่อนหน้านั้นมีพระราชกระแสว่าหลังพระชนมายุ 90 พรรษาจะไม่เสด็จไปประทับที่ประเทศสวิตเซอร์แลนด์สำนักงานราชเลขาการในพระองค์จึงได้เลือกดอยตุงซึ่งมีทิวทัศน์สวยงามขณะเดียวกันสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีเมื่อทรงทอดพระเนตรพื้นที่เมื่อต้นปีพ.ศ.2530ก็ทรงพอพระราชหฤทัยและมีพระราชดำริจะสร้างบ้านที่ดอยตุงพร้อมกันนี้ยังมีพระราชกระแสรับสั่งว่าจะปลูกป่าบนดอยสูงจึงกำเนิดเป็นโครงการพัฒนาดอยตุงขึ้นโครงการพัฒนาดอยตุงเริ่มดำเนินการโดยความร่วมมือจากหน่วยราชการทุกส่วนเช่นกรมป่าไม้ กรมชลประทานหน่วยงานด้านปกครองนอกจากทำการปลูกป่าฟื้นฟูสภาพพื้นที่แล้วยังมีการฝึกอาชีพเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของชาวเขาดอยตุงซึ่งประกอบด้วยชาวเขาเผ่าอาข่าลาหู่ไทยใหญ่และจีนฮ่อขณะเดียวกันยังคงรักษาขนบธรรมเนียมประเพณีของตนไว้

ทักษะการการยืดยุ่นในการเปล่งเสียง

ข้อสังเกตการยืดยุ่นในการเปล่งเสียง

1. ระดับเสียง

เสียงสูง - ใช้เพื่อเร้าให้ผู้ฟังเกิดอารมณ์ตื่นเต้น

เสียงต่ำ - ใช้เพื่อให้ผู้ฟังผ่อนคลายความตึงเครียด

2. จังหวะเสียง

ความเร็ว - ช้าของเสียง ขึ้นอยู่กับปัจจัยแวดล้อมดังนี้

ปัจจัยแวดล้อม	จังหวะเร็ว	จังหวะช้า
ความยากง่ายของเนื้อหา	เนื้อหาง่าย	เนื้อหายาก
จำนวนผู้ฟัง	ผู้ฟังน้อย	ผู้ฟังมาก
บรรยากาศ	เป็นกันเอง	เป็นพิธีการ
ความคิด ความรู้สึกของผู้พูด	ไม่ต้องการเน้น	ต้องการเน้น

3. การเน้นเสียง

เสียงหนัก - เน้นเสียงหนักที่ถ้อยคำ หรือวลีที่ต้องการสื่ออารมณ์ให้กับผู้ฟัง

- เน้นข้อความสำคัญ หรือเรื่องราวที่ต้องการปลูกเร้าให้ผู้ฟังเกิดพลังทางจิตใจ

- เน้นเรื่องที่สำคัญ หรือในทำนองคัดค้าน ซึ่งต้องการให้ผู้ฟังคล้อยตามและมั่นใจเป็นพิเศษ

เสียงธรรมดา - ใช้สำหรับถ้อยคำที่พูดธรรมดา ถ้อยคำที่ผู้ฟังเคยได้ยินได้ฟังอยู่

แบบฝึก

ให้นักศึกษาอ่านบทความที่กำหนดให้ แล้วปฏิบัติตามขั้นตอนที่กำหนด

หลายประเทศในประชาคมอาเซียนต่างตระหนักและเร่งคิดเพื่อเตรียมพร้อมพัฒนาคนให้มีศักยภาพและมีความสามารถในการปรับตัว ทั้งให้รู้เท่าทันกระแสการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น เพื่อเสริมสร้างให้ประเทศของตนก้าวไปข้างหน้าได้อย่างมั่นคงและทัดเทียม ซึ่งปัจจัยที่สำคัญเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาประเทศก็คือ “การศึกษา”

ต้นไม้ที่แข็งแรง กีย่อมมาจากรากที่ฝังแน่นลึกลงไปในพื้นที่ ประเทศชาติที่เข้มแข็งก็ย่อมมาจากพื้นฐานทางสังคมที่แข็งแกร่งด้วยเช่นกัน เปรียบดังพลังเด็กไทย ที่จะนำพาประเทศเราก้าวไกลไปสู่อาเซียน

เราจึงควรเร่งมือขับเคลื่อนโดยการเตรียมเด็กและเยาวชนให้พร้อม มีการพัฒนาไปสู่เป้าหมาย โดยใช้กลไกการศึกษาเป็นตัวนำสำคัญ สามารถก้าวไปได้อย่างมีทิศทาง มั่นคงและประสานประโยชน์

1. พิจารณาข้อความ ว่าถ้อยคำ วลี หรือข้อความใดที่ต้องเน้นเสียงหนัก-เบา ความเร็ว-ช้า ในการเปล่งเสียง

2. ใช้เครื่องหมายต่อไปนี้ กำกับบทพูดที่กำหนดให้

เครื่องหมาย	↑	สำหรับระดับเสียงสูง
เครื่องหมาย	↓	สำหรับระดับเสียงต่ำ
เครื่องหมาย	→	สำหรับจังหวะเสียงเร็ว
เครื่องหมาย	----	สำหรับจังหวะเสียงช้า
เครื่องหมาย	—	สำหรับเสียงที่เน้นหนัก

3. ฝึกพูดโดยอาศัยบทพูดดังกล่าวเป็นแนวทางในการพูด

ทักษะการแปรเปลี่ยนน้ำเสียง

การใช้น้ำเสียงที่สอดคล้องกับอารมณ์ความรู้สึกและเรื่องราว ผู้พูดต้องรู้จักใช้เสียงให้ไพเราะ นุ่มนวล มีการทอดเสียง ทวัดเสียง ทิ้งหางเสียง ลดเสียง ลากเสียง หรือขึ้นเสียงสูง ให้เหมาะกับ เรื่องราว และจุดประสงค์ในการพูด และต้องเป็นไปตามธรรมชาติ ไม่ดัดเสียงเลียนแบบผู้อื่น เป็น กันเอง เพราะจะทำให้การพูดจริงใจ น่าฟัง ไม่เสแสร้ง เช่น เวลาซาบซึ้งใจ จะใช้น้ำเสียงนุ่มนวล แจ่มใส แต่ถ้าเวลาคับแค้นใจ น้ำเสียงจะแข็งกร้าว กระด้าง เพื่อให้สมจริง แต่อย่ามากเกินไป เพราะจะ กลายเป็นพูดเพื่อระบายอารมณ์

แบบฝึก น้ำเสียงแสดงความดีใจ ยินดี

“ขอแสดงความยินดีกับคุณที่ได้รับความไว้วางใจจากชาวบ้านในหมู่บ้านของเรา เลือกคุณด้วย คะแนนเสียงท่วมท้นมาก ขอให้คุณเป็นผู้นำของพวกเราเนาน ๆ สร้างความ เจริญแก่ชุมชนของพวก เราตลอดไปนะครับ ผมดีใจด้วยและขอสนับสนุนอย่างเต็มที่กำลังใจ ความสามารถเลยคะ/ครับ”

แบบฝึก น้ำเสียงแสดงความเสียใจ

“ดิฉัน/ผมขอแสดงความเสียใจอย่างยิ่งที่ทราบว่าคุณพ่อของคุณถึงแก่กรรมอย่าง ปัจจุบันทันด่วน อย่างนี้ ท่านไม่น่าจากเราไปรวดเร็วเลยนะ ดิฉัน/ผมเห็นใจคุณจริง ๆ ขอให้คุณทำใจดี ๆ ไว้ ความ ตายเป็นสิ่งที่ไม่น่าอนเลย จะให้ดิฉัน/ผมช่วยอะไรก็บอกมาเลยไม่ต้องเกรงใจ ดิฉัน/ผมยินดีช่วย ด้วยความเต็มใจคะ/ครับ”

แบบฝึก น้ำเสียงแสดงการปลุกใจ

รักชาติ ก็หมายความว่า เห็นแก่ประโยชน์ของส่วนรวม ของชาติ ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว ทำงาน อะไรก็ทำเพื่อส่วนรวม ไม่ทำเพื่อส่วนตัว แล้วคิดถึงตัวเป็นใหญ่ ทำอะไรก็นึกว่าตัวจะมีอะไร ตัวจะได้ อะไรจากการกระทำนั้น นั่นเป็นการกระทำที่มีแต่ความโลภมีแต่ความอยากได้ ไม่มีความเสียสละ เกิดการทุจริตงานก็เสียหาย การคอร์รัปชั่นกินสินบาทคาดสินบนเกิดขึ้นเพราะอะไร เพราะคนไม่รัก ชาติแท้จริง แต่รักตัวเองมากกว่า ทำอะไรๆ ก็เพื่อตัวเอง ไม่ได้ทำเพื่อชาติ เพื่อประเทศของ เราจึง ควรจะเปลี่ยนแนวคิดเสียใหม่ว่า ตัวเรานั้นมันเล็กน้อย ชาติใหญ่กว่า เราทำอะไรก็ต้องนึกถึงชาติของ เรา ประเทศของเรา

แบบฝึก น้ำเสียงแสดงความขอบคุณ

ผมในนามประธานนักเรียนโรงเรียนเชียงรายวิทยาคม ขอขอบพระคุณท่านนายอำเภอ ตลอดจนเจ้าหน้าที่จากอำเภอทุกท่านเป็นอย่างสูง ที่ได้มาบริการความสะดวกสบายแก่ประชาชนในบ้านท่าเวียงโดยการนำอำเภอเคลื่อนที่มาบริการวันนี้หากมีสิ่งใดขาดตกบกพร่องในการต้อนรับขับสู้ผมและชาวบ้านก็ขอภัยมา ณ ที่นี้ด้วยผมและชาวบ้านทุกคนรู้สึก ซาบซึ้งและยินดีในความกรุณาของท่านนายอำเภอและเจ้าหน้าที่ทุกท่านผมในนามชาวบ้านท่าเวียงไม่มีสิ่งใดจะตอบแทนนอกจากจะขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

แบบสังเกตบุคลิกภาพในการพูด

ชื่อ-สกุลนักศึกษา.....รหัสประจำตัวนักศึกษา.....

คำชี้แจง ให้เขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องตัวเลขตามความสามารถในการปรากฏกาย และ
บุคลิกภาพในการพูดกำหนดให้ 5 = ดีที่สุด 4 = ดีมาก 3 = ปานกลาง 2 = พอใช้ 1 = ควร
ปรับปรุง

รายการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน					หมายเหตุ
	5	4	3	2	1	
1. ปรากฏกายอย่างกระตือรือร้น น่าสนใจ						
2. ยิ้มแย้ม แจ่มใส มีความมั่นใจขณะพูด						
3. แต่งกายสุภาพ สะอาด เรียบร้อย						
4. ยืนอย่างสง่าผ่าเผย ตามหลักการยืน						
5. กวาดสายตา และสบตากับผู้ฟัง						
6. มีการใช้ภาษากายที่เหมาะสม						
รวมคะแนน						

ข้อแนะนำ

.....

ผู้ประเมิน.....

...../...../.....

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
24 – 30	ดีมาก
18 – 23	ดี
12 – 17	พอใช้
6 – 11	ปรับปรุง

ใบความรู้ การเปิดฉากการพูด

การเปิดฉากการพูดหรือการนำเข้าสู่เนื้อเรื่อง เป็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญในการพูด เพราะการเริ่มต้นที่ดี เท่ากับเป็นชัยชนะขั้นต้นของการพูดนั้น ๆ หลักในการเริ่มต้นที่ดี คือ ต้องรวบรัด ตรงประเด็น เร้าอารมณ์และชวนให้ติดตาม มีวิธีการขึ้นต้นหลายแบบเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จ ชวนให้ผู้ฟังตะลึงและต้องการที่จะติดตามฟังต่อไป ดังนี้

1. การขึ้นต้นแบบพาดหัวข่าว

ใช้วิธีการเดียวกันกับพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์ เพื่อให้คนสนใจโดยเอา “ผล” มาพูดก่อน แล้วอธิบาย “เหตุ” ที่หลัง เช่น

“ เลือกตั้ง กทม. หงอยเหงา คนใช้สิทธิโหดเหี้ยม...”

“ ไฟไหม้คั่นเดียว 2 รายซ้อน 2 หนูน้อยกอดกันตายอนาถ...”

2. การขึ้นต้นด้วยการตั้งคำถาม

การตั้งคำถามแปลก ๆ น่าคิด ถามผู้ฟังสักประโยคสองประโยคก็ได้ผลดีเสมอ คำถามนั้นต้องเกี่ยวกับเนื้อหาสาระที่จะดำเนินต่อไปในเนื้อเรื่อง เช่น

“ ท่านเชื่อหรือไม่ว่า... ?”

“ ท่านเคยได้ยินเรื่องราวเหล่านี้บ้างไหม...”

3. การขึ้นต้นด้วยการทำให้ผู้ฟังสงสัย

ต่างจากวิธีการตั้งคำถามตรงที่ไม่เป็นประโยคคำถาม แต่เมื่อผู้ฟังฟังแล้ว เกิดความสงสัยอยากติดตามต่อไป เช่น

“ ผมไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าผมจะเคราะห์ร้ายอย่างนี้...”

“ เมื่อเช้านี้เอง ขณะที่ผมกำลังจะออกจากบ้าน...”

4. ขึ้นต้นด้วยบทกวี หรือวาทะของผู้มีชื่อเสียง

บทกวี หรือวาทะที่ยกมาต้องเป็นที่รู้จักกันดีอยู่แล้ว ผู้ฟังจะสนใจใคร่รู้ว่าเกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องอย่างไร เช่น

“ โบราณว่า สิบปากว่า ไม่เท่าตาเห็น...”

“ หากสยามยังอยู่ยั้ง ยืนยง...”

5. ขึ้นต้นให้สนุกสนาน

ใช้ไหวพริบ ปฏิภาณ ยกเหตุการณ์บางอย่างในสถานที่นั้นๆ ขึ้นมาทำให้ผู้ฟังเกิดอารมณ์ขัน หรือเป็นเรื่องราวที่เตรียมไว้โดยเฉพาะ ถ้าทำได้ดีจะช่วยสร้างบรรยากาศเป็นกันเองอย่างรวดเร็ว

6. ขึ้นต้นด้วยข้อเท็จจริงที่ฟังแล้วต้องสะดุ้ง เช่น

“ ภายใน 10 ปีจากนี้ไป จะมีคนไทยตายเพราะโรคเอดส์ถึงหนึ่งล้านคน...”

7. ขึ้นต้นด้วยการแสดงวัตถุหรือสิ่งของอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยให้ผู้ฟังได้เห็น พร้อมถามผู้ฟังว่า เคยเห็นสิ่งเหล่านี้มาก่อนหรือไม่

ข้อพึงหลีกเลี่ยงในการเปิดฉาก

1. อย่าออกตัว
2. อย่าขอภัย
3. อย่าถ่อมตัว
4. อย่าอ้อมค้อม
5. อย่าเปิดฉากด้วยสีหน้าเครียด
6. อย่าตะกุกตะกัก เอ้ออ้า

ตัวอย่างข้อความ การเปิดฉากการพูด

ตัวอย่างที่ 1

รักษาวินัย ใฝ่เรียนรู้
 เพิ่มพูนปัญญา นำพาไทยสู่อาเซียน
 ท่านผู้ดำเนินรายการ ท่านประธาน และท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน ดิฉันนางสาวมาลี บุปผา
 ตัวแทนจากมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่รายคะ

ตัวอย่างที่ 2

ประเทศเรา อยู่ใกล้ อยู่ติดกัน เราจึงเชื่อม สัมพันธ์ หวังเป็นหนึ่ง
 ภูมิภาค เราร่วมมือ โลกกล่าวถึง ช่วยกันดึง ให้มั่นคง จงร่วมใจ
 ในสถานะแห่งยุคทุนนิยม ที่เศรษฐกิจเป็นตัวขับเคลื่อนและผลักดันให้ประเทศต่าง ๆ ก้าวรุด
 ไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ประกอบกับประเทศต่าง ๆ ไม่สามารถอยู่โดดเดี่ยวเดียวดายได้ ต้องมี
 การรวมตัวกันของประเทศในแต่ละภูมิภาคเพื่อเพิ่มอำนาจในการต่อรองและเพิ่มขีดความสามารถ
 ในการแข่งขันระหว่างประเทศ นำมาซึ่งผลประโยชน์ร่วมและพัฒนาประเทศในภูมิภาคไปพร้อม ๆ กัน
 ด้วยเหตุนี้ ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรือ อาเซียน จึงได้มีข้อตกลงให้อาเซียนรวมตัวเป็นชุมชน
 หรือประชาคมเดียวกัน

ใบความรู้ การปิดฉากการพูด

การปิดฉากการพูด หรือการลงท้ายการพูด มีความสำคัญไม่น้อยกว่าการเปิดฉาก บางท่านให้ความสำคัญมากกว่าการเปิดฉากด้วยซ้ำ เพราะเป็นจุดที่จะฝากให้ผู้ฟังเก็บไปคิดต่อ ผู้พูดจำนวนมากขาดความเอาใจใส่ในเรื่องนี้ คิดเพียงว่าหมดเวลาเมื่อไรก็จบกันเมื่อนั้น แต่เมื่อถึงเวลาจบกลับหาทางจบไม่ได้ส่งผลให้การพูดลุ่มเหลวได้ หลักในการปิดฉากการพูด คือ ต้องมีความหมายชัดเจน ไม่เลือนลอย มีความสัมพันธ์กับเนื้อเรื่องและหัวเรื่อง กระชับรัด ไม่เยิ่นเย้อ ซึ่งมีวิธีการดังต่อไปนี้

1. **ปิดฉากแบบสรุปความ** ย่อเรื่องที่พูดมาทั้งหมดเป็นหัวข้อสั้น ๆ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจและจดจำง่าย
2. **ปิดฉากแบบฝากให้คิด** ในบางปัญหาที่ไม่ควรให้คำตอบชัดเจนตายตัวลงไป ผู้พูดอาจทิ้งท้ายไว้เป็นคำถาม ให้ผู้ฟังกลับไปคิดต่อ
3. **ปิดฉากแบบเปิดเผยตอนสำคัญ** เจื่อนำต่าง ๆ ที่ผู้พูดผูกไว้ตอนต้นๆ ให้ผู้ฟังสงสัยและติดตามเรื่อยมาถึงจุดสุดท้ายก็เปิดเผยสิ่งที่คนฟังอยากรู้ที่สุดว่าคืออะไร แล้วปิดฉากการพูด
4. **ปิดฉากแบบชักชวนและเรียกร้อง** วิธีนี้จะจบด้วยประโยคสั้นๆ 2 – 3 ประโยคที่จัดเรียงไว้อย่างดี เพื่อเร้าอารมณ์ของผู้ฟังให้ขึ้นถึงจุดสุดขั้น
5. **ปิดฉากด้วยคำคม บทร้อยกรอง คำพังเพย สุภาษิต ยกบทร้อยกรอง คำประพันธ์ที่น่าประทับใจ** มีเนื้อหาเกี่ยวกับหัวข้อ หรือบทวาทะของบุคคลสำคัญมาลงท้าย ซึ่งมักจะประสบความสำเร็จงดงามเสมอ

วิธีปิดฉากการพูดที่ลุ่มเหลว

1. **ขอจบ ขอยุติ**
เช่น “ ที่พูดมาก็สมควรแก่เวลาแล้ว จึงขอยุติการพูดไว้แต่เพียงเท่านี้ ”
2. **ไม่มากก็น้อย**
เช่น “ ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ก็หวังว่าท่านคงจะได้รับประโยชน์บ้างไม่มากก็น้อย สวัสดีครับ/ค่ะ ”
3. **ขออภัย ขอโทษ**
เช่น “ ท้ายที่สุดนี้ หากมีอะไรผิดพลาด ต้องขออภัยทุกท่านเป็นอย่างสูงครับ/ค่ะ ”
4. **ขอบคุณ**
เช่น “ กระผม/ดิฉัน ขอขอบคุณท่านทั้งหลายที่อุตสาหามานั่งฟังตั้งแต่ต้นจนจบ ขอขอบคุณครับ/ค่ะ ”

ตัวอย่างข้อความ การปิดฉากการพูด

ตัวอย่างที่ 1

ท่านผู้ฟังทุกท่านคะ เพื่อการเตรียมความพร้อมเข้าสู่อาเซียน เด็กไทยต้องเรียนรู้และพัฒนาตนเอง ฝึกทักษะในการดำเนินชีวิต รวมถึงการมีทัศนคติที่ดี พัฒนาตนเองให้เป็นประชากรที่มีคุณภาพ และมีคุณธรรมจริยธรรมอันดีงาม เพื่อที่เด็กไทยทุกคนจะได้มีศักยภาพเทียบเท่าประเทศเพื่อนบ้าน นำพาประเทศไทยสู่อาเซียนได้อย่างมั่นใจและมีประสิทธิภาพดังคำกล่าวที่ว่า “พลังเด็กไทยก้าวไกลสู่อาเซียน”

ตัวอย่างที่ 2

ในขณะที่มีการก้าวสู่ความเป็นสากล สิ่งหนึ่งที่เยาวชนไทยต้องคำนึงถึงคือ การดำรงไว้ซึ่งความเป็นไทย หาใช่การหลงไหลคลั่งไคล้ มัวเมาไปกับภาพชีวิตมายาของนานาประเทศ เมื่อโลกเปิดกว้าง จึงเป็นหน้าที่อันยิ่งใหญ่ ที่เด็กไทยจะมีโอกาสนำพาความภาคภูมิใจนี้ไปสู่สากล ทั้งระดับอาเซียน และระดับโลกต่อไป หากเมื่อใดที่เด็กไทยสามารถใช้ชีวิตในฐานะเยาวชนอาเซียนและมีการพัฒนาตนเองจนถึงขีดสุด เมื่อนั้นการนำพาประเทศชาติก้าวสู่สากล จึงไม่ใช่เพียงความคิดหรือแค่ความหวังอีกต่อไป

พลังเด็กไทย	นั้นมี	ความสำคัญ	ร่วมมือกัน	แน่นแฟ้น	อย่าหวั่นไหว
ให้อาเซียนได้รู้ประเทศไทย			สร้างชื่อเสียง	ยิ่งใหญ่	ในสากล

แบบสังเกตการเปิดฉาก – ปิดฉากในการพูด

ชื่อ-สกุลนักศึกษา.....รหัสประจำตัวนักศึกษา.....

คำชี้แจง ให้เขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องตัวเลขตามความสามารถในการเปิดฉาก-ปิดฉากการพูด
กำหนดให้ 5 = ดีที่สุด 4 = ดีมาก 3 = ปานกลาง 2 = พอใช้ 1 = ควรปรับปรุง

รายการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน					หมายเหตุ
	5	4	3	2	1	
1. เปิดฉากการพูดเหมาะสมกับเนื้อเรื่อง						
2. ความน่าสนใจในการเปิดฉากการพูด						
3. เปิดฉากการพูดด้วยความมั่นใจ						
4. ปิดฉากการพูดได้น่าประทับใจ						
5. ปิดฉากการพูดได้สัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง						
6. ปิดฉากการพูดได้สั้น กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ						
รวมคะแนน						

ข้อเสนอแนะ

.....

ผู้ประเมิน.....
/...../.....

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
24 – 30	ดีมาก
18 – 23	ดี
12 – 17	พอใช้
6 – 11	ปรับปรุง

แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานรายบุคคล

ภาคเรียนที่.....ปีการศึกษา.....

คำชี้แจง : ให้ผู้สอนสังเกตพฤติกรรมของนักศึกษาในระหว่างเรียนแล้วขีด ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับระดับคะแนน

ที่	ชื่อ - สกุล ของผู้รับการ ประเมิน	ความตั้งใจ ในการทำงาน			ความ รับผิดชอบ			การตรง ต่อเวลา			ความ สะอาด เรียบร้อย			ผลสำเร็จ ของงาน		
		3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

...../...../.....

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
12 - 15	ดี
8 - 11	พอใช้
ต่ำกว่า 8	ปรับปรุง

เกณฑ์การให้คะแนน

ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้ระดับคะแนน		
	3	2	1
ความตั้งใจ ในการ ทำงาน	สมาชิกมีความตั้งใจ เรียนอย่างสม่ำเสมอ	สมาชิกมีความตั้งใจ เรียนบ่อยครั้ง แต่ยังไม่ สม่ำเสมอ	สมาชิกมีความตั้งใจ เรียนบางครั้ง
ความ รับผิดชอบ	สมาชิกมีความ รับผิดชอบ ทำงาน ตามหน้าที่ที่ได้รับ มอบหมาย ไม่ หลีกเลี่ยงงาน งาน เสร็จทันตามเวลาที่ กำหนด	สมาชิกมีความ รับผิดชอบ ทำงาน ตามหน้าที่ที่ได้รับ มอบหมาย ไม่หลีกเลี่ยง งาน งานเสร็จช้ากว่า เวลาที่กำหนดเล็กน้อย	สมาชิกมีความ รับผิดชอบน้อย หลีกเลี่ยงงาน งาน เสร็จช้ากว่าเวลาที่ กำหนดมาก
การตรงต่อ เวลา	สมาชิกมีความตรงต่อ เวลาเป็นอย่างมากใน การเรียน การทำงาน	สมาชิกมีความตรงต่อ เวลาเป็นบางครั้งในการ เรียน การทำงาน	สมาชิกไม่มีความตรงต่อ เวลาในการเรียน การ ทำงาน
ความสะอาด เรียบร้อย	ทำงานด้วยความ สะอาดเรียบร้อย	ทำงานด้วยความ สะอาดแต่ไม่เรียบร้อย เท่าที่ควร	ทำงานไม่สะอาดและไม่ เรียบร้อย
ผลสำเร็จ ของงาน	เกิดจากความร่วมมือ เป็นอย่างดี ของ สมาชิก	เกิดจากความร่วมมือ ของสมาชิกเป็นบางครั้ง	เกิดจากการทำงานของ สมาชิกเพียงคนเดียว

แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

กลุ่มที่.....

รายชื่อสมาชิกในกลุ่ม

1.	5.
2.	6.
3.	7.
4.	8.

ลำดับที่	รายการประเมิน	คุณภาพการปฏิบัติ			
		4	3	2	1
1	การกำหนดบทบาทหน้าที่สมาชิก				
2	ความรับผิดชอบในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย				
3	การรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น				
4	ร่วมมือกันปรับปรุงและพัฒนางาน				
5	ผลสำเร็จของงาน				
	รวม				

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
...../...../.....

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
17-20	4
13-16	3
9-12	2
5-8	1

เกณฑ์การให้คะแนน

ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้ระดับคะแนน			
	4	3	2	1
1. การกำหนดบทบาทหน้าที่สมาชิก	มีการกำหนดบทบาทหน้าที่สมาชิกไว้ชัดเจน	มีการกำหนดบทบาทหน้าที่ไม่ครบ ขาดไป 1 อย่าง	มีการกำหนดบทบาทหน้าที่ไม่ครบ ขาดไป 2 อย่าง	มีการกำหนดบทบาทหน้าที่ของสมาชิกไม่ครบ
2. ความรับผิดชอบในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย	สมาชิกทุกคนทำงานตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ไม่หลีกเลี่ยงงานจนเสร็จทันตามเวลาที่กำหนด	สมาชิกส่วนใหญ่ทำงานตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ไม่หลีกเลี่ยงงานจนเสร็จทันตามเวลาที่กำหนด	สมาชิกส่วนน้อยทำงานตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย หลีกเลี่ยงงานเป็นบางคน งานเสร็จช้ากว่าเวลาที่กำหนดเล็กน้อย	สมาชิกส่วนใหญ่ไม่ทำงานตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย หลีกเลี่ยงงานเป็นบางคน งานเสร็จช้ากว่ากำหนด
3. การรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น	สมาชิกทุกคนยอมรับฟังความคิดเห็นผู้อื่นอย่างมีเหตุผลและสร้างสรรค์	สมาชิกส่วนใหญ่ยอมรับฟังความคิดเห็นผู้อื่นและมีเหตุผล	สมาชิกส่วนน้อยยอมรับฟังความคิดเห็นผู้อื่นและมีเหตุผล	สมาชิกส่วนใหญ่ไม่รับฟังความคิดเห็นผู้อื่น และไม่มีเหตุผลเลย
4. ร่วมมือกันปรับปรุงและพัฒนางาน	สมาชิกกลุ่มทุกคนมีส่วนร่วมในการปรับปรุงและพัฒนางาน	สมาชิกกลุ่มส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในการปรับปรุงและพัฒนางาน	สมาชิกกลุ่มให้ความร่วมมือในการปรับปรุงและพัฒนางานเป็นส่วนน้อย	สมาชิกกลุ่มส่วนใหญ่ไม่มีส่วนร่วมในการปรับปรุงและพัฒนางาน
5. ผลสำเร็จของงาน	เกิดจากความร่วมมือของสมาชิกทุกคนในกลุ่ม	เกิดจากความร่วมมือของสมาชิกส่วนใหญ่ในกลุ่ม	เกิดจากความร่วมมือของสมาชิกส่วนน้อยในกลุ่ม	เกิดจากความร่วมมือของสมาชิกในกลุ่มเพียง 1 - 2 คนเท่านั้น

ใบความรู้

การเขียนเนื้อเรื่อง และการลำดับเรื่อง

เนื้อหาสาระของเรื่องที่จะพูด อยู่ในส่วนกลางที่เรียกว่า Body เป็นส่วนของสาระสำคัญในการพูด ผู้พูดต้องเตรียมเนื้อหาให้ยืดหยุ่นได้ตามเวลา และเหตุการณ์เฉพาะหน้าที่เกิดขึ้น แต่ต้องมีความน่าสนใจ มีความสมบูรณ์ครบถ้วน กระชับ ชัดเจน และถูกต้อง เนื้อหาต้องจัดเป็นหมวดหมู่ เรียงลำดับไม่สับสน หลักในการเขียนเนื้อเรื่อง และการลำดับเรื่อง มีดังต่อไปนี้

- 1) ขั้นตอนในการดำเนินเรื่อง 5 ขั้นตอน
 - ขั้นที่ 1 ดึงดูดความสนใจ
 - ขั้นที่ 2 ทำให้ผู้ฟังเกิดความต้องการจะฟังต่อไปอีก
 - ขั้นที่ 3 ทำให้ผู้ฟังเกิดความพอใจ ถูกอกถูกใจ
 - ขั้นที่ 4 ยกตัวอย่างเหตุผลข้อเท็จจริงให้เห็นภาพคล้อยตาม
 - ขั้นที่ 5 เรียกร้องให้กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งในที่สุด
- 2) การจัดลำดับข้อความอย่างกลมกลืน ไม่วกวนกลับไปกลับมา จนจับต้นชนปลายไม่ถูก
- 3) ที่นิยม มี 5 วิธี คือ
 - ลำดับตามกาลเวลา จากอดีต - ปัจจุบัน - อนาคต
 - ลำดับตามเส้นทาง จากจุดเริ่มต้น - จุดสุดท้าย
 - ลำดับตามความสำคัญ จาก สำคัญน้อย - สำคัญมาก
 - ลำดับเหตุไปหาผล
 - ลำดับจากปัญหา ไปการแก้ปัญหา
- 4) คัดเลือกเนื้อหาที่น่าสนใจ
- 5) เน้นจุดมุ่งหมายของเรื่องเพียงจุดเดียว
- 6) อธิบายเหตุผลค้ำกันเองในตัว ผู้ฟังจะไม่เข้าใจว่าจะเอาอย่างไรกันแน่
- 7) ให้รายละเอียดพอเหมาะ ไม่มากหรือน้อยเกินไป
- 8) เนื้อเรื่องมีความเหมาะสมกับเวลา
- 9) เนื้อเรื่องมีความเหมาะสมกับผู้ฟัง
- 10) ให้ความรู้สึกของผู้ฟังให้มากขึ้นตามลำดับโดยเรียงลำดับเหตุการณ์หรือตัวอย่างที่เบาๆ
- 11) ไล่ตอนต้น และหนักขึ้น ๆ เรื่องที่คิดว่าจะสร้างความสนใจได้มากที่สุดให้เก็บไว้ตอนท้าย
- 12) ไม่พูดนอกประเด็น หรือนอกเรื่องที่เตรียมไว้
- 13) แปลงข้อมูลให้เป็นที่น่าสนใจ เข้าใจง่าย สามารถรับรู้ ทำความเข้าใจได้รวดเร็ว
- 14) พร้อมที่จะตัดตอน หรือขยายความได้ในกรณีจำเป็น โดยที่เนื้อเรื่องไม่เสีย

นอกจากนั้น ในการเขียนเนื้อเรื่อง ยังมีสิ่งที่ต้องพึงระวังเกี่ยวกับการใช้ภาษาดังต่อไปนี้

- 1) ใช้คำให้ถูกหลักภาษาไทย
- 2) ใช้ราชาศัพท์ให้ถูกต้อง
- 3) ห้ามใช้คำต่ำ คำแสลง คำภาษาถิ่น คำตลาด คำย่อ
- 4) ไม่ใช่คำฟุ่มเฟือย
- 5) ใช้คำให้ตรงตามความหมาย
- 6) หลีกเลี่ยงศัพท์วิชาการ
- 7) ไม่ใช่คำภาษาต่างประเทศโดยไม่จำเป็น
- 8) ใช้คำให้เหมาะกับบุคคล เพศ วัย การศึกษาของผู้ฟัง

ตัวอย่างบทพูด การเขียนเนื้อเรื่อง และการลำดับเรื่อง

รักษาวินัย

ไฝเรียนรู้

เพิ่มพูนปัญญา

นำพาไทยสู่อาเซียน

ท่านผู้ดำเนินรายการ ท่านประธาน และแขกผู้มีเกียรติทุกท่าน ดิฉัน นางสาวมาลี บุพผา ตัวแทนจากมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่รายคะ

จากคำขวัญวันเด็กแห่งชาติปีพุทธศักราช 2556 ข้างต้น นายกรัฐมนตรียิ่งลักษณ์ ชินวัตร ได้กล่าวถึงสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรืออาเซียน เพื่อให้เด็กไทยได้เตรียมความพร้อมและตระหนักถึงหน้าที่ของตนเอง โดยจะก้าวสู่ประชาคมอาเซียนอย่างเต็มรูปแบบในปี พุทธศักราช 2558 การก้าวสู่ประชาคมอาเซียนแสดงให้เห็นว่า สังคมไทยในอนาคต จะเกิดการเปลี่ยนแปลงในหลายๆด้าน เด็กไทย จึงไม่สามารถหลีกเลี่ยงที่จะพัฒนาตนเอง และพึงปรับตัวเพื่อพร้อมเข้าสู่อาเซียน

ท่านผู้ฟังทุกท่านคะ การเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่อาเซียน เด็กไทยพึงเรียนรู้และพัฒนาตนเองในด้านต่างๆดังนี้

ประการแรก คือการพัฒนาด้านความรู้ การศึกษานับว่ามีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากเด็กไทยคืออนาคตของชาติ ดังนั้นการมีพื้นฐานความรู้และการศึกษาที่ดี จะส่งผลให้เด็กไทยสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ เด็กไทยควรฝึกทักษะทางภาษาอังกฤษในด้านต่างๆ ทั้งทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน เพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารกับนานาประเทศในอาเซียน

ประการที่สอง การพัฒนาด้านทักษะและกระบวนการ ได้แก่ ทักษะพื้นฐาน ทักษะพลเมือง ความรับผิดชอบต่อสังคม และทักษะการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง ซึ่งจะส่งผลให้เด็กไทย สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

ประการที่สาม การพัฒนาด้านเจตคติ กล่าวคือ การยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรม อันได้แก่ ความเชื่อ ศาสนา วัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิต และภาษา เนื่องจากอาเซียนมีจำนวนสมาชิกถึงสิบประเทศ แต่ละประเทศย่อมมีความแตกต่างกัน แต่พวกเราสามารถเป็นหนึ่งเดียวกันได้ ดังคำขวัญที่ว่า “หนึ่งอัตลักษณ์ หนึ่งวิสัยทัศน์ หนึ่งประชาคม” เด็กไทยจึงควรภาคภูมิใจในความเป็นไทย และนำพาวัฒนธรรมไทยอันดีงามเหล่านี้ เผยแพร่สู่ประชาคมอาเซียนอย่างสง่างาม

ท่านผู้ฟังทุกท่านคะ เพื่อการเตรียมความพร้อมเข้าสู่อาเซียน เด็กไทยต้องเรียนรู้และพัฒนาตนเอง ฝึกทักษะในการดำเนินชีวิต รวมถึงการมีทัศนคติที่ดี พัฒนาตนเองให้เป็นประชากรที่มีคุณภาพ และมีคุณธรรมจริยธรรมอันดีงาม เพื่อให้เด็กไทยทุกคนจะได้มีศักยภาพ นำพาประเทศไทยสู่อาเซียนได้อย่างมั่นใจและมีประสิทธิภาพดังคำกล่าวที่ว่า “พลังเด็กไทยก้าวไกล สู่อาเซียน”

มาร่วมมือ นำพาไทย สู่อาเซียน ด้วยพลัง

ความพากเพียร หมั่นศึกษา

ให้โลกรู้ ว่าเด็กไทย เลิศปัญญา

นำพาชาติ ก้าวไกล ไปต่างแดน

แบบสังเกตการพูดโดยพิจารณาด้านเนื้อเรื่อง และการลำดับเรื่อง

ชื่อ-สกุลนักศึกษา.....รหัสประจำตัวนักศึกษา.....

คำชี้แจง ให้เขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องตามความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องและการลำดับเรื่อง
กำหนดให้ 5 = ดีที่สุด 4 = ดีมาก 3 = ปานกลาง 2 = พอใช้ 1 = ควรปรับปรุง

รายการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน					หมายเหตุ
	5	4	3	2	1	
เนื้อหาสาระมีความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของเรื่อง						
สาระของเรื่องมีความเหมาะสมแก่ผู้ฟัง โอกาสและสถานที่						
มีการเชื่อมโยงใจความอย่างสัมพันธ์กัน						
การให้ข้อสนับสนุน เหตุผล						
ใช้ภาษาในการเขียนเนื้อเรื่องอย่างถูกต้องเหมาะสม						
จัดลำดับเรื่องเข้าใจง่าย ไม่วกวน เป็นลำดับ						
รวมคะแนน						

ข้อแนะนำ

.....

ผู้ประเมิน.....

...../...../.....

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
24 – 30	ดีมาก
18 – 23	ดี
12 – 17	พอใช้
6 – 11	ปรับปรุง

แบบประเมินความสอดคล้องของแบบประเมินการพูด

- คำชี้แจง
- +1 แน่ใจว่ารายการตรวจสอบคุณภาพมีความถูกต้อง
 - 0 ไม่แน่ใจว่ารายการตรวจสอบคุณภาพมีความถูกต้อง
 - 1 แน่ใจว่ารายการตรวจสอบคุณภาพไม่มีความถูกต้อง

ที่	รายการตรวจสอบคุณภาพ ของแบบประเมินการพูด	ผู้เชี่ยวชาญคนที่				IOC
		1	2	3		
1	ท่วงท่าทาง อากัปกริยา และบุคลิกภาพ	+1	+1	+1	3	1
2	การขึ้นต้น	+1	+1	+1	3	1
3	เนื้อหาสาระ การลำดับเรื่อง	+1	+1	+1	3	1
4	น้ำเสียงและความถูกต้องชัดเจนในการออกเสียงควบกล้ำ	+1	+1	+1	3	1
5	การใช้ภาษา การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนในการพูด	+1	+1	+1	3	1
6	การสรุป	+1	+1	+1	3	1
7	เวลาที่ใช้ในการพูด	+1	+1	+1	3	1
ΣR					21	

สูตรการคำนวณ $IOC = \frac{\Sigma R}{N}$

ICO คือ ดัชนีความสอดคล้อง

R คือ คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ

ΣR คือ ผลรวมคะแนนของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน

N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย) นายรุ่งโรจน์ ตันประดิษฐ์

ชื่อ - นามสกุล (ภาษาอังกฤษ) Mr. Rungroj Tonpradit

2. ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์

3. หน่วยงานและสถานที่ติดต่อได้สะดวก

โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย 57100

โทรศัพท์ 053-776-031 มือถือ 091-8525315 E-mail rungrawai@hotmail.com

4. ประวัติการศึกษาต้องระบุสถาบันการศึกษา สาขาวิชาและปีที่จบการศึกษา

ปริญญาโท ศศ.ม. (ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต) การสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย (2558)

ปริญญาตรี ศษ.บ. (ศึกษาศาสตรบัณฑิต) ภาษาไทย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (2544)

5. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ

การพูดในที่ประชุมชน หลักภาษาไทย การสอนภาษาไทยแก่นักศึกษาต่างชาติ

6. ประสบการณ์ด้านการทำวิจัย

งานวิจัย การพัฒนาคู่มือมีคฤหะกิจท้องถิ่นเพื่อเสริมสร้างการท่องเที่ยวในพื้นที่ชุมชนตำบลป่าตึง อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงรายโดยใช้องค์ความรู้ทางภาษา วัฒนธรรม และภูมิปัญญา

แหล่งทุน งบประมาณกองทุนสนับสนุนงานวิจัยเพื่อการพัฒนาประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2561
สถานะโครงการ เสร็จสิ้น

งานวิจัย ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนจากมหาวิทยาลัยครูยวีชีนอร์มอลที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

แหล่งทุน งบประมาณกองทุนสนับสนุนงานวิจัยเพื่อการพัฒนาประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2561
สถานะโครงการ เสร็จสิ้น

งานวิจัย ศึกษาพลวัตทางวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์อาข่า ดอยผาหมี : การท่องเที่ยวชุมชนเชิงวัฒนธรรม

แหล่งทุน สำนักงานการวิจัยแห่งชาติ (วช.) งบประมาณปี พ.ศ. 2563
สถานะโครงการ เสร็จสิ้น

งานวิจัย การพัฒนาทักษะการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวของเยาวชนในชุมชนหมู่บ้านดอยช้าง ต.วาวี อ.แม่สรวย จ.เชียงราย

แหล่งทุน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย งบประมาณปี พ.ศ. 2563
สถานะโครงการ เสร็จสิ้น

งานวิจัย การวิเคราะห์การเชื่อมโยงความในวรรณกรรมเรื่อง เด็กบ้านดอย ของมาลา คำจันทร์
 แหล่งทุน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย งบประมาณปี พ.ศ. 2565
 สถานะโครงการ เสร็จสิ้น

7. สถานที่ทำงานปัจจุบัน โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์
 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ตำบลบ้านดู่ อำเภอเมือง
 จังหวัดเชียงราย 57100